

Giới thiệu Vương Phi Gian Manh

Truyện Vương Phi Gian Manh tác giả Nhím Xù bộ ngôn tình với nhiều yếu tố bất ngờ, đầy mãnh liệt về tình yêu, với cách xây dựng tính cách nhân vật đặc biệt. Mời các bạn theo dõi truyện để hiểu thêm nhé.

Mộc Vân Y ngạc nhiên nhìn cảnh trước mắt, hai người một nam một nữ đang quần quết nhau trong tình trạng thoát ý, tên đàn ông kia là bạn trai của nàng và người trong lòng hẳn lại là... bạn thân nàng

Khinh bỏ nhìn hai nhìn hai người trên giường, lén lút sau lưng nàng làm chuyện xấu hổ, bị bắt gặp mà mặt không đỏ tìm

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua

-Các người đang làm gì vậy?

Mộc Vân Y ngạc nhiên nhìn cảnh trước mắt, hai người một nam một nữ đang quần quết nhau trong tình trạng lơ đãng, tên đàn ông kia là bạn trai của nàng và người trong lòng hẳn lại là... bạn thân nàng

Khinh bỏ nhìn hai nhìn hai người trên giường, lén lút sau lưng nàng làm chuyện xấu hổ, bị bắt gặp mà mặt không đỏ tìm không đập chứng tỏ mặt bọn họ dày cỡ nào. Chắc chắn, xứng với giải Oscar rồi đó.

-Từ khi nào?- Giọng trầm xuống, mặt lạnh hỏi.

-Gần 1 năm- Bị hàn khí của nàng dọa sợ hết hồn nhưng tên bạn trai Thẩm Giai Thành vẫn cố giữ sự kiêu ngạo thốt ra vài từ.

Ha, không ngờ Mộc Vân Y nàng lại bị đội món xanh lâu như vậy, thật tức cười.

-Vân Y, cậu buông tha cho anh ấy đi, ở bên cạnh cậu anh ấy không hạnh phúc, mong cậu thành toàn và chúc phúc cho bọn tớ.

Tô Hoán Nhiên im lặng nãy giờ lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc này. Nếu không chú ý kĩ thì sẽ không phát hiện được bên môi nàng ta nâng lên nụ cười hả hê. Tuy bên ngoài vẫn mang một bộ mặt điềm đạm đáng yêu khiến nàng cảm thấy ghê tởm.

Hừ, nàng khinh bỉ toàn tập. Sao giống phim truyền hình quá vậy nè, đã giống phim thì có nên xử lý giống trong phim không nhỉ: giết tóc, không được, mất hình tượng, hất nước, nhìn xung quanh, không có nước, trực tiếp loại bỏ, bạt tai, cũng không được, bắn tay, ...bla...bla... Mặt sáng lên- GIẾT NGƯỜI KHÔNG THẤY MÁU.

Thấy khuôn mặt nàng đủ loại sắc thái nhưng không có biểu cảm van xin hay khóc lóc. Tô Hoán Nhiên cảm tức, đáng lẽ ả ta phải cầu xin Giai Thành đừng bỏ ả rồi sau đó mình sẽ giẫm lên nỗi đau của cô ta mới đúng chứ.

Không thừa nhận nhưng đây là ghen tị, cô ta ghen tị với Mộc Vân Y, cô ta cái gì cũng hơn hẳn Mộc Vân Y nhưng cái khí thế bức người kia, đứng trước Mộc Vân Y cô có cảm giác như mình thua kém. Cho nên quyết định giành tất cả của cô ta.

-Tôi thành toàn và chúc hai người sống lâu trăm tuổi, răng long đầu bạc và cùng dắt tay nhau xuống miền cực lạc.

-Cô...

-Lúc này có thấy một chút. Kỹ thuật không tệ, tôi nghĩ là qua tay nhiều người rồi. Chắc không phải lần đầu nhỉ?

Tô Hoán Nhiên cứng người, mặt tên Thẩm Giai Thành có chút đen rồi đấy. Thu hết biểu hiện của hai người vào mắt, nàng cười lạnh quay đi.

-Nghe nói thấy súc vật XXOO là nổi mụn lẹo, Tuy không phải mỹ nữ nhưng cũng được coi là hoa khôi của cô nhi viện, uất ức cho khuôn mặt mình rồi.
T/g: Chị tự tin quá đó.

Ha ha, không cần nói cũng biết hai khuôn mặt phía sau đen như đất nổi rồi.

Chợt, cơn đau từ sau đầu lan tỏa dần. Máu, rất nhiều máu. Mẹ nó, bà đây mà cũng bị đánh lén hả, đường đường là cửu đẳng huyền đai Taekwondo, thất đẳng huyền đai karate do, còn có...bla...bla.... *T/g: đủ rồi đó, chị xem chuyện tiếp theo đi kìa. MVY: quên mất. T/g: chị quên thiệt hả >_

Dần dần mất đi ý thức. Bốn phía Đông Tây Nam Bắc tối mịt mù không thấy gì hết.

Âm phủ sao.

Nàng không cam tâm. Nàng chỉ mới 18 tuổi thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hắc y nhân

Không gian mờ mịt bao bọc xung quanh Mộc Vân Y.

-Hú... hú... Có ai ở đây không?

-Có ta.

-Á mẹ ơi quý, có quý kìa.

Giờn gì kì vậy, tuy có võ đầy mình nhưng trái tim nàng bé lắm, chịu không nổi đả kích này đâu. Cả đời Mộc Vân Y nàng chưa làm điều gì xấu cả chỉ mèm chính chết vài người thôi, đâu đến nỗi được hưởng đãi ngộ đặc biệt này.

-Yên tâm, ta không phải quý. Ta là hồn ma.

-Có khác gì nhau đâu.

Vân Y rống lên, hí mắt nhìn về phía giọng nói kia. Trợn mắt, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy. Sao nàng lại ở bên kia? Vậy ai đang đứng bên này? Chuẩn bị hết tập 2.

-Cô đừng hét nữa, ta sẽ giải đáp tất cả nghi vấn của cô. Trước tiên, cô không phải là Mộc Vân Y.

-Tôi không phải tôi vậy tôi là ai.

-Có im lặng nghe không hả.

Lúc trước không chú ý bây giờ thấy bản thân mình tức giận đúng là dọa người. Lập tức ngậm miệng lại.

-Thực ra thì 15 năm trước chúng ta đã bị hoán đổi linh hồn, nguyên nhân thì tôi không tiện nói, đến lúc thích hợp cô sẽ biết. Từ khi sinh ra tôi bị hôn mê suốt ba năm liền và đợi thời khắc cô chào đời, định mệnh của hai ta giao nhau và bây giờ tôi trả lại thân xác cho cô. Xin lỗi vì gây ra rắc rối cho cô, mong cô hãy quan tâm đến huynh ấy. Nam Cung Vân Y.

Không hiểu cái mô tê gì hết, “huynh ấy” là ai? Bóng dáng quen thuộc đó biến mất. Buồn ngủ quá, mang theo một đồng nghi vấn từ từ thiếp đi.

Một bóng dáng màu đen lặng lẽ tiến vào Khanh Dư viện. Trong cái đình nhỏ, một nữ tử mang mặt nạ bằng bạc lộ ra đôi con ngươi xanh lam, vận một bộ bạch y thêu hoa Mạn đà la ở làn váy, chất liệu tầm thường nhưng từng cử chỉ đều toát lên sự cao quý. Phong thái trác tuyệt, thái độ lạnh nhạt. Chỉ những thứ đó cũng đủ làm người khác phải kính nể ba phần, lo sợ bảy phần.

-Trương ma ma, chuyện gì vậy?

-Thưa công chúa, người đó lại tới ạ.

-Ừ.

Cô gái vừa lên tiếng không ai khác chính là Vân Y của chúng ta. Người còn lại là Trương ma ma, cũng là người đã nhìn cái thân thể này lớn lên.

Tuy không biết hắc y nhân kia là ai, dựa theo trí nhớ của cái thân xác này thì hẳn sẽ không làm hại mình nên nàng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Rất nghi ngờ, có phải “huynh ấy” không?

Cái thân xác này cùng lắm chỉ 14-15 tuổi, thân thể còn đặc biệt yếu đến nỗi gió đến là người bay.

Nàng thừa hưởng trí nhớ của thân xác này nên dễ dàng hoà nhập với nơi ở mới.

Huyền quốc, một trong ngũ đại cường quốc với nhiều nước chư hầu phụ thuộc xung quanh, đứng đầu là hoàng đế Nam Cung Hữu, thái tử Nam Cung Triệt là con một của hoàng hậu đương triều Lăng Phi Tuyết, ngoài ra còn có bảy hoàng tử và chín công chúa. Vô đầu bút tại một hồi vẫn không nhớ ra đây là thời đại nào, biết vậy nàng đã chăm chỉ học lịch sử để bây giờ lọt vào cái xó gì cũng không biết. Có thể xưng vương cũng không biết chừng, hô hô.

Vân Y là thất công chúa. Mẫu thân của nàng xuất thân từ một nô tì, địa vị thấp nhất hậu cung luôn bị những phi tử khác chèn ép. Vậy mà người phụ thân trên danh nghĩa kia lại chẳng đoái hoài gì tới nên mới dẫn tới có sự ngày hôm nay, nàng bị ám sát, một công chúa bị giết mà bọn họ nhìn cứ như chuyện thường. Thất cái gì, công chúa cái gì chứ, chỉ được cái danh.

“Lão thiên à, thật không công bằng.” Mỗ nữ nào đó ai oán.

- Công chúa, hắc y nhân đưa tới một vài vị thuốc. Công tử biết thân thể người không tốt cộng thêm vừa trúng độc nên đem ít thuốc cho người bồi bổ.

Trương ma ma cung kính dâng thuốc lên. Lén liếc nhìn công chúa, bà cảm thấy từ khi công chúa tỉnh dậy cứ như người hoàn toàn khác vậy, chỉ là bà thấy thích người của bây giờ hơn. Có đôi lúc thực sự sợ con người này, sát ý quanh người công chúa thật kinh người, nhớ lại sự việc mấy ngày trước đúng là nổi da gà.

- Ta đâu có ăn thịt bà.

Vân Y quan sát vẻ mặt sợ sệt của Trương ma ma, cười xoà, nàng đâu phải quái vật. Nghĩ tới mấy ngày trước cũng đúng thôi, lúc đó cứ nghĩ thân phận của Trương ma ma không tầm thường. Ép mãi thấy chẳng mở miệng nên ban đêm nàng đốt nến kể chuyện kinh dị, nha hoàn Diệp nhi khỏi cần phải nói, trực tiếp bất tỉnh nhân sự, còn Trương ma ma thì mặt cắt không còn hột máu. Phải biết rằng trình độ tuồng tượng của người hiện đại cao siêu hơn nhiều vì vậy mới có nhiều sản phẩm của khoa học viễn tưởng. Ai mà ngờ đâu chứ, Trương ma ma là thần y, thần y đây, tức là sẽ có y thuật cao minh, có báu vật đây mình. Mang theo bộ mặt hăm tã đi bóc lột đồ chỉ móc được hai cuốn sách, tuy không biết chữ nhưng chắc là sách hiếm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Trộm đồ nhà

- Công chúa, người mau dậy đi, mặt trời lên cao lắm rồi đó.

Diệp nhi cần nhẫn cũng được một canh giờ rồi. Không chỉ Trương ma ma mà Diệp nhi cũng phát hiện công chúa rất khác thường, đáng về thực nữ của công chúa không biết chạy đi đâu rồi mà bây giờ nhìn người chả giống tiểu thư khuê các gì cả. Đặc biệt cứ đến giờ đánh thức công chúa là Trương ma ma lại lủi mất, gọi người rồi giường còn khó hơn đánh chiếm một quốc gia nữa, khi đã ngủ say sầm sét đánh trên đầu cũng mặc kệ.

Lẳng nhằng mãi suốt hai canh giờ sau mới lòi được con sâu ngủ Vân Y dậy. Mỗ nữ nào đó còn không có hình tượng nằm bẹp dí trên bàn khiến Diệp nhi phải bó tay.

Trương ma ma bước vào nhìn một màn trong phòng rất là bất đắc dĩ. Nhớ lại mấy tháng trước bà bị trấn lột cuốn Kinh công tâm pháp và Thiên y thuật *T/g: Quyền y thuật gì đó, ta chế.* làm bà không biết phải làm sao. Đạo này công chúa thường xuyên ra ngoài làm gì đó, tuy bà có điều tra nhưng từ đầu đến cuối cứ như con số không tròn trĩnh, không nắm được tung tích của người. Hazz, cũng vì việc này mà bà không biết phải báo cáo với công tử như thế nào nữa.

Nào có biết được suy nghĩ của bọn họ, Vân Y bây giờ đang lên kế hoạch cho hành động tối nay, đột nhập hoàng cung, kinh công của Vân Y tuy không phải hạng thượng thừa nhưng cũng không tệ đến nỗi phải bỏ đi. (MVY: nói gì đó....! T/g:... .. *xách dép chạy*)

Đang suy nghĩ thì có một mùi thơm bay tới. Nàng đói tới nỗi da bụng dính tới sau lưng luôn rồi. Đột nhập hoàng cung đâu phải chuyện đùa, giờ ăn no chạy sẽ nhanh hơn, việc nhét đầy bụng tuyệt đối có tác dụng khi bỏ chạy.

Màn đêm buông xuống, cả hoàng cung sáng rực trong ánh đèn. Hôm nay là sinh thần thứ 42 của hoàng đế Huyền quốc nên đặc biệt náo nhiệt. Người dân tụ tập trước kinh thành để chúc mừng, sứ giả, vương tôn công tử các nước cũng đến góp vui. Trong cung, nha hoàn thái giám bận rộn đi qua đi lại chuẩn bị cho dạ yến, không chú ý có bóng dáng một nha hoàn đang tách ra đi về một hướng khác.

Vân Y mang khuôn mặt dịch dung bước đi chậm rãi trên đường. Lượn qua mấy con đường cứ tưởng như quen thuộc nhưng mỗ nữ nào đó lại phát hiện một việc vô cùng quan trọng, cụ thể là lạc đường. Đừng trách nàng không xem trước bản đồ, dù có nhìn cũng không hiểu chữ trên đó viết gì. Chữ ở đây quá mức phức tạp, hơn nữa nét bút trong chữ cũng đặt biệt nhiều, không chỉ phải biết chữ mà còn phải viết chữ. Lần nào học vài chữ, bình thường cũng lãng phí năm sáu tờ giấy Tuyên Thành, tay cầm bút càng đau đớn như mỗi tới khó chịu, lâu quá không luyện nên dần dần cũng quên mất mặt chữ luôn.

rồi.

Rồi rít nhìn xung quanh mong tìm ra chút manh mối nhưng cứ thấy ván đầu hoa cả mắt, cung nào cũng giống cung nào, căn bản là cùng một mẫu thiết kế. Không thể không khâm phục người đã thiết kế ra hoàng cung, mỗi một con đường đều thông ra mỗi nơi khác nhau, rất nhiều hành lang giao nhau lại tạo thành các lối đi tắt khác nhau. Đồng thời Vân Y còn lóí 18 đời tổ tông nhà hần ra chữ.

Nói gì thì nói chứ Vân Y là dân mù đường chính cống, bảo nàng làm hướng dẫn viên du lịch thì chỉ có nước lạc cả bảy.

Loi nhoi một buổi mới quyết định kéo một nha hoàn lại hỏi, dùng xong thì trực tiếp đánh ngất rồi kéo vào bụi cây gần đó. Sau khi xác định được phương hướng, Vân Y lập tức thi triển khinh công chạy tới.

Tiếp cận được mục tiêu, nàng nấp sau nóc nhà gần đó quan sát.

-Ái chà, những chỗ khác thì bận rộn mà ở đây thì yên tĩnh quá. Hàng dài cấm vệ quân nối tiếp nhau đi tuần tra, canh giữ nghiêm ngặt đến nỗi con muỗi cũng không lọt. Hazz.... coi bộ khó rồi đây.

Về mặt Vân Y ai oán, phi thân qua. Ngó xung quanh thấy không ai phát hiện, nàng nhẹ nhàng gỡ từng mái ngói ra. Á, thì ra còn một căn phòng nữa. Liếc nhìn xung quanh căn phòng đó có hơn 10 tên đang canh giữ. Rút một cái ống ra thổi mê hồn hương vào, từng thân thể tê liệt ngã xuống. Lấy chìa khoá trên người tên lính tra vào ổ, cạch một tiếng cánh cửa mở ra.

-Woa.... mặc dù biết nhiều nhưng không ngờ lại nhiều đến vậy.

Trước mắt nàng là châu báu, vàng, tiền rất nhiều rất nhiều. Ha ha ta giàu to rồi. Nơi nàng “ghé thăm” là quốc khố, chỗ có rất nhiều thứ hay ho, coi như nàng lấy tiền bồi thường vật chất tên hoàng đế thiếu nàng mười mấy năm và tiện thể mượn vô thời hạn chút châu báu của hần luôn, dù gì hần cũng đâu dùng tới.

Vân Y không phải loại người thích thưởng đồ vật, cũng không biết cách phân biệt đồ tốt. Theo cảm nhận, nàng vơ vét tất cả những vật nàng cho là có giá trị nhét vào túi. Bỏ nặng chọn nhẹ, không bao lâu cái túi đã đầy ắp. Xách theo cái túi xoay người rời đi, trong lòng thấy tiếc nuối quay lại nhìn đồng vàng bạc chất cao như núi. Cuối cùng cũng kiên định rồi đi, ai bảo nàng yêu tiền làm gì.

Ôm cái túi trên tay chạy thật xa. Cuộc đời này thật trớ trêu, nàng lại lạc nữa rồi. Đang không biết phải làm sao bỗng chốc có giọng nói lạnh lùng vang đến.

-Đứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Gặp gỡ

Hần với tư cách là nhị vương gia, em trai của hoàng đế Vũ quốc- Thượng Quan Tử Tước đến chúc sinh thần của hoàng đế Huyền quốc. Nhân tiện hần cũng đến thăm vị bằng hữu lâu ngày không gặp và tính sổ luôn món nợ cũ.

Đề thuộc hạ đưa lễ vật vào điện. Thượng Quan Tử Tước tự mình rời đi. Vốn tính sẽ hỏi thái giám cung nữ trên đường nhưng lại không thấy ai. Thay vào đó, có một bóng dáng lén lén lút lút đập vào tầm mắt. Hần chỉ tùy hứng hứng thốt một câu thôi thì bóng hình đó lập tức cứng đờ người.

Mỗi nữ nào đó thầm kêu lộ tẩy rồi đồng thời xoay người lại, nếu bây giờ nàng bỏ chạy thì không phải chứng tỏ có mờ ám hay sao.

Nhìn thấy khuôn mặt của Thượng Quan Tử Tước lập tức tròn tròn hai mắt. Oa oa, mỹ nam kìa. Ngũ quan cương nghị giống như điêu khắc, đôi mắt xéch, lông mày dài nhỏ lộ ra chút lạnh lùng, hàng mi dày, sống mũi cao thẳng, đôi môi màu đỏ nhạt của hoa đào mang độ cong tuyệt hảo. Sự lạnh nhạt mang vẻ cao ngạo của bậc vương giả. Đặc biệt là mái tóc màu bạch kim nổi bật giữa màn đêm như mộng ảo. Nếu không phải hần chân thật đứng trước mắt nàng thì nàng nhất định sẽ cho rằng mình bị ảo giác.

Nhưng vẻ đẹp hơi bị ảo à nha, định lực của nàng rất lớn nên mới không ngất xỉu đó. Nghĩ thử coi cái vẻ đẹp này kết hợp với mái tóc bạch kim này thì giống gì nhỉ, quý. Lạy trời khản phật, hồn phách nàng mới tìm được không bao lâu, đừng để bị hù bay tán loạn lần nữa.

Ngạc nhiên nhìn thấy đôi mắt màu xanh lam của đối phương, tuy khuôn mặt không có gì nổi bật, cũng chỉ coi là thanh tú nhưng đôi mắt lại cực kì linh động, sáng như ngọc lưu ly. Phát hiện đôi mắt đó cứ nhìn chằm chằm hần không một chút che dấu, nước miếng như chực chờ trào ra chỉ thiếu cái là nhào tới luôn. Khuôn mặt như tạc tượng của Thượng Quan Tử Tước ẩn hiện lửa giận. Khẽ quát.

-Thu hồi cặp mắt đó lại nếu không muốn mất nó.

“Đẹp trai thì sao, bị điên cũng rứa, vớt sọt rác hết” Vân Y thảm than. Đã là con người ai cũng thích cái đẹp, nàng cũng không ngoại lệ nhưng không đến nỗi mê muội, lại càng không tin vào cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên, theo nàng cái đó gọi là nông nổi nhất thời, đã là nhất thời thì chả kéo dài được bao lâu.

Vân Y nhăn nhin cúi đầu nhưng không hành lễ, bây giờ nàng chưa có khả năng tự bảo vệ chính mình, cái mạng này may mắn lắm mới nhặt được về, không muốn hồn lìa khỏi xác lần nữa đâu.

-Đưa ta tới cung điện của thái tử các ngươi.

Cái gì mà “thái tử các ngươi”, nàng có quen biết hần hay sao mà hỏi nàng chứ. Trong lòng Vân Y thầm chửi, không muốn bị lạc thêm thì đừng có hỏi nàng.

-Bẩm công tử, nô tì đang bận chuyện cho hoàng hậu nương nương.

Nhìn Thượng Quan Từ Tước không phú cũng quý, nói là công tử chắc không sao nhì.

Nhìn thấy gói đồ trên tay nàng ta, hần nhủ may, tuy bây giờ tâm trạng đang không vui nhưng cũng phải cho hoàng hậu thể diện.

-Ngươi cứ chi đường, ta sẽ tự đi.

-Ngài cứ đi về hướng đông được hai mươi trượng thì rẽ hướng tây, ...bla...bla..., chỉ cần đi thẳng một đoạn nữa sẽ tới.

Cố nhớ con đường nghèo nàn mà nha hoàn đã chỉ, cứ bước đi mà không biết hần đã bị lừa.

Vân Y nhìn bóng dáng hần rồi đi, khuôn mặt vặn vẹo vì nín cười. Thấy hần khuất bóng, mỗ nữ không hình tượng đứng cười dữ dội. Ôi trời ơi, sắp nội thương rồi. Đến cả bản đồ nàng còn xem không được nói chi phân biệt đông tây nam bắc, căn bản là chỉ lụi, vậy mà nàng còn trưng ra cái biểu hiện đương nhiên khiến hần không một chút nghi ngờ. Hừ, dám lên mặt với ta, cho ngươi chừa, xi.

Tại điện Lư Vân, nơi thường tổ chức dạ tiệc của hoàng gia, ai cũng mang theo vẻ mặt nịnh bợ mong hoàng thượng chú ý đến.

-Ngươi bỏ cái bộ mặt đòi nợ đó đi.

Người nói chính là Nam Cung Triệt. Hần ngồi hàng ghế đầu bên tay phải của hoàng đế, bên cạnh không ai khác là Thượng Quan Từ Tước. Nhìn khuôn mặt thoỉ của bằng hữu, hần không khỏi cao hứng, đối với người có khả năng chinh phục thân của hần như vậy khá là tò mò, không biết nàng ta như thế nào. *T/g: Vàng, sau này anh còn thâm hơn TQTT nữa.*

-Tôi còn chưa tính sổ cậu nữa.

Thượng Quan Từ Tước liếc mắt nhìn bạn tốt bên cạnh. Sao hần cứ thích cười trên nỗi đau của người khác vậy nhì. Lúc trước không muốn phiền phức nên vớt cho hần cái cục nợ đó, làm cho công chúa của Chu quốc cứ quẩn lầy hần không buông. Thượng Quan Từ Tước đời này ghét nhất là nữ nhân trừ mẫu thân của hần ra, bọn hoa hoè đó lúc nào cũng bôi son trác phấn lòe loẹt khiến hần cảm thấy buồn nôn. Nghĩ đến mẫu thân đầy mắt loé lên tia âm đạm.

Thấy tâm trạng của hần chột trảm xuống cũng không tiếp tục châm dầu vào lửa nữa. Chăm chú vào dạ tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bỏ đi

Trên nóc điện Lư Vân thoát hiện có bóng người.

Vân Y không ôm chiến lợi phẩm trở về mà chạy đến đây là muốn phá rối. Tại sao tên hoàng đế đó sống hạnh phúc mà mẫu thân phải chết thảm vậy chứ, cô gái đó nói hoán đổi linh hồn nên tất nhiên đây là thế giới vốn thuộc về nàng, mẫu thân của thân xác này cũng chính là mẫu thân của nàng, còn phụ thân thì không có cũng được.

Xem nè, xem nè, mái ngói làm bằng ngọc lư ly đó. Mắt của Vân Y có hai tờ tiền bay qua (\$_\$). Cái này đắt à nha, len lén bỏ vài mảnh vào túi. Trở lại vấn đề chính.

Lặng lẽ chôn vài cục tròn tròn nhỏ nhỏ dưới mái ngói. Nàng phát hiện ở thời đại này cục nhiên lại không có bom, cứ định là trong ngày sinh thần của hân quặng vào vài trái.

Vì không có sẵn nên nàng phải tự làm. Theo trí nhớ kiếp trước thì một phần lưu huỳnh hai phần quặng lại thêm ba phần than chính là hỏa dược rồi. Dùng da trâu bao kín xuyên cây đốt lửa vào bên trong lộ ra chút ở bên ngoài. Cái này liên quan đến hoá học, chỉ một chút sơ xuất cũng có thể mất mạng. Mà thứ nguy hiểm này Vân Y cứ cầm tung hứng như đồ chơi.

Đến thời cơ ra tay, nàng vội châm ngòi một trái bom sơ giản, sau đó tung người tránh ra xa khu vực phát nổ.

Ầm.. ầm...

-Tiếc quá đi. Nát hết rồi kìa.

Vân Y tiếc nuối nhìn lại, nếu có thể thì nàng chỉ hận không thể ôm hết về nhà. *T/g: ~ ~*

Tiếng nổ vang dội làm mọi người trong điện đều hoảng sợ vội chạy ào ra ngoài, hoàng thượng cũng nằm trong số đó, dẫn theo hoàng hậu được cấm vệ quân bảo vệ an toàn bước ra ngoài.

Thượng Quan Túc Tước và Nam Cung Triệt nhìn nhau trầm nghĩ là ai làm ra chuyện này. Chỉ thấy trên nóc điện khói bụi mịt mù, một hắc y nam nhân khuôn mặt yêu nghiệt hiên ngang đứng trước mặt trăng. Ánh sáng chiếu lên người như phát ra ánh hào quang.

Bọn họ tự hỏi đây là nhân vật lớn nào mà dám làm ra chuyện kinh thiên động địa này.

Đây tất nhiên là Vân Y sau khi mang một lớp dịch dung khác. Nàng nở nụ cười trào phúng, phóng ánh mắt bén nhọn xuống đám người đang lố nhố ở dưới. Xẹt qua một bóng dáng vừa gặp không bao lâu, bỗng có cảm giác chột dạ, lại gặp hân rồi.

-Cầu hoàng đế, thích món quà của ta không.

-Mau bắt hân cho trẫm.

-Nhận thêm nè.

Dứt lời, Vân Y phi thân lộn nhào trên không trung tiện tay ném một trái bom vào đám quân lính đang chạy tới. Nam mô a di đà phật, mong cho linh hồn các người được siêu thoát.

Thoát cái truyền ra tiếng nổ, ánh sáng chói lòa như mặt trời ban đêm làm mọi người thấy chói mắt. Ánh sáng biến mất, cơ thể giống như bị nội lực áp lên người, những quân lính không có phòng bị lập tức bị nổ cho tứ chi phân tán.

Mọi người xung quanh thấy thế liền sợ tới xanh mặt, ngoài pháo đài trấn thành thì họ chưa bao giờ thấy loại vũ khí nào có uy lực mạnh như vậy, có thể nổ cơ thể của nhiều người thành một mảnh huyết nhục cơ hồ như vậy thì bản lãnh tuyệt đối không tầm thường. Thấy đối phương còn thông thả tung hứng mấy trái tròn tròn kia làm trái tim nhỏ của bọn họ đập liên hồi. Tất cả vội vàng né tránh, nếu hắc y nhân kia không may lỡ tay đánh rơi thì không phải bọn họ sẽ xuống uống trà với diêm vương hay sao. Họ sống vẫn chưa đủ nga.

Nam Cung Triệt đứng ở một bên tỏ ra rất hứng thú với lên lạ mặt kia. Nếu có thể lôi kéo hân về phe của mình thì sẽ rất có ích cho kế hoạch soán ngôi đoạt vị của hân. Mặc dù bây giờ thái tử Nam Cung Triệt sẽ là đề cử hàng đầu cho ngôi vị tân hoàng của Huyền quốc nhưng không thể không đề phòng các hoàng tử khác. Và quan trọng hơn hết là hân sẽ đích thân hạ bệ hoàng đế đương thời để bước lên ngôi vị đế vương.

Một tia sát khí loé qua đáy mắt rồi nhanh chóng biến mất.

Thượng Quan Túc Tước cảm thấy nghi ngờ nên bước lên vài bước để kiểm tra. Phát hiện cử động của hân, nàng cảnh giác. Xoay người rồi đi còn quặng lại một câu.

-Hôm nay rất vui, ta về trước đây. Bye bye.

Âm thanh vừa dứt thì người cũng biến mất, để cả đám ngơ người ở phía sau. Loại ngôn ngữ gì vậy, sao chưa từng nghe qua.

-Ngươi sao vậy.

-Không biết, ta có cảm giác người đó có chút quen thuộc nhưng không nhớ ra là ai.

Kể từ đó, ngày sinh thần là cảm kỷ của Nam Cung Hữu, trước nhiều nước bị người khác chửi là “cầu hoàng đế” mà bản thân chả làm được gì. Hân từng cho người đi điều tra nhưng lại không có chút tin tức nào lập tức con giận bộc phát lên người đám thái giám cung nữ.

Trong Khanh Dư viện, người nào đó cứ như ở trên mây, sau khi ôm núi tiền trở về, khoe miệng nàng lúc nào cũng treo một nụ cười, cười đến kinh dị cười đến dọa người.

Giờ Tỵ (9-11h) sáng hôm sau, không, phải nói là gần trưa rồi.

Như mọi ngày Trương ma ma chuẩn bị nước rửa mặt cho công chúa. Giờ này chắc người cũng dậy rồi nhỉ. Khi vào phòng bà lại thấy Diệp nhi nằm gục trên bàn còn công chúa lại không thấy đâu. Hoảng quá vội đánh thức Diệp nhi dậy.

-Ô ô Trương ma ma, công chúa tự dưng đánh ngất nô tì, còn nói là người có việc sẽ rời khỏi phủ, một thời gian sau sẽ trở về, không cần phải đi tìm. Ma ma, phải làm sao bây giờ.

-Người cứ làm việc đi, ta ra ngoài một chút.

Trương ma ma chạy nhanh ra ngoài. Không xong rồi, phải báo ngay cho công tử.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Oan gia

Vân Y mang theo khuôn mặt gian manh bước ra khỏi Ngân Ti các. Ngân Ti các là tiệm cầm đồ lớn nhất của Huyền quốc, với đồng đồ nàng “mượn” được thì chỉ có tiền ở đây mới có khả năng chi trả được. Vậy mà lão nhân ở đó ý nàng là trẻ em thơ ngây nên trắng trợn lừa gạt. *T/g: Đúng, tỳ ngây thơ quá.*

Kết quả lão ta không được lợi gì mà còn bị “trẻ em ngây thơ” bóc lột sạch ngân phiếu trong tiệm, tuy vậy còn phải bù thêm vào một miếng ngọc và một cây kiếm tốt nữa.

Địa điểm tiếp theo là tiền trang Xuyên Châu. Tự nhủ là không thể đem theo nhiều tiền trên người như vậy nhưng Vân Y vẫn không hoàn toàn tin vào người khác. Chỉ đành bọc miếng ngọc và cây kiếm bằng một tấm vải sau đó gửi tại tiền trang. Trước khi đi còn không quên đe dọa bọn họ “mất đồ sẽ phải trả bằng mạng”. Biểu hiện của họ làm nàng rất hài lòng, cả đám toát mồ hôi suy đoán thân phận của tiểu cô nương trước mắt.

Trốn ở một góc nhỏ dịch dung lại khuôn mặt, không thể để ai nắm được tung tích của bản thân nên phải thường xuyên che giấu khuôn mặt thật. Vân Y nàng cũng không có rãnh đến nỗi ngày ngày phải giải quyết một đồng rắc rối không nên có.

Hình như ông trời không cho nàng yên ổn thì phải, đi dạo được vài bước lại gặp trúng bọn cướp đang hoành hành trên chợ.

Một đoàn gồm mười mấy tên to cao vạm vỡ đang xúm lại một chỗ. Người dân tò mò cũng vây lại thành vòng nhưng ai cũng không dám đến gần, duy trì khoảng cách 1 trượng. Bọn họ che lấp mất đường đi của nàng, nhìn xung quanh không có cái hẻm nào có thể chui lọt. Vân Y hậm hực liếc đám người phía trước hận không thể quăng 1 quả bom vào trong đó.

Biểu hiện này của nàng đã lọt vào trong mắt của Thượng Quan Từ Tước. Tên Nam Cung Triệt đó lại bắt hấn làm việc không công cho Huyền quốc, hấn cũng đâu có rãnh đến nỗi đi bắt đám thổ phi này. Nhưng hình như tên đó đang vội tìm ai vậy nhỉ? Đang quan sát đám thổ phi từ trong khách điểm, chỉ vô tình nhìn thấy tiểu cô nương khoảng 14-15 tuổi có biểu cảm rất đặc biệt, hết nhìn đồng ngó tây rồi lại nhìn vào đám đông. Khiến hấn cảm thấy tò mò nhất là cô bé đó cũng có đôi mắt màu xanh lam, đôi mắt như vậy rất hiếm gặp, giống với nha hoàn hôm trước gặp trong cung. Hay là... Mang theo tia thăm dò nhìn chằm chằm tiểu cô nương, khoe miệng nâng lên một nụ cười hứng thú. Thông thả nhấp một ngụm trà, hấn muốn nhìn xem cô bé đó sẽ làm gì tiếp.

Đôi mắt long lanh đảo tròn, đáng vẻ tình nghịch rất đáng yêu. Vân Y hét to.

-Á, nhị vương gia Thượng Quan Từ Tước kia.

Phụt, khụ khụ. Nam nhân nào đó bị sặc.

Câu nói của Vân Y thu hút sự chú ý của mọi người, và cả bọn thổ phi. Bà nội nó, người nào nói chỉ cần nghe thấy cái tên Thượng Quan Từ Tước thì đều sợ xanh mặt, còn không thì kính nể. Nhìn xem, nhìn xem, không hiệu quả như nàng nghĩ.

-Thượng Quan Từ Tước ở đâu hà?

Người lên tiếng là một tên trong đám thổ phi, gương mặt hung tợn bị ối làm Vân Y cảm thấy buồn nôn. Giơ tay lên chỉ đại một khách điểm nhưng không ngờ nàng lại vô tình chỉ đúng nơi của hấn. TQTT nghi ngờ cô bé kia đã thấy gì nhưng nhìn nét mặt của nàng lại không giống vậy.

-Âm thầm xử lý đi.

Văng dạ một tiếng rồi lui xuống. Cuộc Vũ hân đi theo vương gia từ nhỏ đến giờ nên hiểu rất rõ cách làm việc của ngài, nhanh-chuẩn-ác, hân tò mò sao vương gia không ra tay trấn áp bọn thổ phi tiện tay xoá luôn hang ổ của chúng.

Thấy phần lớn thổ phi đều đi về hướng nàng chi. Đám đông dần dần tản ra, Vân Y đưa mắt quan sát xung quanh kiểm tra, còn lại 4 tên, 3 tên đang vây quanh hai cô bé có tướng mạo giống nhau, mắt sáng mảy ngài tất cả đều có hết, chắc chắn lớn lên sẽ là mỹ nữ nga. Tên bí ồi trước mắt định đưa tay ra chạm vào mặt nàng lập tức bị văng ra xa.

Hân không biết mình đang làm gì nhưng khi thấy bàn tay bẩn thỉu đó định chạm vào mặt nàng thì không kìm nổi cơn tức giận trực tiếp cho tên đó một chưởng văng ra học máu mà chết.

Lại gặp được mỹ nam kia, khoan đã, là hân sao. Cái này có thể nói là nhân duyên không nhì. Vội vàng kiểm tra lại khuôn mặt. Ủm, dịch dung vẫn còn, không có vấn đề gì.

Ba tên thổ phi còn lại thấy tình cảnh như vậy lập tức cầm kiếm hung hăng chém tới. Miệng còn không ngừng chửi rủa. Chi một thoáng đã thấy xác của bọn họ chất đầy trên mặt đất.

Nhấc bước chân đi tới chỗ hai cô bé. Nhìn rõ diện mạo, quần áo rách rưới, vén mái tóc rối của một người lên hỏi han.

-Hai muội không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?

Vân Y không tự nhận mình có tấm lòng từ bi nhưng chắc hai cô bé này là trẻ mồ côi không nơi nương tựa, giống nàng, chỉ là sự đồng cảm cùng hoàn cảnh thôi.

Hai tiểu cô nương giặt mình, nhìn lại người trước mắt, đôi mắt xanh lam thật có thần a. Đây là người đầu tiên quan tâm các nàng sau khi phụ mẫu chết. Nước mắt trực tiếp chảy ra, Vân Y luống cuống lau nước mắt cho họ.

Bỗng có nhóm người hùng hổ xông tới, chắc là bọn thổ phi đến tiếp ứng. Theo bản năng muốn cứu tiểu cô nương này nhưng lại không kịp.

-Cẩn thận.

-Á..Á.....

Hân chỉ quay mặt đi một chút thôi mà sao tiểu rắc rồi đó lại gặp chuyện nữa vậy. Phóng ánh mắt tràn đầy sát khí đến tên đang không chế cây đao trên cổ cô bé, hận không thể phanh thây tên kia ra.

Chỉ kịp la lên một tiếng. Cảm thấy có thứ lạnh lạnh kề ngay cổ, ái chà, cây đao đó nha. Hu hu sao số nàng khổ quá vậy nè. Mà khoan, dù gì nàng cũng là cao thủ ở hiện đại cơ mà, học được tuyệt thế khinh công chôm ở chỗ Trương ma ma, còn có nội lực thâm hậu nữa, từ khi phát hiện mấy viên thuốc hắc y nhân đưa cho là tiên dược gia tăng công lực để áp chế và điều hoà độc tính trong người, Vân Y đã bắt đầu học cách sử dụng nguồn nội lực dồi dào đó. He he đến giờ thì nghiệm rồi.

Nở một nụ cười quỷ dị, tập trung nội lực vào bắp tay và bắp chân. Hoi dựa vào người đối phương, lấy một chân làm trụ, đưa chân còn lại móc ra phía sau, hai tay nàng nắm lấy tay cầm đao, cúi người vận lực kéo thật mạnh về phía trước. Lập tức hân ngã lăn quay trên mặt đất cách nàng 2 trượng. Không có dừng lại tại đó Vân Y tung người lên lấy lực đạo mạnh nhất có thể xoay đá vào mặt hai tên đang không chế cặp song sinh. Kéo hai cô bé chạy tới phía sau lưng Thượng Quan Tử Tước để trốn. Hân là ngọn núi lớn à nha, dựa vào hân thì cơ hội sống sót rất lớn. Nhưng mà tỉ lệ 1 chọi 50, kết quả rất không khả thi. “Nếu hân thua thì nàng chạy trước” suy nghĩ của mỗi nữ nào đó rất không có nghĩa khí.

Mọi người xung quanh đứng như trời trồng, cả TQTT cũng vậy. Nàng dùng võ thuật của môn phái nào vậy. Sao hân chưa thấy qua bao giờ. Có điều hành động lệ thuộc của cô bé khiến hân rất vui, đây có thể hiểu là nàng tin tưởng hân không?

Giao chiến với đám thổ phi nên không chú ý có một người đang lên ra từ khách điểm của TQTT.

Bốp, Vân Y dấn mất đi ý thức, đây là lần thứ hai rồi đó. Sau đó bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Bị chinh đến thâm

Ai da, đau đầu quá. Vân Y từ từ tỉnh lại, chung quanh ánh sáng mờ昧. Cái cảnh này hơi bị quen à nha. Trợn tròn mắt, thâm than.

- Chẳng lẽ lại xuyên không. Cái thế giới này ngộ thật nha, nhưng mà nhảy qua nhảy lại như vậy có vẻ zui đó.

Cái đầu của nàng được băng bó sao, còn có máu nữa. Hèn gì đau dữ dội. Nguyên rủa 18 đời thằng nào đánh bà.

- Vì sơ xuất của thuộc hạ để một tên thô phỉ chạy thoát nên làm cô nương đó bị thương. Mong chủ tử trách tội.

- Không hoàn thành nhiệm vụ. Ngươi tự về chịu phạt đi.

- Tuân lệnh.

Hừm, có ai chịu phạt mà mừng như tên này không, cứ như là muốn biến mất khỏi chỗ này vậy.

Vân Y không biết chứ từ khi nàng bị hôn mê thì cơn tức giận của Thượng Quan Tử Tước như chực chờ bùng nổ. Cước Vũ vì muốn tránh đi bãi chiến trường này mà gia tăng nhanh cước bộ.

Chẳng phải nàng quay về rồi sao, hình như không. Chưa chắc chắn khi rơi vào tay bọn họ nàng có an toàn hay không. Trước tiên giữ được cái mạng này rồi hẳn tính, còn nước còn tát. Vận nội lực bình ổn lại hô hấp, Vân Y tiếp tục nghe ngóng. Một mảnh yên lặng.

- Tỉnh rồi sao không ngồi dậy đi.

Người nằm trên giường giật mình. “Nam nhân này không có gì tốt đẹp cả, nghe cái giọng lạnh lùng đó kia, cứ như mình thiếu nợ hắn vậy, trừ điểm, trừ điểm”. Hình tượng của Thượng Quan Tử Tước trong lòng Vân Y đang tuột xuống không phanh.

Đừng trách hắn quá lạnh, ngoài huynh đệ và phụ hoàng ra thì đối mặt với ai cũng không chừa cho đối phương chút mặt mũi nào. Với cô bé trước mặt này thì thái độ có chút hoà nhã rồi. Nhưng vì cái “thái độ hoà nhã” này sẽ tăng thêm gánh nặng cho quá trình rước đầu của hắn sau này.

Mở mắt ra, đôi tay có chút mồm mím chống lên giường bật dậy. Theo quỹ đạo chiếc chăn trên người trượt đến eo. Thấy mặt của Thượng Quan Tử Tước nổi lên một tầng ứng hồng quay tầm mắt sang chỗ khác. Lạ nha, nam nhi trai tráng sao nói đồ mặt là đồ được. Hay là khuôn mặt của mình bị lộ, không thể nào, lớp dịch dung nàng làm ra phải có dung dịch đặc thù mới rửa trôi được. Tại sao nhỉ?

Mang ánh mắt nghi ngờ phóng về phía nam nhân mong tìm được đáp án. Bỗng chốc cảm thấy lạnh lạnh, chưa đến mùa đông mà, có cần phải lạnh như vậy không. Cuộn người lại tự sưởi ấm.

- Á.... .. Sao ta lại không mặc gì thế này.

- Ta sẽ chịu trách nhiệm.

Chịu trách nhiệm? Trách nhiệm gì cơ. Khoan đã, bây giờ nàng không mặc gì, vậy là, tiền của nàng, ngân phiếu của nàng đâu rồi. *T/g: Lạ tí*. Vội kéo chăn lên che đi cánh xuân, lộ ra một khuôn mặt đáng thương, theo nàng biết thì đàn ông cổ đại thường có tư tưởng gia trưởng, thích nữ nhân mềm lòng vì mình. Tuy việc này có hơi mất mặt nhưng không sao, so với cái mạng của mình chả thấm thía vào đâu.

- Đưa ta đồ.

Thượng Quan Tử Tước phản ứng lại, cái biểu cảm đáng yêu đó làm hắn ngẩn ngơ, cứ như con mèo nhỏ cuộn người lại đòi đồ ăn. Vội cầm bộ y phục hướng phía giường đi tới.

Chớp lấy thời cơ, Vân Y vung tay lên nhắm chính xác điểm huyệt Thượng Quan Tử Tước, nàng vận nội lực khá lớn nên không sợ loại cao thủ như hắn tự phá giải.

- À há, lúc trước xem tivi thấy người trong phim cứ chột chột thấy mắc cười mà giờ mình làm được nè, phục mình ghê á.

- Ngươi muốn làm gì?

Giọng nói lạnh lùng cắt đứt suy nghĩ tự kỉ của Vân Y. Hừ, dội nước lạnh khi người ta đang vui là một việc rất không có đạo đức. Thu hồi vẻ mặt vui sướng, quay phắt mặt lại, lấy bộ y phục rút trên mặt đất lôi kéo chăn trốn sau tấm bình phong. Lần nữa bước ra đã ăn mặc chỉnh tề.

- Hình như ta đã gặp cô nương ở đâu rồi.

- Vậy ngươi nghĩ là ở đâu?

- Ngươi là nha hoàn hôm đó ở trong cung.

- Exactly.

- Há? Cái gì?

Đội chút, lạc đề rồi.

-Ta hỏi ngươi, tiền của ta đâu?

-Ngươi là ai?

-Tại sao ta phải nói cho ngươi biết chứ. Ta hỏi lại lần nữa tiền của ta đâu?

-Tại sao ta phải nói cho ngươi biết chứ.

Cái này có thể nói là gây ông đập lưng ông không. Nàng nóng máu rồi nha. Số tiền đó là nàng liều mạng “mượn” ở quốc khố đấy mặc dù không có nguy hiểm đến tính mạng. Mang theo về mặt tiểu nhân ghé sát lại gần Thượng Quan Từ Tước.

-Ai nha, lần trước không quan sát kỹ, giờ nhìn mới biết cái nhan sắc này phải liệt vào danh sách họa quốc vương dân*, cứ để nhong nhong ngoài đường thì không biết hại bao nhiêu cô gái nhà lành chết vì mất máu, công tử nhà người ta không cưới được vợ, phải nhốt lại phải nhốt lại.

Đưa tay sờ soạng mặt của Thượng Quan Từ Tước, đẩy hắn ngã xuống giường. Cảm thán.

-Mịn thật nha, mịn hơn da của ta luôn a. Cái body này nữa, sáu múi nè, ngươi mà ở hiện đại là thành một đại minh tinh rồi.

-Ngươi có phải nữ nhân không? Sao lại càn rỡ như vậy?

-Ta có phải nữ nhân hay không thì ngươi biết rõ nhất mà.

-Ngươi...ngươi...

-Ta,ta cái gì. Hỏi ngươi lần cuối có nói hay không?

-Không.

-Được. Đừng trách ta ra tay vô tình.

Vân Y nở một nụ cười tà ác, đưa tay lên tóc lấy ra một cái lọ. Cây hàm răng của hắn nhét vào 2 viên thuốc. Tiện thể lấy luôn miếng ngọc bội buộc bên hông của hắn.

-Định cho ngươi uống 1 viên thôi, nhưng bây giờ ta đang khuyến mãi mua một tặng một, tặng gấp đôi liều lượng luôn. Ta lấy cái này, coi như sòng phẳng nha.

-Ăn cướp trắng trợn vậy mà nói là sòng phẳng. Rốt cuộc ngươi cho ta uống gì vậy?

-Yên tâm. Thuốc này tuyệt đối an toàn. Có tác dụng loại bỏ các chất cặn bã trong cơ thể, giúp tiêu hoá tốt hơn. Kết quả rất thoải mái nhưng quá trình có chút cực khổ. Đây là sản phẩm của ta mới ra lò “THUỐC XỔ”.

-Ngươi... ngươi nói gì?

-Ngươi từ từ tận hưởng đi, ta bảo đảm KHÔNG NGUY HIỂM ĐẾN TÍNH MẠNG. Vì ngươi là khách hàng đầu tiên nên sẽ có quà tặng kèm.

Nói xong, Vân Y cúi xuống in một nụ hôn lên má của Thượng Quan Từ Tước. Há há, ăn được đậu hũ của đại mỹ nam nha, không lỗ không lỗ.

Thượng Quan Từ Tước mặt giăng đầy hắc huyết hận không thể bóp chết nàng.

Sau khi tìm được túi tiền, Vân Y liền rời đi. Đùa sao, nàng không muốn ở lại chỗ nguy hiểm này, chắc hắn cũng sắp giải được huyết rồi, phải chuẩn bị.

Tức thật, đường đường là vương gia như hắn lại bị một nữ nhân chơi đến hai lần. Xem ra phải ở lại Huyền quốc một thời gian nữa. Chợt cái bụng co rút dữ dội, vừa đúng lúc huyết vị được giải. Nữ nhân đó tốt nhất đừng để hắn gặp lại, nếu không thì hắn sẽ cho nàng nếm đủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sư phụ, sư mẫu

Hắt xì. Hừ... chắc tên đó đang “nhớ” đến mình. Dọc theo con đường lên núi Giang Lư, một tuyệt sắc giai nhân vận bộ bạch y bước đi trên con đường mòn được che phủ rất nhiều bụi cây.

Nữ tử mái tóc đen tuyền dài qua đầu gối như thác nước, trên đỉnh đầu búi một kiểu tóc đơn giản cài một cây trâm màu lam, bên trên khảm viên trân châu to bằng móng tay, chung quanh khắc đóa mạn đà la, đơn giản nhưng không mất đi vẻ cao quý.

Mắt phượng câu hồn đoạt phách, mũi hoặc chúng sinh. Hàng mi dài cong vút khẽ rung, cánh mũi nhỏ nhắn hoàn hảo, đôi môi màu hoa đào khẽ mỉm. Vẻ đẹp mũi hoặc nhưng không mất đi vẻ trong sáng, như băng thanh ngọc khiết (1), diễm mỹ tuyệt tục (2).

Thân hình nhỏ nhắn, mềm mại, bước đi uyển chuyển không mất đi sự tự tin, hiên ngang. Nhìn cứ như thiên tiên, cứ ngỡ nàng đã giấu đi đôi cách sau bộ y phục, dạo chơi chốn trần gian.

Người ta ta này giờ chính là Vân Y, sau lớp dịch dung thì đích thị là đại mỹ nữ rồi.

Vân Y đang tắm chùi rửa. Có cần phải ở trên núi cao này không, một gái yếu đuối mỏng manh như nàng phải lên núi một mình không phải rất nguy hiểm hay sao.

Từ đằng xa có một vật thể không xác định lao về phía nàng, theo bản năng định xoay người bỏ chạy. Chợt phát hiện có chút quen thuộc nga.

-Ha ha Tiểu Vũ, lâu rồi không gặp.

Một cục trắng trắng tròn tròn nhào vào lòng nàng. Một chú sư tử con có bộ lông trắng toát, hai bên cổ có hai chấm đỏ, chắc khi mọc bờm sẽ có nhúm lông khác màu nhĩ. Chắc dễ thương.

Đây là chú sư tử con nàng nhặt được tháng trước, không thể đem vào cung nên phải để đây trông nhà cho hai nhân gia nào đó trông.

-Ta sẽ ở lại đây, được chơi đùa với người lâu dài rồi nhé.

Như hiểu được tiếng người, tiểu Vũ vẫy vẫy đuôi cọ sát trong lòng Vân Y.

-Ta cứ tưởng người mất tích thêm một thời gian nữa chứ.

-Sư phụ.

Không lâu trước đây Vân Y lên núi Giang Lưu dạo chơi, tình cờ gặp được sư phụ và sư mẫu, không biết họ bị thiếu dây thần kinh nào mà nặng nề đòi nhận nàng làm đệ tử. Vì thân phận không tiện nói ra nên phải giữ kín, họ cũng không hỏi gì thêm. Bây giờ vì ước mơ trở thành cao thủ nên đành trốn cung một thời gian vậy.

-Sao lão già người lại đến đây?

-Ta linh cảm được đồ đệ bảo bối sẽ đến nên ra đón tiếp.

Lão già nào đó bất chấp tuổi tác cười tươi như hoa để lấy lòng.

-Người uống rượu bị sư mẫu phát hiện chứ gì?

-... ..

-Thật là, các người đầu hai thứ tóc rồi, sao cư xử giống con nít thế.

-Ta chỉ uống có chút xúu rượu thôi mà bà ấy cứ làm quá lên. Hồi trẻ thấy bà ấy thực nữ nên thú về, sao giờ lại giống như bà chằn thế.

-Người không biết đó thôi, con gái dù có dịu dàng đến đâu thì khi thành vợ cũng thành gangster thôi.

-Gangster?

-Xã hội đen, hắc đạo ấy.

-Quá chí lý.

-Cái gì chí lý?

Hai người một già một trẻ giật thót tim. Giọng nói này là.

-Sư mẫu.

-Nương tử.

-Hai người được lắm, đi theo ta.

“Tai họa ập đến rồi” trong lòng hai sư đồ thầm khẳng định.

Lão già thấy không ổn, lén dùng nội lực nói chuyện với Vân Y.

-Con nghĩ bà ấy có nghe thấy gì không?

-Ba phần là nghe thấy.

-Còn bảy phần là gì?

-Nghe rất rõ.

Xong rồi, đòi ta coi như xong rồi.

Men theo con đường quen thuộc, bốn gian nhà bằng trúc hiện ra trước mắt gồm gian nhà chính và ba gian phòng khác. Một là của nàng, một là của lão già và sư mẫu còn một gian là bỏ trống.

-Phu quân à, ông đi chẻ củi, quét nhà, nấu cơm, giặt đồ, ... không làm xong thì đừng mơ đến việc ăn cơm.

-Nương tử à~... ..~

-Lão già à, người làm sớm thì sẽ xong sớm. Con sẽ giúp người.

-Con giúp ta làm sao?

Đôi mắt long lanh chớp chớp, chỉ thiếu cái đuôi vẫy vẫy nữa thôi. Lão già người có thể xử sự đúng số tuổi không, sao lại bày ra khuôn mặt “chó con” này với nàng.

-Không, con sẽ cố vũ cho người. Khích lệ tinh thần là việc hết sức quan trọng.

-Thôi, không cần. Đúng là chả trông mong gì ở con cả.

-Sư phụ yên tâm, con sẽ “trách nhiệm” việc của mình và sẽ chịu “trách nhiệm” một cách đầy “trách nhiệm”. (“=_=)

-Nghe từ “trách nhiệm” của con là không đáng tin rồi.

-Có mau làm không.

Và thế là lão già dưới sự uy hiếp của sư mẫu đã ngoan ngoãn đi làm việc. Sư mẫu quay ra hỏi nàng.

-Vậy là con đã quyết định bắt đầu học hay sao?

-Dạ, con sẽ không về nhà trong thời gian tới, sẽ chuyên tâm luyện võ công.

-Ừ.

-Con có thể hỏi một câu được không?

-Cứ hỏi?

-Vì sao hai người lại nhận con làm đệ tử?

-Ngày mai con sẽ biết.

--- -----

Màn đêm dần buông xuống, lão già phờ phạc như hồn ma bước vào gian nhà chính. Về mặt ai oán như thiếu phụ. Kinh nghiệm cho biết nữ nhân không thể đắc tội, dù ông có cẩn thận cỡ nào cũng vô tình đứng trong khu vực phát nổ, hứng chịu tất cả hậu quả. Đúng là đòi bắt công.

-Con không hiểu tại sao hai người lại sinh sống tuốt trên này, không may có dã thú nhảy ra thì tâm hồn yếu ớt này của con sao chịu nổi chứ.

Vân Y khuôn mặt đáng thương, ôm Tiểu Vũ tròn trịa trong lòng, uất ức hướng hai người trước mặt bày tỏ. Tiểu Vũ cứ như hiểu ý của nàng, đôi mắt cũng mở to chớp chớp ngập nước. Đáp trả là vẻ khinh bỉ không hề che dấu của lão già.

-Con mà yếu ớt thì người khác chớ sống, thú dữ trong rừng bị thuốc của con làm biến dị rồi kìa. Bọn nó hờ hững con là chạy như thấy ma vậy.

-Mấy việc thiếu đạo đức đó người cũng có tham gia đó.

Cuộc nói chuyện kết thúc trong bầu không khí không mấy tốt đẹp. Ai về nhà nấy, đóng cửa, đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Báu vật

Sáng hôm sau, một tiếng thét giết heo kinh điển phát ra từ phòng Vân Y.

Lão già vội về mặt cảm phần bước ra, miệng còn không ngừng chửi thề. Sư mẫu về mặt không có gì đi ra xem, cứ như đã quen với việc này.

-Mới sáng sớm đã ồn ào gì vậy chứ?

-Nó... nó...

-Lão già à, thiếu nữ rất cần giấc ngủ để giữ gìn nhan sắc nga.

Đánh một cái ngáp, Vân Y uể oải phản nản.

-Sao có giường lại không nằm, tự nhiên mắc dây leo lên trần nhà ngủ.

-Con muốn tìm cảm giác mới thôi.

-Vậy sao lại dịch dung hình nhân để trên giường, còn máu me be bét nữa. Ta tưởng con bị ai ám sát.

-Không ngờ định lực của người kém như vậy, không phải trên giang hồ đã nhìn quen hay sao.

-Nhìn quen thì sao, có ai thấy đồ đệ bảo bối của mình như vậy lại không sợ hãi.

-A, được người quan tâm con đúng là thụ sủng nhược kinh(1) nha.

-... ..

Trận đấu võ mồm của một già một trẻ trực tiếp châm ngòi lửa giận của người nào đó. Ấp cho một gáo nước lạnh.

-Hai người có cần ăn không đây!

Vân Y và lão sư phụ ngược mắt nhìn sư mẫu. Bà hiểu ý quăng một câu đập tan ý nghĩ của họ.

-Ta không nấu.

-Tối hôm qua ta nấu rồi.

Vân Y giơ tay chỉ chính mình.

-Chẳng lẽ con nấu.

Hai lão nhân gia đen mặt. Đồng thanh thốt một câu.

-Đừng có sĩ nhục nghệ thuật.

Lần này đến mặt nàng đen. Có cần phải nói nặng vậy không. Các người không nấu thì ta nấu, có gì sai chứ. Chỉ là trình độ của nàng họ đã lĩnh giáo qua, y như là mỗi lần vào bếp cứ như xảy ra hỏa hoạn. Không cháy bếp thì cũng khét hết thức ăn.

Sau một hồi tranh cãi, vẫn là lão già người xắn tay áo vào bếp thôi.

Xử lý xong bữa sáng, Vân Y được hai lão đầu dẫn vào gian nhà chính. Nàng thắc mắc, tại sao lại vào đây chứ? Chỉ thấy sư mẫu khẽ xoaay bức tượng, một phần của bức tường rung chuyển liền xuất hiện một mật đạo.

Mật đạo sao. Có kho báu nha.

Theo bước họ tiến vào mật đạo. Đang trong tình trạng vui sướng cửa ầm ầm đóng lại.

Rầm

-Cái gì mà tối thui vậy, con ngã sắp chết rồi nè.

Sau tiếng va chạm mạnh, một giọng nữ cần răng nghiến lợi, u oán phản bác. Vân Y lập tức đứng lên xoa xoa cái mông bị ê, trợn to hai mắt muốn nhìn rõ mọi thứ, đáng tiếc xung quanh tối đen như mực, không thể nhìn được, quá tối nên nàng không thấy rõ.

-Có mắt không nhìn để chừng chơi cho vui hả. Đi đứng cũng té cho được.

Được lắm lão già, nhưng nàng nhin. Vì sự nghiệp làm giàu.

Vân Y cảm thấy có nguồn nội lực lớn được phóng ra, đồng loạt các đốm lửa xuất hiện chiếu sáng cả mật đạo. Oa oa rất tuyệt nha, nàng cũng muốn làm thử.

Như đọc được suy nghĩ của nàng, sư mẫu cất giọng đầy khinh bỉ.

-Bỏ cái ý định đó đi, chồi nhỏ của ta không chịu nổi lửa phạt của con đâu.

Hai má Vân Y nổi lên đóa hoa đỏ bừng, đồng thời còn nhận thêm ánh mắt chế giễu của lão già nữa, ông ấy không chen chân vào chuyện của nàng thì không sống nổi hay sao ấy, mầm nào cũng có mặt ông.

Thấy hai sư đồ mắt lớn trừng mắt nhỏ, bà thật hết cách với hai người này. Tiếp tục làm một công việc hết sức quen thuộc- xua đi mùi thuốc súng. Hazz...

-Thực ra chúng ta đến đây là muốn con xem một vài thứ.

“Xem” chứ không phải “cho” à. Vân Y tiếc nuối.

Đi đến cuối mật đạo hiện ra một căn phòng. Bên trong có 5 cái bệ lần lượt là một cây cảm cổ, một cái quạt, ba cây trầm, cái bọc đen chứa rất nhiều ngân châm và một cây huyết cầm.

Báu vật a. Vân Y định nhào lên cầm thử thì bị lão già và sư mẫu chặn trước mặt. Lão nhân gia quát lên

-Muốn mất mạng hay sao mà sỗ sàng như vậy.

Nhìn lão già đầy khinh bỉ. Không muốn nàng đụng thì nói đại đi, mặc dù nàng có hậu đậu nhưng đâu đến nỗi đụng gì là bể đấy. Sư mẫu bắt đắc dĩ mở miệng, đồ đệ này của bà cũng quá thích tiền đi.

-Tuy đây là báu vật nhưng không phải ai cũng có thể chạm vào được. Đây là những vật có linh tính, sẽ tự chọn chủ. Trước đây có nhiều người muốn tranh nhưng không chạm được cuối cùng phải bỏ mạng.

Nghe xong, Vân Y liền lui xuống ba bước, thấy chưa đủ an toàn tăng thêm hai bước nữa. Tiền rất quan trọng nhưng nếu mất mạng thì ai xài tiền cơ chứ. Chưa làm người giàu nhất nàng không cam tâm và lại đây còn rất yêu đời.

-Chuẩn bị tinh thần đi.

-Chuẩn bị gì ạ? Người đừng có nói là muốn con.....

Tay chỉ về phía 5 cái bệ bên kia. Không phải chứ, muốn tống nàng đi thì cũng đâu cần dùng tới cách này.

-Yên tâm, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Câu này nghe quen quen nga. Hình như đã từng nói với tên tóc trắng rồi thì phải. Giờ mới biết được cảm giác của hấn- rất muốn đánh người.

Mất thấy hai người bọn họ định rời đi, lần đầu tiên Vân Y gấp đến độ sắp khóc. Đến khi căn phòng chỉ còn mình nàng, hết nhìn đồng báu vật kia lại nhìn xung quanh. Mặc kệ, chuyện hy hữu như xuyên không nàng còn gặp huống chi là chuyện còn con này, phải thử mới được.

Từng bước từng bước đến gần.

“-Á...á...á...

Một cô bé 3 tuổi bị luồng ánh sáng đánh bật vào tường học máu ngất xỉu.”

Kí ức mơ hồ chợt hiện về trong đầu Vân Y. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cô bé đó là ai? Hình như muốn chạm vào mấy cái này mới bị trọng thương. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liều thôi.

-Trời phạt phù hộ.

Tự mặc niệm cho bản thân. Hai bước chạy tới cầm cây cung lên, một luồng sáng bao bọc thân thể Vân Y. Nguồn nội lực cực mạnh áp tới.

-Á...ÁÁ...ÁÁÁ....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 10

-Tiểu Vân?!

-Nha đầu?!

Nghe thấy tiếng hét của Vân Y, hai lão nhân gia bất chấp chạy vào xem. Chỉ thấy nàng đang nằm trên mặt đất, trên tay lại cầm Huyết cung. Trên mặt không khỏi lộ ra kinh ngạc cùng vui vẻ.

-Di vật của chủ tử cuối cùng cũng chọn chủ rồi.

---1 năm sau--- -----

-Tướng công à, ông ra tạm biệt Tiểu Vân và hai nha đầu Khả Di đi nè!

Sư mẫu đứng ở ngoài cửa nói vọng vào. Lão già này tự xưng lên con thần kinh nào đó. Ngày nào cũng cần nhân con bé cứ sống bám ở đây hoài, bây giờ nó muốn đi cũng không ra chào.

-Sư mẫu, người cứ mặc kệ lão già đi.

Người lên tiếng là Vân Y, ái chà bây giờ đã ra dáng của một đại mỹ nhân rồi, chỉ khác mái tóc màu xanh lam của nàng bị biến đổi vì tác dụng phụ của việc luyện loại võ công này, nhưng không sao, nàng thích.

Bên cạnh là một cặp song sinh, nếu để ý kĩ thì đây chính là hai cô bé nàng đã cứu từ chỗ bọn thổ phi. Hai người họ tự nhận là nha hoàn và muốn hầu hạ Vân Y.

-Tiểu thư, ngài ấy là đang xúc động đấy, chắc là không muốn người đi.

Người nói là Khả Khả, nàng có khả năng phân biệt được cặp song sinh này nhờ bộ y phục, của Khả Khả màu xanh nhạt còn của Di Di màu hồng phấn. Các nàng ấy cũng không muốn Vân Y kêu loạn hoài nên mới phải mặc như vậy.

-Nha đầu người đừng nói lung tung.

Lão già nghe có người nhạo báng mình nên mới nhảy ra biện hộ. Vân Y thấy vậy liền phì cười, giờ giọng châm chọc.

-Ai biết được, nói lung tung mà trúng tùm lum.

Tiểu Vũ ở bên cạnh găm gù chứng thực lời nàng nói. Cũng một năm rồi, chú sư tử nhỏ năm nào đã trưởng thành, là “đàn ông” chân chính rồi nhì. Hai bên bòm có nhúm lông đỏ rất dễ thương (>.

Nhìn vẻ mặt thối và đôi mắt đỏ ngầu của lão già, Vân Y không nhịn được cười. Nhân gia có cảm giác không có thành tựu gì cả, vội quay mặt đi chỗ khác điều chỉnh lại cảm xúc bản thân. Hừ, quyết phải trả thù.

Nhân lúc Vân Y đang nói chuyện với lão bà của ông. Tập trung nhất có thể, giáng một cú thật mạnh vào đầu. Gương mặt đặc ý hướng phía nàng bày tỏ.

-Ai ui...

Chỉ kịp rên một tiếng, con đầu trên đầu lan tỏa. Trùng mắt lão già-kẻ gây ra tai họa. Ôm đầu không biết phải làm sao, nàng không thể ra tay đánh ông ấy được, dù gì cũng là người đã dạy dỗ mình.

-Ta cũng không muốn đánh con chỉ là muốn nhờ con một việc.

-Cái gì mà “không muốn” rõ ràng là muốn trả thù. Nhờ vả mà đánh người ta. Đúng là già mà không có đạo đức.

Tâm tình không vì lời nói của Vân Y mà tiêu tan. Ngược lại tìm một lý do hợp tình hợp lý.

-Ta chỉ muốn nhờ con gửi cái đánh này đến cho sư huynh của con. Cái nghiệt đồ đó nói đi là đi luôn mấy năm không về.

-Sư huynh?!

-Đúng vậy. Người có một sư huynh nếu có duyên gặp thì kêu hắn về đây một chút. Hắn tên Nam Cung Hàn.

Họ Nam Cung, ở Huyền quốc rất phổ biến lắm sao, hay chỉ là sự trùng hợp. Nhanh chóng lấy lại tinh thần chào tạm biệt.

-Sư phụ, sư mẫu, con đi. Con nhất định làm rạng danh hai người.

-Chỉ cần con đừng làm giang hồ gà bay chó sủa là ta cảm tạ lắm rồi.

-... ..

Suốt 1 năm Vân Y đã biết được rất nhiều chuyện. Báu vật trong tay nàng vốn là của Mị Ảnh danh chấn giang hồ, trước đã bị thất lạc thanh kiếm, nhưng không ngờ lại rơi vào tay Vân Y. Con gái của bà lúc ba tuổi bị di vật từ chối nhận chủ đã thương, còn việc tại sao nàng thấy được hình ảnh đó vẫn còn là bí ẩn.

Sở dĩ Vân Y được chọn là vì dung mạo của nàng giống Mị Ảnh tám chín phần. Họ nghĩ đây là cơ duyên nên chọn nàng.

Về phần vị sư huynh tên Nam Cung Hàn, phải điều tra.

Vân Y và Khả Di cải nam trang đi vòng vòng khắp phố. Còn Tiểu Vũ, nàng đã từng nghĩ có nên biến thành chó không, tự ngắm nghĩ không thể nào có chó to như vậy nên thôi.

Mọi người trên phố thấy có ba nam nhân vẻ ngoài nổi bật nhất là người ở giữa, có nét đẹp nhu hoà nhưng không mất đi phần sắc bén. Đôi mắt hoa đào liếc qua thôi cũng đem đi biết bao trái tim thiếu nữ nơi đây. Rất muốn nhào lên bắt chuyện nhưng lại sợ con sư tử trắng bên cạnh, dọa người nga. Hai nam nhân bên cạnh có vẻ đẹp được coi là thanh tú thôi.

Đứng trước Trầm Hương lâu, tự đánh giá. Một hồi cảm thán chính mình, có thể chọn được phong thủy tốt như vậy đúng là không tệ. Không chỉ đây mà nàng còn đặt địa bàn ở nhiều quốc gia khác. Tuy vậy khi trả tiền nàng đứt ruột đứt gan, đồng tiền xương máu của nàng đó.

Để mở một đường dây mua bán thông tin xuyên quốc gia thì phải chịu chi. Nhưng năng suất lại không như nàng mong muốn, chắc phải chỉnh đốn từ trên xuống dưới một lượt mới được.

Để Tiểu Vũ ở ngoài, Vân Y nhấc bước chân đi vào. Lập tức tất cả ánh mắt tập trung về phía nàng, có một khối mờ chạy về phía bên này, đoán chắc đây là tú bà.

-Cho một phòng hạng sang, ta muốn gặp hoa khôi của thanh lâu.

-Hoa khôi thanh lâu chúng tôi đang bị cảm mạo, không tiện tiếp khách. Mong công tử thứ lỗi.

Khả Di bên cạnh không khỏi xuýt xoa. Dám moi tiền của tiểu thư nàng, bình thường bên cạnh hầu hạ biết người rất yêu tiền, bà ta căn bản muốn tìm chết.

Di Di là người nóng nảy, trực tiếp cầm kiếm kẻ cổ tú bà, bà ta liền sợ hãi xin tha mạng. Vội vội vàng vàng chạy đi thu xếp.

Đang chán nản ngồi trong phòng được sắp xếp trước. Vân Y bèn thay lại trang phục nữ tử, vận một bộ huyết y, tóc đã sớm dùng thuốc đặc chế che đi màu xanh lam đặc biệt này.

-Nghe nói có vị công tử muốn tìm ta.

Ngẩng đầu quan sát đối phương, một thân tử y. Khuôn mặt rất xinh đẹp, không phải là ngây thơ đáng yêu mà là nét thành thực trưởng thành, sự lạnh nhạt, mắt quyền rũ, mũi thẳng, môi hồng kêu gọi, hoàn toàn có thể làm điên đảo nam nhân. Nàng ta mặc bộ đồ bó sát nổi bật lên thân hình uyển chuyển, đường cong gợi cảm. Chỉ có điều vẫn thua nàng. (=.=)

Ấn tượng đầu với hoa khôi này cũng không tệ. Tăng điểm, tăng điểm, tính tình như vậy rất hợp ý nàng nga.

Mỉm cười hướng đối phương chào hỏi.

-Đại ca của ta có việc phải đi trước nên giao cho ta giải quyết một số công việc.

Bất ngờ vì nhan sắc của đối phương, nói chung là không có gì có thể miêu tả được sắc đẹp của huyết y nữ tử trước mắt. Đây là người đẹp nhất trong những người nàng đã từng gặp, thậm chí nàng còn không sánh bằng. Lấy lại tinh thần đáp trả cô nương trước mắt.

-Tiểu nữ Lam Hồng Nhi. Cô nương có gì giao phó?

-Chắc cô nương đã biết Trầm Hương lâu từ khi đổi tên thì cũng đổi luôn chủ rồi nhỉ.

Lam Hồng Nhi rất thức thời, biết người trước mắt không phải dễ chọc, cái quý khí đối phương tỏa ra chứng tỏ thân phận không tầm thường.

-Bái kiến chủ nhân.

-Thanh lâu này mua từ lâu nhưng hiệu suất lại không như ta mong muốn. Nếu không phiền thì cô nương có thể tiếp chức tú bà, thay ta quản cái thanh lâu này. Được chứ?!

-Tuân lệnh.

-Nói trước cho người biết ta không thích kẻ phản bội.

Nói ra lời uy hiếp, tỏa sát khí nồng đậm xung quanh. Khả Di hai bên cảm thán, tiểu thư là đang ra oai. Tiểu thư lúc bình thường có đang vẻ rất thực nữ nhưng khi sát khí nổi lên thì rất kinh người a. Biểu hiện này thực sự dọa sợ Lam Hồng Nhi, có thể phản bội người khác nhưng tuyệt đối không thể phản bội người trước mắt.

-Thuộc hạ một lòng trung thành với chủ tử.

-Được rồi, người nói với bọn họ chủ nhân mới muốn nói một vài điều.

-Vâng.

Đáp một tiếng rồi lui xuống. Khả Di bên cạnh tiến lên nói.

-Tiểu thư, người định ra mặt hả?!

-Phải ra mặt góp vui chứ.

Thú vui của tiểu thư là tai họa của người khác. Tốt nhất là người đừng làm gì cả. Đây chỉ là ý nghĩ của Khả Di, không thể để tiểu thư biết được nếu không khó sống

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tình địch nặng kí xuất hiện

Huyền quốc 1 năm qua xảy ra rất nhiều chuyện ly kì. Hoàng đế bị thái tử mưu đồ ám sát, tất cả hoàng tử trong cung cũng bị giết, sau lấy tội tạo phản chém đầu thái tử.

Một người tự xưng chạy tới xưng là hoàng tử bị thất lạc. Dù không có gì chứng minh nhưng lại được đưa lên ngôi hoàng đế.

Vài ngày nữa là sinh thần đầu tiên khi hoàng đế tại vị. Các nơi đều đến chúc mừng tiện thể điều tra về vị hoàng đế bí ẩn này.

Tại thanh lâu lớn nhất của Huyền quốc.

Một nam tử đào hoa bước vào thanh lâu kéo theo nhiều ánh nhìn của người khác bao gồm cả Văn Y.

-Oa oa, Khả Di xem kia, nếu bắt hán cải trang mà bán vào thanh lâu chắc nhiều tiền lắm nhỉ.

-Xuyt, tiểu thư, không nên nói bậy như vậy.

-Lỡ hán nghe được thì sao.

Khả Di đề thấp âm thanh nói với Vân Y, mắt liếc nhìn nam nhân phía dưới đầy phòng bị. Nhưng không may có vẻ người phía dưới đã nghe thấy.

Đông Phương Quốc Khanh đến thanh lâu này định chơi đùa một chút nhưng không ngờ lại nghe được một câu như vậy. Liếc nhìn lên trên lầu, chỉ thấy một huyết y nữ tử, mặt được che màn sa mỏng, lộ ra đôi mắt xanh lam rất đẹp, thân hình mảnh mai lười biếng dựa vào lan can nhìn xuống. Toàn thân khí chất đặc biệt. Tựa như tiên nữ trên cao, khiến trái tim hắn đập lỡ nhịp.

-Các vị khách quý, thanh lâu sau này sẽ do tôi tiếp quản. Thời gian này Trầm Hương lâu sẽ đóng cửa để sửa chữa, khi mở cửa mong các vị có thể đến ủng hộ.

Người lên tiếng là Lam Hồng Nhi, nàng chỉ theo lời của chủ tử nói lại. Nhưng nàng lại bất ngờ vì ý định kế tiếp của người.

Thấy đã đến lúc, Vân Y tung người nhảy xuống cạnh nơi Lam Hồng Nhi đang đứng. Những người xung quanh trở mắt ra nhìn, tuy khuôn mặt bị khuất sau màn sa, chỉ cần nhìn đôi mắt và vàng trán cũng biết đây là đại mỹ nữ.

-Đây là hoa khôi mới của thanh lâu chúng tôi- Mộng Nhi tiểu thư. Khi khai trương lại thanh lâu sẽ để Mộng Nhi tiểu thư biểu diễn tài nghệ để phục vụ mọi người.

P phía dưới rộn lên tiếng bàn tán của mọi người. Suy đoán khuôn mặt thật sự sau màn sa mỏng sẽ có hình dạng gì.

-Không bằng bây giờ vị Mộng Nhi tiểu thư đây trình diễn một chút chứ nhỉ?!

Liếc nhìn người vừa nói. Ái chà chà, hình như tên đó muốn trả thù, không phải người mới này nàng muốn bán đi thì còn ai vào đây nữa.

-Mong công tử thứ lỗi, đây là quyết định của chủ nhân, lần sau ngài đến nhất định chúng tôi sẽ phục vụ chu đáo.

Vân Y khéo léo chống đỡ, thăm nghĩ tên này không phú cũng quý, chắc mọi thông tin được lâu dài, nên tạo quan hệ trước. Đưa một ánh mắt đến chỗ Lam Hồng Nhi, nàng ta biết ý vội lên tiếng.

-Hôm nay thanh lâu muốn đóng cửa sớm, các vị thông cảm.

Đoàn người lục đục ra về.

Trong căn phòng được chuẩn bị trước. Vân Y đứng trên bục nhìn xuống dưới các cô nương đã thấm đẫm sự mệt mỏi bị Lam Hồng Nhi triệu tập lại. Ai cũng mang theo vẻ mặt nghi vấn nhìn về phía Vân Y.

-Ta là chủ mới của Trầm Hương lâu này. Kể từ bây giờ, ai muốn ở lại thì ở còn không thì được trả lại khế ước bán thân và đến chỗ Hồng Nhi lấy một ít bạc.

Nghe được như vậy rất nhiều cô nương xúc động rơi nước mắt rồi rút đi nhận lại khế ước bán thân rồi rời đi.

Một lúc sau số người đã giảm nhiều còn khoảng 1/5 số người ban đầu. Ở lại hầu hết những cô nương thành thực, rõ sự đòi, biết trong lòng Vân Y có chủ ý. Liếc nhìn toàn trường, Vân Y vào chủ đề chính.

-Ai là chủ nhân của cái thanh lâu này?!

Một đoàn gồm mười tên hắc y nhân xông vào, kẻ nào cũng cầm cây đao trên tay, chắc đến là muốn lấy mạng nàng. Ha, chề bản thân sống chưa đủ dài hay sao. Nàng rất ghét bị cắt ngang khi nói à nha.

-Là ta.

-Nộp mạng đi.

Nói xong liền lao về phía nàng vung đao chém tới. Khả Di phía sau xông lên, lập tức vài tên thân thủ chất đầy đất. Hừm, nha hoàn của nàng phải như vậy chứ. Sau đó Vân Y điều khiển lụa trên tay tóm được một tên.

-Ai phái các ngươi tới?!

-Có gan thì giết ta đi.

-Ah ~~~~~.

Cố tình kéo dài giọng nói làm mọi người sợ chết khiếp. Sát khí thật kinh người a~.

-Đúng là ta không có gan giết ngươi nhưng

Bước từng bước tới gần, khuôn mặt phóng đại nở một nụ cười tà ác làm hắc y nhân lạnh sống lưng. Vận nội công lên dải lụa siết chặt tay chân của hắn.

-..... ta có cách khiến ngươi sống không bằng chết.

Bỗng dung phần thịt bị quần rã ra thành vũng máu, cứ như vậy tứ chi bị phế. Vứt bỏ dải lụa bị dính máu trở lại trên bục.

-Lam Hồng Nhi!

-Có thuộc hạ.

-Đem tú bà ra cột tứ chi vào bốn con ngựa khỏe, kéo đến khi đứt lìa cho ta.

Thân ảnh đang quỳ run lên, quá độc ác rồi. Chứng kiến cảnh vừa rồi không chỉ nàng mà mọi người xung quanh đều sợ mất mật. Không may mà trở thành mục tiêu của chủ tử thì khó sống.

Nhìn vẻ mặt của những người xung quanh, Vân Y rất hài lòng, đây là hiệu quả nàng muốn. Nàng chỉ định rung cây dọa khi thời tiện thể để những người này biết chừng mực, không làm loạn. Việc này cũng coi như cho Lam Hồng Nhi chút quyền hành nhĩ.

-Ta muốn tuyển thêm 200 xử nữ, ba ngày sau phải báo cáo.

-Vâng.

-Tất cả nghe đây, Trầm Hương lâu bây giờ chỉ bán nghệ không bán thân. Tất cả thông tin các người nghe được từ miệng khách phải viết vào giấy nộp cho Hồng Nhi. Đây cũng có thể coi là một tổ chức nhưng tiết lộ ra thì các người nên biết hậu quả. Ta yêu cầu sự trung thành tuyệt đối. Rõ?!

-Đã rõ, chủ nhân.

Tất cả đồng loạt quỳ xuống hành lễ. Nha nha, cứ làm như vậy mấy lần nữa chắc nàng tổn thọ mất.

Tiền trang Xuyên Châu.

Đông Phương Quốc Khanh bước vào tiền trang, dự định đi đổi ngân phiếu thành bạc vụn, không ngờ lại gặp được một cảnh rất buồn cười.

Hai nam nhân có khuôn mặt giống nhau như đúc đang đánh với mười mấy tên thổ phỉ, còn một cô bé khuynh quốc khuynh thành đứng một bên tay nắm quyền vung vào không khí, miệng còn không ngừng hô “bên trái”, “bên phải”, “chính giữa mặt luôn”. Thân hình nhỏ nhắn nhảy qua nhảy lại. Biểu tình đặc sắc trên khuôn mặt phấn nộn có phần trẻ con thu hút ánh nhìn của hắn.

Trở lại một khắc trước.

Vân Y ngồi tại vị trên chiếc ghế trong tiền trang đợi gia nhân lấy đồ ra. Khả Di vẫn cái nam trang đứng hai bên phục vụ.

Khuôn mặt Vân Y không dịch dung, không son phấn, đường nét sắc xảo, là hình tượng của đại mỹ nữ a~. Trước khi rời Trầm Hương lâu, Vân Y đã thay y phục màu hồng phấn tựa như cánh sen. Cả người xinh đẹp không gì sánh được.

Bỗng đôi mắt Khả Di trầm xuống hướng ánh mắt về phía cửa, rất do dự nhìn về phía Vân Y. Tất cả biểu hiện khác thường của họ rơi vào mắt nàng. Phóng tầm nhìn về phía hai nàng bên kia, thấy gần hai mươi tên về mặt hung tợn đứng trước quây, bảo gia nhân cầm tiền ra. Chắc là cướp hay thổ phỉ đây mà. Mặc kệ, bọn họ không đụng đến nàng thì vô sự, nếu gây chuyện thì ...rắc..rắc.. Nhưng có vẻ Khả Di biết bọn họ, thậm chí còn hận nữa, phải tìm hiểu mới được.

Vài tên đã nhìn thấy Vân Y. Đôi mắt không ngừng loé sáng. Chốc lát tiến về chỗ của nàng.

-Tiểu mỹ nhân, có muốn hầu hạ các huynh đệ đây một đêm không?! Chắc chắn sẽ làm mỹ nhân vui vẻ.

Bọn họ về mặt bỉ ổi, nhìn Vân Y chòng chọc. Hận không thể dùng ánh mắt lột sạch y phục của nàng.

Tức giận vì ánh mắt trần trụi của bọn họ, toàn thân toát ra lãnh khí. Mấy tên thổ phỉ cảm thấy có gió lạnh xẹt qua cơ thể, đồng loạt nổi da gà. Đôi mắt xinh đẹp liếc qua, khẽ quát.

-Cút.

-Ả đàn bà thúy, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Hôm nay nhân gia không dạy dỗ người thì ta là con chó.

Một tên không biết sống chết bước tới định tóm lấy Vân Y, lập tức cánh tay bất động nằm trên mặt đất. Di Di nhận thức được hành động của hắn, rút kiếm chém đứt cánh tay bẩn thỉu đó. Muốn động đến tiểu thư nhà nàng, nằm mơ đi.

Điều này dẫn đến sự kích động của đám thổ phỉ. Hai bên tiến lên sắp lá cà. Vì lười vận động nên Vân Y đứng ngoài cổ vũ. Và đây là cục diện Đông Phương Quốc Khanh chứng kiến.

“Di Di, em tra hỏi hang ổ của bọn chúng ở đâu.” Di Di nghe tiểu thư dặn dò lập tức đi thi hành. Nếu tiểu thư dùng truyền âm với nàng thì không thể

quang minh chính đại hồi được. Liền lôi một tên đang hấp hối trong đám đi về phía xa.

Vân Y biết có “chuột” rình mò này giờ, không tiện động thủ. Lấy được đồ lập tức cùng Khả Di rời đi.

Lần nữa chạm mặt, chân chính nhìn rõ khuôn mặt của Đông Phương Quốc Khanh. Hèn gì lúc trước nàng nhìn nhầm hắn thành nữ nhân. Cho hắn mặc nữ trang đi ra phố, 10 người nhìn sẽ có tới 11 người không tin y là nam nhân. Ấn tượng đầu của nàng về Đông Phương Quốc Khanh là mỹ nữ, rất yêu nghiệt nga. Cái vẻ đẹp âm nhu của nữ nhân, khuôn mặt thon dài trắng mịn tô điểm cho ngũ quan tinh xảo, chân mày mang độ cong hoàn mỹ, đôi mắt màu hồ phách, mũi cao thẳng, đôi môi dày khiêu gợi. Nói chung là phong tình vạn chủng, nhưng nàng không thích ở gần hắn a~. Bởi vì đứng trước Đông Phương Quốc Khanh nàng có chút lép vế à nha.

Nếu không phải Đông Phương Quốc Khanh chân chính mặc nam trang trước mắt Vân Y thì đánh ngất hắn mang đi nàng cũng nghĩ tới rồi đó. Nghĩ lại trên tóc trắng lúc trước, ấn tượng đầu chả có gì tốt đẹp, lợi nhuận lấy được trên người hắn cũng nhiều, miếng ngọc bội có vẻ đáng giá, hình tượng được cứu vớt một chút.

Nhìn sự biến hoá trên vẻ mặt của Vân Y, hắn chỉ có hai từ để diễn đạt. Thú vị, cô nương này đã khơi lên dục vọng chiếm đoạt của hắn. Nếu đoán không nhầm thì đây là Mộng Nhi tiểu thư trong Trầm Hương lâu nhưng cái khí chất trên người nàng lại không giống một kỹ nữ. Có khi nàng là chủ nhân giấu mặt của thanh lâu cũng không biết chừng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Truyền nhân Mị Ảnh tái xuất giang hồ

Trên con đường mòn lên núi, ba mỹ nhân chân yếu tay mềm nói chuyện rất chi là vui vẻ. Nhưng chi là vẻ bề ngoài, nội dung câu chuyện không đánh thì cũng giết.

-Tiểu thư, chúng ta tìm chỗ của bọn thổ phi làm gì vậy?!

Nở một nụ cười tươi với Khả Di. Xong rồi, sắp có tai họa rồi, nụ cười của tiểu thư chẳng có gì tốt đẹp cả. Tuý ý quăng một câu làm hai nàng hoá đá.

-Ta nghĩ các em cũng muốn đến đây!! Không phải sao?!

Nhìn Vân Y, Khả Di chột dạ cúi thấp đầu. Không phải giấu diếm tiểu thư, các nàng chỉ không muốn tiểu thư bận tâm thôi, người đã lo cho họ rất nhiều, thu nhận bọn họ, chỗ ở, võ công và cuộc sống mới đều là người ban tặng.

Chốc lát sau ba người đã đứng trước khu lều tập trung của thổ phi. Rất có quy mô nga~.

-Các người là ai?! Tại sao lại tới đây?!

Hai tên đứng gác thấy từ xa có bóng người tiến đến, cảnh giác lên tiếng.

Khi nhìn rõ dung mạo đối phương khê sừng sốt một chút. Hai người bên cạnh có vẻ đẹp thanh tú cũng được coi là mỹ nhân, nhìn đến người ở giữa trực tiếp hút một ngụm lạnh khí. Cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa nhìn thấy người nào đẹp như vậy. Khuôn mặt mềm mại với những giọt nước mắt đang tuôn ra khiến lòng người khó chịu, rất đau lòng a~. “T/g: có gì đó sai sai.”

Vân Y ở một bên đang khóc thút thít, lâu lâu còn lấy khăn tay ra lau, khóc rất bi thảm. Nhìn đến vẻ mặt đau lòng của hai tên trước mặt, bày ra khuôn mặt đáng thương.

“Không được, không được, mặt hình tượng quá, xong việc bà móc mắt tui bây giờ”. Cái suy nghĩ tự ái của nữ nhân nào đó trở dậy.

Lấy cái kịch bản cũ rích của các phim truyền hình chiếu mỗi ngày trên ti vi, như là tán gia bại sản, như là bị bán đi, rồi bỏ trốn, vv...vv...

Một lúc sau đã bị đưa đến một cái lều lớn nhất, hình như của tên cầm đầu thì phải. Một người vào lều bẩm báo, chốc lát sau lại đi ra quăng cho Vân Y ánh mắt thương tiếc.

Aiz, một tuyệt thế mỹ nhân như nàng mà rơi vào tay thủ lĩnh là tàn tạ hết. Aiz..

Như đọc được suy nghĩ của hắn. Khoé miệng nở một nụ cười lạnh. Người yên tâm, người thảm tuyệt đối không phải ta.

Đến khi Vân Y bước vào trong lều, xung quanh bài trí màu đỏ là chủ đạo cảm thấy rất dung tục, đồ đạc vứt lung tung, người kĩ còn có mùi thối nữa. Tâm trạng đang không mấy vui vẻ giờ đã xuống âm lãnh rồi.

-Tiểu mỹ nhân, lại đây cho ta hôn cái nào.

-Ngươi đừng đến đây, ngươi mà đến ta sẽ cắn lưỡi tự tử đây.

Ô ô, đây người ta gọi là thủ tiết sao, thật cầu huyết nha. Cường bá ức hiếp dân nữ, chỉ còn thiếu một vai anh hùng nữa thôi nhưng hôm nay nàng chỉ muốn duy trì hình tượng như mè, thực nữ, nên anh hùng hả, để sau đi.

-Nữ nhân thôi, dám vô dụng, được hầu hạ ta là phúc ba đời nhà ngươi, đúng là không biết

Nghe tới đây Vân Y không nghĩ nhần nhin thêm nữa, trực tiếp rút cây trâm Nhất Nhĩ cửa nhẹ vào cổ hần, thì thể đồ gục xuống thối rữa tan vào không khí. Dám khi dễ phái nữ chúng ta sao. Hừ.

Nhất Nhĩ là một trong ba cây trâm của Mị Ảnh, mỗi cây trâm đều có những loại công dụng khác nhau. Nhất Nhĩ chứa nhiều chất kịch độc, Nhị Nhĩ chứa được bách bệnh. Còn Tam Nhĩ

Thân hình nữ tử co rút lại, sợ hãi nhìn Vân Y. Nàng ta rất đẹp, vẻ đẹp thanh cao thoát tục nhưng nhìn cảnh vừa rồi không khỏi phát hoảng. Nàng giết người không chớp mắt. Giọng nói run rẩy.

-Tạ.... tạ ân nhân... cứu mạng

-Không có gì. Còn nữa, không cần sợ như vậy, ta không bao giờ xuống tay với nữ nhân.

“Trừ khi đám nữ nhân đó không đụng đến nàng.” Trong nội tâm Vân Y âm thầm bổ sung thêm.

Tuy không biết tại sao nhưng theo bản năng lại rất sợ người này dù trên mặt Vân Y nở một nụ cười ngây thơ, thánh thiện. Nhẹ giọng đáp lại.

-Và....n.g

Đi về phía cô nương kia, đưa tay lên đầu rút vài Tinh châm từ trong Tam Nhĩ ra, ghim vài cái trên đầu nàng ta, lập tức thân xụi lơ ngã nằm trên đất. Vân Y căn bản không muốn lấy mạng nàng ta, chỉ là xoá một vài kí ức không nên nhớ mà thôi. Tin tức Mị Ảnh tái xuất giang hồ cũng cần phải thông báo ra ngoài, lấy sự việc triệt xoá hàng ô thổ phi lớn nhất hiện nay làm “vật dẫn”, chắc chắn tốc độ lan truyền không phải nhanh bình thường à nha.

Mặc kệ nàng ta, Vân Y thông thả phóng dải lụa sang hai cột trụ của lầu, ung dung bay lên nằm trên đó, xem dải lụa như cái võng thảnh thơi đung qua đưa lại. Lim dim nhắm mắt lại, về việc ngủ hay chưa thì có mình Vân Y mới biết được.

Một lúc sau, hai bóng đen vụt vào. Khả Di đứng trước Vân Y báo cáo.

-Tiểu thư, em phát hiện một cái lầu phía Đông Nam đang giam giữ một đoàn người hình như của nước khác, còn cách đây năm trượng phía Tây có nhiều dân nữ các nhà bị bắt.

Vân Y hướng mắt nhìn về phía Khả Khả vừa báo cáo. Về mặt tui thân.

-Hình như các em đang miệt thị ta thì phải.

Khả Khả Di Di sừng sốt lập tức phản bác lại. Sao các nàng lại quên rằng tiểu thư bị mất phương hướng trăm trọng chứ, đằng này còn động chạm đến nỗi đau của người.

-Tiểu thư, nô tì không có ý đó.

Bắt lấy điểm trọng yếu chỉ thẳng mặt hai người mà nói.

-Cứ nô tì như vậy thì sao mà nói chuyện.

-À à, chúng em không có ý đó.

Vân Y tựa hồ cảm thấy rất hài lòng. Đột nhiên cái bụng biểu tình dữ dội liên tiếp phát ra tiếng ục ục. Khả Di cười cười hiểu ý.

-Em sẽ dọn thức ăn lên.

Tất nhiên là phải ăn rồi, từ khi rời Trầm Hương lâu chưa có cái gì nhét bụng. Đúng là đói chết nàng rồi.

Đang chiến đấu hăng say với đồng đồ ăn, Vân Y chợt nghĩ ra ý gì đó. Ngẩng đầu lên nháy nháy mắt với Khả Di.

-Các em nói là đoàn người nước khác?!

-Vâng ??

-Chắc có rất nhiều tiền?!

-Vâng. (=,=)

-Phải thu chút phí mới được.

-Vâng.

-Thái độ đó là sao chứ?! Minh ta phải nuôi ba miệng ăn. Chẳng lẽ chuyện đó là sai sao.

-Không sai, tuyệt đối không sai. Tiểu thư dù có phóng hỏa đốt nhà thì cũng không bao giờ sai.

-Hừ.

Mặt trời lặn dần.

Một ngọn lửa đỏ rực bốc lên từ khu lều trung tâm. Khả Di bây giờ đang đứng bên cạnh Vân Y xem trò vui. Dù nói “phóng hỏa đốt nhà cũng không sai” nhưng đâu cần làm thật chứ.

-Các em lấy phí bảo đảm chưa?!

-Rồi ạ.

-Có thể nói cho ta nghe được chưa?!

Lời nói ngọt ngào của Vân Y làm họ nhất thời chưa hiểu ý nàng. Khả Khả lúng túng một hồi, khuôn mặt như rơi vào trầm tư, từ từ kể lại chuyện năm xưa.

-Thực ra, trước đây gia đình chúng em là quan ngũ phẩm, thế lực trong triều đình cũng không coi là lớn. Một hôm phụ thân vội vã về nhà dất mọi người chạy trốn, giữa đường bị thổ phỉ chặn lại. Phụ mẫu đều bị chết dưới đao thổ phỉ, còn bọn em thì trốn được. Nhưng đến một ngày chúng em bị bắt, hôm đó được tiểu thư cứu, em rất biết ơn người.

-Được rồi, cái gì chứ thù giết phụ mẫu thì phải báo. Tất cả người không liên quan đều xuống núi rồi đứng chứ?!

-Vâng.

-Vậy thì hôm nay không tha một ai. Giết hết.

Đôi mắt Vân Y nhuộm màu đỏ của lửa khiến nàng nhìn như hiện thân của ác quỷ đòi mạng người. Cuộc chiến máu tanh bắt đầu.

Tại dịch quán, tầng ba.

-Gia, tối nay có hội. Ngài có muốn đi không?!

-Ngươi bao nhiêu tuổi?!

-25 nga. Sao vậy?!

-Cư xử đúng mực đi.

Hắc Ứng đen mặt.

-Có ai quy định lớn rồi không được đi hội cơ chứ! Nghe nói ở Huyền quốc có rất nhiều thứ thú vị lắm. Bằng chứng không phải lần trước ngài đi một mạch kéo dài vài tháng không về nước hay sao.

-Ồn ào quá.

Cước Vũ liếc mắt khinh thường nhìn huynh đệ. Hắn ta cách hai ba hôm lại sửa oang oang, vương gia không thấy phiền hay sao.

Thượng Quan Tử Tước làm lơ trận hỗn chiến của bọn họ. Chăm chú về dòng người chen chúc tham hội phía dưới.

Lơ đãng nhìn đến dáng người có chút quen thuộc. Thi triển khinh công chạy về phía nữ tử trong dòng người. Hắc Ứng và Cước Vũ đang cãi nhau nhìn thấy hành động của vương gia, giật mình cả kinh.

-Gia?!

Nhảy tới trước mặt nữ tử đó, thất vọng tràn trề, không phải người hấn muốn tìm. Tuy chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt thật của nữ nhân đó nhưng hấn chắc chắn đây không phải nàng. Vì sao ư?! Có lẽ là do cảm giác của hấn.

Không biết tại sao từ sau vụ thuốc xô lần trước hấn thường xuyên nghĩ đến nàng, lạ một chỗ là hấn đã điều động cả Âm Vực nhưng lại không thể tìm thấy một chút tung tích nào. Nếu không phải vì tác dụng kinh khủng của thuốc khắc sâu trong trí nhớ rằng đây không phải ảo giác, thì hấn sẽ cho rằng chỉ là ác mộng. Tại cái địa phương này đã lưu lại lịch sử “hào hùng” của Thượng Quan Tử Tước, bị chơi hai vố quá đau.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Trả vật về chủ

Vân Y thỏa sức chạy rong trên phố, phía sau là Khả Di đã sớm thay đi y phục dính đầy máu, bồi tiểu thư đi chơi hội.

Vì dung mạo quá đặc biệt nên cứ theo phản ứng di truyền, Vân Y đi đến đâu lập tức có con đường nhỏ lộ ra cho nàng đi.

Bên Thượng Quan Tử Tước cũng vậy tạo thành hai lỗ tròn tròn trong dòng người chen chúc bao quanh hai người làm trung tâm.

Đang thông thả ăn kẹo hồ lô, tự dưng Vân Y tông vào một vật thể không xác định, mùi đàn hương dễ chịu xông vào mũi. Không cần nhìn cũng biết kẹo của nàng về lên y phục của hấn vài vết rồi đó. Thận trọng ngược mặt nhìn đối phương.

Thả chậm bước chân thường thức cảnh hội nhộn nhịp xung quanh, không hổ là kinh đô của Huyền quốc, rất náo nhiệt. Cảm thấy có gì mềm mềm trước ngực, hương thơm của nhiều loại hoa hoà vào nhau kích thích khứu giác của Thượng Quan Tử Tước, Phong Lữ có, Lài có, Oải Hương có và còn vương một chút mùi vị thuần khiết của hoa sen. Tập hương trộn lẫn nhưng lại không phá hủy đặc trưng của mỗi hương liệu. Xác định mình đã đụng trúng người khác, còn là một tiểu cô nương. Thanh thuần, tao nhã và cực hạn quyền rũ, tất cả tựa như rất tương khắc nhưng lại rất hoà hợp trên người nàng.

-Tại hạ thất lễ rồi.

Ghét nữ nhân nhưng không hiểu sao lại không thể bộc phát với người trước mắt, chung đụng với nàng rất khác những nữ nhân khác, không chán ghét, và lại, cảm giác không tồi. Tư thái cao quý, chắc là tiểu thư nhà nào, vẫn nên nói lời khách sáo. Cước Vũ và Hắc Ưng được mở rộng tầm mắt rồi.

Hai người nhìn nhau tròn trĩnh con mắt.

Vân Y nhìn khuôn mặt không mấy xa lạ của Thượng Quan Tử Tước. Mặc dù khả năng rất lớn là hấn không nhận ra mình nhưng nàng lại có cảm giác chột dạ, né tầm nhìn qua hướng khác. Khéo léo xin lỗi rồi lướt qua hấn, kéo Khả Di đi vội vàng như gặp ma.

Ngờ ngàng nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước ngực, có vẻ rất quen thuộc. Đến khi Vân Y vòng qua hấn mới lấy lại tinh thần. Nhìn đồ vật bị rơi dưới đất, quay lại gọi với bóng người vừa rồi đi.

-Đội đã.

Nghe giọng nói này Vân Y như con mèo bị nắm trúng đuôi, đôi chân cứ như được tra nhót vào một cái không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhìn nàng cứ như con gió chạy đi, Thượng Quan Tử Tước đơ mặt ra, hấn cũng đầu phải quỵ, chỉ muốn trả lại đồ cho nàng.

Quay lại không thấy bóng dáng hấn đâu nữa, Vân Y thầm thở phào nhẹ nhõm, dọa chết nàng rồi.

Cúi xuống nhặt miếng ngọc bội Vân Y đánh rơi. Nhìn quen quen. Cái này, cái này..... không phải của hấn sao?! Vậy cô gái đó là....

-Cước Vũ, Hắc Ưng, lập tức bắt vị tiểu thư lúc nãy lại. Bất kì người nào có mắt màu xanh lam đều phải giữ lại.

Thượng Quan Tử Tước gầm lên với hai người, sau đó chạy về phía Vân Y vừa biến mất. Nhất định bằng mọi giá phải bắt được nàng ta nếu không hấn sẽ tức đến thổ huyết mất. Nàng có thể dịch dung, có thể thay đổi giọng nói nhưng đôi mắt không thể thay đổi được.

Người dân xung quanh vẫn đang chìm đắm trong bức họa tuyệt đẹp, nam tuấn tú phiêu dật, nữ khuynh quốc khuynh thành. Là một cặp đẹp đôi. Ai cũng nghĩ đây là sự sắp đặt của ông trời, ghép duyên cho hai người xứng đôi vừa lứa. Duy nhất trong lòng hai người họ hiểu rõ, như hóa với thủy, chưa xông vô “thăm hỏi” nhau là may lắm rồi.

Thính lực của Vân Y rất tốt, từ xa đã có thể nghe thấy giọng của Thượng Quan Tử Tước. Tên đó chỉ cần người có mắt cũng biết hấn không dễ chọc, do ngày xưa nàng bốc đồng nên mới dây vào. Giờ việc quan trọng nhất là phải trốn khỏi đây, không thể ở lại thêm nữa.

-Khả Di, chúng ta tạm lánh vào rừng đi.

-Grừ.... grừ...

Một cục bông trắng to nhào về phía Vân Y.

-Haha, Tiểu Vũ, thì ra ngươi ở đây.

-Grừ...

Tiểu Vũ nhe răng về phía Vân Y. Được rồi, là ngày hôm nay nàng bỏ rơi nó, bây giờ là đang muốn tố cáo đây mà. Mọi chuyện để sau hẵng nói, giờ phải chạy lẹ.

Đi tới bìa rừng, cự nhiên lại có tiếng vũ khí va chạm. Chẳng lẽ tên tóc trắng đuổi tới đây, hình như không phải nha. Đi lên phía trước xem một chút.

Bốn nam tử toàn thân dính máu không nhìn rõ dung mạo đang giao chiến với hơn 50 hắc y nhân, còn có một người đứng phía trước cười rất chi là vô lại. Ủm, võ công không tệ mặc dù đang bị thương, quan sát rất chi tiết, nàng đang thiếu trợ thủ đắc lực, thu nhận bọn họ cũng không phải ý tồi nga.

-Số lượng chênh lệch như vậy rất không công bằng a~~.

Âm thanh trong trẻo phát tán trong bầu trời đêm. Giọng nói cộng với khung cảnh xung quanh gió thổi vù vù làm cho không khí thật quý dị, lạnh lẽo.

Hồng y nữ tử cười con sừ tử trắng xuất hiện dưới ánh trăng, tà váy phiêu dật làm nàng cứ như tiên nữ. Hơi thở lãnh khí như từ địa ngục làm mọi người ở đây run rẩy bầy. Con sừ tử màu trắng đứng hiên ngang nhìn chăm chăm đám người như phát hiện con mồi.

Vân Y dùng màn che đi khuôn mặt. Lặng lẽ nhìn cục diện xung quanh, cuối cùng nhìn về phía bốn nam tử mình满眼 máu lên tiếng hỏi.

-Các người có cần sự giúp đỡ?!

Tuy là câu hỏi nhưng nàng chắc chắn bọn họ đang bị lép vế, nhìn sơ cũng biết ai đang chiếm ưu thế. Mỉm cười chờ đáp án của đối phương.

Cô gái này không đơn giản. Đây là ý nghĩ đầu tiên khi nhìn thấy nàng. Bọn họ đều là người thức thời biết trước mắt người này có khả năng cứu mạng mình, chỉ cần còn sống thì mối thù gia tộc sợ không báo được sao. Cả bốn cúi xuống hành lễ.

-Tham kiến chủ tử.

Bọn họ vừa dứt lời, Vân Y dùng Tiêu Băng tiễn, cả ngàn phi tiêu băng hướng phía đám hắc y nhân bay tới như mưa.

Thi thể cả đám đồng loạt ngã xuống. Ngoại trừ Khả Di và ai đó, những người còn lại đều kinh ngạc tốt độ. Quá kinh khủng rồi, một chiêu giết hết tất cả.

Vân Y chán ghét liếc đồng thi thể nằm nhón ngang trên mặt đất.

-Di Di em cho đồng này một chút Hương cốt tán đi. Còn Khả Khả mang Hàn châm ra đây.

-Dạ.

-Dạ.

Di Di rắc một ít hương cốt tán lên thi thể, thúc đẩy sự phân hủy của xác chết, xác rã ra rồi biến mất.

Tiếp nhận cái bọc màu đen do Khả Khả đưa tới. Hàn châm rất đặc biệt, khi bình thường thì ngân châm nhìn giống như những cây kim băng nhỏ, lúc vận nội công đầu kim phát ra hàn khí, châm huyết hiệu quả như thần. Sau một hồi các vết thương trên người bọn họ cũng khép miệng. Từ đây có thể nhìn rõ dung mạo. Ủm, không tệ, nhìn sơ là thấy bốn người hao hao giống nhau. Chỉ là không đẹp bằng tên tóc trắng lúc nãy. Đúng rồi, mèm quên mất chuyện chính, phải trốn.

Vân Y hơi phân vân, lên tiếng hỏi Khả Di.

-Các em có biết đường đi tới hoàng cung không?!

-Dạ biết. Vì chúng ta đang ở kinh đô nên hoàng cung rất gần đây. Tiểu thư, ta đi thôi.

Bốn nam nhân còn chưa hết thất thần, lần đầu tiên bọn họ thấy người có y thuật cao minh như vậy, chữa lành vết thương trong chốc lát, võ công thuộc loại cao thủ của cao thủ. Thấy Vân Y định rời đi, bốn nam nhân cũng lùi thui đi theo.

Vân Y nửa nằm nửa ngồi trên thân Tiểu Vũ. Lười biếng lên tiếng.

-Ta không cần biết trước đây các người là ai, có địa vị gì nhưng từ hôm nay ta là chủ tử, tất cả mệnh lệnh được giao phó phải thực hiện bằng mọi giá.

Hiếu?!

-Đã hiểu.

Đột nhiên ngồi thẳng dậy, lấy tay chống cằm ra vẻ suy tư nhìn chăm chăm bốn người.

Hành động bất ngờ của Vân Y dọa tất cả mọi người nơi đây. Thấy nàng chỉ đích danh từng người nói ra mấy cái tên.

-Phong, Thiên, Hạo, Thần.

Ừm, cũng được đấy. Nghe rất oai phong. Mổ nữ nào đó tay chống ngang hông ngược mặt lên trời cười ha ha.

-Tiểu thư, người chú ý hình tượng một chút.

Thấy Vân Y cười một cách đầy man rợ, Di Di cũng có chút sợ hãi, nhỏ giọng nhắc nhở.

Hơi xấu hổ về hành động quá khích của mình, họ khan đề che giấu lúng túng.

-Khụ khụ, sau này Phong, Thiên, Hạo, Thần sẽ là tên của các người. Còn nữa, ta không thích kẻ phản bội.

Nói xong lời đe dọa, Vân Y chợt nhận ra rằng, lời uy hiếp không bao giờ lỗi thời, quan trọng là bạn có đủ đáng sợ để chèn ép đối phương hay không, có khiến họ kính trọng bạn, phục tùng bạn vô điều kiện. Và thực tế chứng minh rằng Vân Y khá thành công trong phương diện này. (T/g: hành diện quá ha *châm chọc*. MVY: *rút kiếm*. T/g: em xin lỗi tỷ.)

Trong khi Vân Y tự mãn với bản thân thì bên kia Thượng Quan Từ Tước đang làm ầm lên để tìm kiếm nàng.

-Sao lại không tìm thấy?!

Thượng Quan Từ Tước híp mắt lại nhìn thuộc hạ. Sát khí nổi lên, hẳn thật muốn lột da của bọn họ. Tìm kiếm một năm cũng không ngờ đến hôm nay lại vô tình gặp nàng ta. Nhìn dáng vẻ như thấy cộp vội vàng chạy trốn thì chắc nàng không biết hắn ở đây rồi. Đẳng này lại bị vụt mất lần nữa.

Cước Vũ, Hắc Ứng và đám thuộc hạ nom nớp lo sợ quỳ trước mặt vương gia khề nguyên rửa cô nương đó, hại bọn hắn thê thảm như vậy.

-Hất xì...

-Đêm lạnh. Tiểu thư người khoác thêm áo vào đi.

Khả Khả đưa áo lên cẩn thận khoác vào cho Vân Y. Quan tâm nhắc nhở.

-A, tiểu thư, đến hoàng cung rồi.

Di Di vui mừng lên tiếng. Sau lại nghi vấn hỏi Vân Y.

-Tiểu thư à, chúng ta đến đây làm gì vậy. Chẳng lẽ người định vào đây quậy sao.

-Ta cũng đâu phải em. Đi theo ta lâu vậy rồi các em có biết ta họ gì không.

Đám Phong Thiên cũng tò mò nhìn về phía Vân Y, chẳng lẽ tiểu thư có thân phận đặc biệt. Thấy Khả Di cũng mặt mờ không biết, bọn họ càng chắc chắn suy đoán của mình.

-Họ Nam Cung.

Cả đám sáu người há hốc mồm nhìn Vân Y rồi đi. Họ Nam Cung, là họ của hoàng tộc Huyền quốc. Vậy nàng là công chúa sao?!

Bảy người một cục bông nhảy qua tường cao vào trong một tiểu viện nhỏ.

Điệp nhi sau khi dọn dẹp xong phòng cho công chúa lại đứng trầm tư nhìn trăng tròn ngày rằm. Thờ dài, một năm rồi cũng không có một chút thông tin về công chúa, không biết người sống có tốt hay không.

Mất nhìn thấy có mấy bóng đen nhảy tường vào Khanh Dư viện. Điệp nhi hoảng quá định la lên có thích khách lập tức bị một hắc y nhân bịt miệng lại.

Di Di định kết liễu mạng của nàng ta thì bị Vân Y ngăn lại.

-Điệp nhi?!

Nghe thấy giọng nói quen thuộc vội mở mắt ra, nhìn người trước mắt, Điệp nhi không khống chế nổi nước mắt trực tiếp khóc ô ô thành tiếng. Nhào về phía Vân Y.

-Hức. Công chúa, người đi đầu suốt một năm nay vậy. Híc... híc. Người đi rồi trong phủ xảy ra rất nhiều chuyện. Hu hu hu...

Nói xong Diệp nhi khóc rống lên. Mọi người trợn trừng mắt, công chúa thật sao. Vân Y không hề ghét cô bé này nhưng nàng đặc biệt không thích nước mắt nga. Rất phiền phức.

-Thôi nín đi.

-Hu hu.

-Nín.

Vân Y bực mình quát lên thực sự dọa sợ Diệp nhi ngừng khóc. Nhìn xung quanh thấy còn có bốn nam hai nữ. Nàng bây giờ cảm thấy xấu hổ vội lùi lại đứng sau công chúa.

Vân Y khá hài lòng về biểu hiện của nàng. Phân phó với đám Khả Di và Phong Thiên.

-Các người đi nghỉ đi. Diệp nhi, em trải giường cho ta.

-Vâng.

Hai người đi vào căn phòng năm trước Vân Y từng ở. Không có gì thay đổi, vẫn sạch sẽ chứng tỏ căn phòng thường được quét dọn. Nhìn về phía Diệp nhi.

-Kể ta nghe tình hình một năm gần đây của hoàng cung đi.

-Dạ. Thái tử Nam Cung Triệt mưu đồ bất chính ám sát hoàng thượng đang bệnh không thể xuống giường. Bị phát hiện không giữ được tính mạng, các hoàng tử khác cũng bị ám sát mà chết. Đến khi các đại thần nghĩ là không còn ai thừa kế ngôi vị, đều cho rằng hệ thống Nam Cung hoàng tộc đã tuyệt tử tuyệt tôn. Bỗng nửa năm trước có một người tự xưng là hoàng tử con tiên đế. Không bằng không chứng, tuy nhiên người đó lại có thể lên ngôi, làm đế Huyền quốc.

Vân Y xâu chuỗi lại và biết được có vài chỗ bất hợp lý. Có thể leo lên vị trí thái tử chứng tỏ hắn không phải hạng tầm thường, nuôi mưu đồ nhiều năm nhưng lại bị đổ bể trong chớp lát. Có thể ám sát tất cả những người kế vị mà lại thua một hoàng thượng bị bệnh liệt giường, không ngoại trừ là ông ta đồng kích, nếu thật thì lão ta quá cáo già rồi. Cái người hoàng tử đó, danh không chính ngôn không thuận ngồi lên long ý, mấy tên đại thần không có ý kiến gì sao, nói cách khác đám người đó đã sớm là tay chân của vị hoàng tử lạ mặt đó. Và cuối cùng là, thời gian khi hoàng đế và tất cả người kế vị đều bị giết đến khi hoàng tử xuất hiện thì khoảng vài tháng, đây chắc hẳn là thời cơ rất tốt để các nước khác xâm chiếm, vậy mà không có gì khác, rất yên tĩnh, đến nha hoàn như Diệp nhi còn biết nội tình sáu bảy phần, đừng nói là gián điệp các nước khác cài vào Huyền quốc ngay cả ám vệ chắc cũng nhiều không xuể, chứng tỏ có kẻ nhúng tay vào. Nàng thật bội phục người đã sắp đặt ra nhiều bẫy như vậy, rất cao thâm a~~. (T/g: Nghĩ xong đoạn này nào ta phẳng luôn.)

Đội Diệp nhi chuẩn bị giường chăn xong xuôi rồi cho nàng ta lui xuống nghỉ ngơi. Như sức nhớ ra cái gì, Vân Y gọi nàng lại.

-Trương ma ma đâu?!

Thấy trong mắt Diệp nhi ngân ngấn lệ, trực trào có thể chảy xuống. Vân Y luống cuống tay chân, cái gì vậy, đâu phải muốn giết nàng ta đâu, có cần phải khóc như vậy không.

-Công chúa, Trương ma ma nửa năm người rồi đi độc trong cơ thể bộc phát, tháng trước không cầm cự được nên... nên...

Mất rồi. Sao trong vòng một năm mà xảy ra nhiều chuyện như vậy chứ. Nhớ lại năm xưa, Trương ma ma như người mẹ ở bên cạnh luôn bảo vệ và chăm sóc cho nàng, coi nàng như bảo bối mà nâng trong lòng bàn tay. Diệp nhi cũng chính là họ hàng xa của Trương ma ma, từ nhỏ được đưa vào cung chơi với nàng. Đối với Vân Y, hai người như người thân vậy. Nhìn Diệp nhi đang đau lòng bên cạnh nhẹ giọng nói.

-Ta sẽ thay ma ma chăm sóc em, không để em phải mồ côi đâu.

-Dạ, công chúa. Hi.

-Con nhóc này, đang buồn mà cũng cố cười với ta.

-À đúng rồi. Trước khi Trương ma ma mất có dặn em một chuyện. Người nói khi công chúa trở về hãy báo cho hoàng thượng biết, chính hoàng thượng sẽ kể cho người nghe mọi chuyện.

Hoàng thượng?! Mọi chuyện?! Rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện nàng chưa biết.

-Được rồi, em đi nghỉ ngơi đi.

Vân Y từ từ nằm xuống giường, rất thoải mái, nàng không phải người vì chuyện phiền não mà bỏ giấc ngủ. Khi đầu chạm gối lập tức đi đánh cờ cùng chu công.

Chương 14: Thân phận

Trưa hôm sau.

Ánh nắng chiếu vào căn phòng, một nữ tử ngủ la liệt trong phòng không biết trời trăng gì.

Nam tử tóc đen lẳng lặng ngồi bên cạnh giường, ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ của Vân Y. Đến khi nàng có dấu hiệu tỉnh lại, thân thể lật một cái, tiếp tục phát ra tiếng khò khò khiến cho ai đó đen mặt. Không phải tỉnh dậy mà là tìm tư thế ngủ thoải mái hơn.

- Mau tỉnh dậy, tỉnh.....

Vân Y nhắm mắt khó chịu, một cái gối theo quỹ đạo thẳng đập vào mặt nam nhân.

- Á.....ÁÁ...

Chốc lát bốn nam ba nữ đã xuất hiện trong phòng của Vân Y. Nữ chính gây ra sự việc vẫn còn đang ngái ngủ. Mắt lim dim nhìn hiện trường xung quanh, khuôn mặt thoáng qua sự bất mãn.

- Sao sáng nào cũng có tiếng thét làm chuông báo thức vậy. Ta cũng đâu có điếc mà hét to như vậy, muốn vỡ giọng sao.

- Sao cái gối lại cứng vậy, cứ như được nhét đá vào trong.

Thật ra thì Vân Y biết có người trong phòng, dùng nội lực tạo nên tảng băng bên trong bao gối, cũng giống lúc dùng Tiêu Băng tiễn, chỉ là hình thái và cách vận lực khác nhau, đây chính là phần nội lực đặc biệt của Vân Y.

Điệp nhi nhận ra người trước mắt, nhất thời sửng sốt, vội quỳ xuống hành lễ.

- Tham kiến hoàng thượng.

Hoàng thượng! Hai từ này làm Vân Y hoàn toàn tỉnh ngủ. Không chỉ nàng mà tất cả mọi người đều kinh ngạc, hoàng thượng đến đây làm gì. Lập tức tính cảnh giác nâng lên cao độ.

Thấy hấn vẫn đang ôm mặt suốt xoa, nhìn về phía thủ phạm.

- Trẫm có chuyện muốn nói với công chúa. Các người lui ra đi.

Nhận được ám hiệu của Vân Y, từng người lần lượt lui xuống, đến khi chỉ còn hai người. Vân Y cho hấn một ánh mắt có thể nói được rồi.

- Vân nhi, lâu quá không gặp, muội lớn lên ngày càng giống mẫu thân.

Giật mình nhìn đối phương về ngò vức, vẻ mặt thay đổi cũng quá nhanh chóng rồi đó, và lại lời nói như vậy là có ý gì. Càng nghĩ càng rối, tiếp tục suy đoán không bằng hỏi thẳng hấn cho rồi.

- Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?! Nói rõ đi.

- Mẫu thân chúng ta trên giang hồ là Mị Ảnh, nắm giữ Nguyệt các trong tay, đó là tổ chức sát thủ lớn nhất thời bấy giờ. Vì muốn đoạt đi Nguyệt các, Nam Cung Hữu đã tiếp cận mẫu thân, cưới người vào cung. Vì biết được mưu đồ của hấn, trước đó đã âm thầm sinh huynh ra, không muốn Nam Cung Hữu gây khó dễ nên giấu huynh đi. Đến khi mẫu thân mất, muốn trả thù nên cải trang thành thái tử, những chuyện sau này có lẽ muội biết được một chút.

Mị Ảnh?! Thì ra không phải có khuôn mặt giống mà chính là con của Mị Ảnh, về việc lúc 3 tuổi đi vật không chọn nàng có thể là vì linh hồn của Mộc Vân Y tồn tại trong thân thể của Nam Cung Vân Y.

Nói vậy là nàng còn người thân sao, còn người yêu thương nàng sao?! Nghĩ lại hấn giấu diếm lâu như vậy Vân Y lại thấy tức, cầm cái gối nện thêm phát nữa.

Không hiểu tại sao muội muội lại ra tay với mình, chỉ là cú này không đau như vừa nãy, oan ức nhìn Vân Y. Nàng không thèm quan tâm ánh mắt của người nào đó, hỏi một điều thắc mắc từ hôm qua đến giờ.

-Vậy là Nguyệt các trong tay huynh, dùng để áp chế bọn đại thần và cảnh cáo các nước chung quanh.

-Áp chế bọn đại thần thì đúng nhưng việc ngăn cản các nước khác thì có vị bằng hữu giúp.

-Huynh cũng có bằng hữu sao?!

-Đừng có khinh ta vậy chứ.

-Ngược lại ta có chút tò mò về vị bằng hữu đó nha.

-Là chiến thần của Vũ quốc đó, huynh định bàn chuyện hôn sự của muội với hắn. Hai người trai tài gái sắc rất xứng đôi ngà.

Trùng mắt nhìn vị “đại ca” mới nhậm chức này. Gà, nàng khinh, nàng tôn vinh chủ nghĩa độc thân. Ra vẻ giận dữ nhìn hắn.

-Vậy huynh coi ta là con cò chính trị sao?! Muốn gả muội muội mới nhận nhau nơi xứ người sao?! Mẫu thân biết được sẽ không tha cho huynh đâu.

Vì tự do bản thân, Vân Y dốc sức đóng nốt vở kịch. Đưa tay xuống nhéo nhéo đùi, cố nặn ra vài giọt nước mắt. Nhìn thấy hắn bối rối, kế hoạch rất thành công a.

-Không có, không có, nếu muội không muốn thì sẽ không gả. Huynh nuôi.

Nở nụ cười chiến thắng. Đang vui vẻ nhưng không biết tại sao trong lòng Vân Y cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Nhìn khuôn mặt mờ mịt của tiểu muội, quan tâm lên tiếng hỏi.

-Muội sao vậy?! Khó chịu chỗ nào sao?!

-Ở Huyền quốc họ Nam Cung là đặc thù đúng không??

-Đúng, đây là họ chỉ hoàng tộc mới có.

-Huynh giết tất cả hoàng tử rồi hả?

Mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn trả lời.

-Ừ?!

-Huynh tên gì?

-Nam Cung Hàn.??!??

Bốp, tiếng động vang vọng cả căn phòng, nói tiếp là hàng loạt âm thanh kêu la thảm thiết.

Nàng nghi từ đầu rồi, người được hai nhân gia đó luyện ra không phải bánh xèo, dễ để người khác giết vậy sao. Tuy không chắc chắn cho lắm, hoặc là người trước mắt, hoặc không có trong cung. Nhưng nàng không ngờ lại là cái thứ nhất- Nam Cung Hàn- đại ca của mình. Vì cái cốc đầu của lão già mà Vân Y ôm hận đến bây giờ, trực tiếp lấy cùi trỏ giáng một cú thật mạnh.

Tiếng ồn trong phòng thu hút sự chú ý của những người bên ngoài. Đoàn người lục đục vào trong. Chỉ thấy hoàng thượng ôm đầu trùng trùng mắt nhìn tiểu thư.

Vân Y làm lơ ánh mắt tò mò của mọi người, trong đầu tính toán vài thứ sau đó kết luận.

-Trong 1 năm qua, ăn uống, mặc, ở là 1 vạn lượng, còn phí tổn thất tinh thần 15 năm là 50 vạn lượng. Tổng cộng 51 vạn, làm tròn 60 vạn. Huynh muốn trả bằng ngân phiếu hay sao?!

Tính cái kiểu gì vậy, thà nàng đi cướp còn hơn, nói vài câu có được 60 vạn, đúng là chỉ tiểu thư bọn họ mới nghĩ ra cách kiếm tiền có một không hai này. Nhưng mà người đang uy hiếp hoàng thượng sao. Một đám người thay Vân Y đổ mồ hôi hột.

Nam Cung Hàn bên cạnh không có biểu hiện gì cả, hắn còn cho rằng đây là việc đương nhiên nên sáng khoái đáp ứng Vân Y.

-Được, đây là việc huynh nên làm, lát nữa sẽ sai người đem qua cho muội.

-Vậy thì đem hắn 100 vạn luôn nha. Ta không chê tiền nhiều đâu.

-Chuyện nhỏ.

Ừm, tạm thời lấy bấy nhiêu thôi, kho vàng kè kè bên cạnh nàng sợ chạy mất sao. (=_=)

-Còn nữa, suýt quên mất.

Nam Cung Hàn bất chợt thốt lên dẫn đến sự chú ý của mọi người trong phòng. Từ trong túi lấy ra một cái vòng đeo vào tay Vân Y.

-Đây là chiếc vòng của mẫu thân, trước khi mất đã giao lại cho huynh, huynh nghĩ nó hợp với muội.

Vân Y nâng tay lên quan sát thật kỹ cái vòng. Nhìn sơ qua chất liệu cứ như là phi thủy mà cũng không phải, nói chung nàng không biết cách phân biệt. Chỉ là màu của ngọc rất trong a~. Xung quanh cũng không có gì đặc biệt, một ít hoa văn khắc bên trên tô điểm cho đoá hoa mẫu đơn được chạm trổ ngay chính giữa. Mẫu đơn sao, nàng thích mạn đà la hơn.

Mọi người không chú ý nhưng riêng Vân Y thì thấy rất rõ, chiếc vòng tỏa ra ánh sáng yếu ớt, bông hoa mạn đà la thay thế ngay chính giữa. Cái gì vậy, này người ta gọi là cầu được ước thấy hay sao. Quá nhiều chuyện kỳ kỳ xảy ra với cuộc đời vốn đã rất “khốn khổ” của Vân Y rồi.

Định lên tiếng nhưng lại bị Nam Cung Hàn cắt ngang lời nói.

-Nghe nói vài ngày trước Mị Ảnh tái xuất giang hồ, là truyền nhân của mẫu thân.

Nếu có người lấy được báu vật thì ít nhất hai vị sư phụ cũng phải báo cho hần một tiếng chứ, đằng này lại chẳng có một chút tin tức nào. Phải tìm hiểu một chút mới được.

Vân Y cười giả lã. Nàng muốn bình yên một thời gian nên tạm thời giữ bí mật thì hơn. Về mặt giả ngu nói.

-Vậy sao, ta cũng muốn gặp người đó. Không biết đối phương như thế nào nhỉ.

Đám Phong Thiên thì không biết nhưng Khả Di biết rất rõ, không phải tiểu thư người đêm hôm qua đốt sạch toàn bộ khu lều của bọn thổ phi, còn lấy danh nghĩa của Mị Ảnh nữa, bây giờ là bày khuôn mặt thiên chân vô tà (ngây thơ) đó cho ai coi.

Như cảm nhận được điều gì đó. Vân Y nhìn Khả Di cảnh cáo, đáp lại nàng là hai khuôn mặt tươi cười lấy lòng. Khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Nam Cung Hàn tự cảm thấy mình thật vô tâm, đồng thời thấy có vài khuôn mặt xa lạ.

-Trong năm qua muội sống như thế nào?! Còn những người này là ai vậy?!?

-Ta bị bắt cóc bán qua nước khác nhưng may mắn trốn thoát được, cũng không có tổn thương gì chỉ là lúc đầu có bị bọn họ đánh đập một chút. Những người này là trong lúc trốn đi tiện tay cứu. Vốn không nhà không cửa nên nhận họ làm nha hoàn, thủ vệ.

“Tiểu thư à, có cần dừng chuyện như vậy không.” Đây là suy nghĩ trong lòng của đám người mà nàng “tiện tay cứu được“. Mà bọn họ cũng được Vân Y cứu thật, nên cũng không tiện phản bác.

Trên mặt Nam Cung Hàn hiện lên vẻ áy náy, còn có thương xót vội ôm lấy Vân Y.

-Sau này huynh không để muội chịu khổ nữa, huynh sẽ bồi thường thật nhiều, sẽ thay mẫu thân chăm sóc muội.

Theo thói quen không tiếp xúc quá gần với người khác, đôi tay nắm quyền chuẩn bị vùng tới dừng giữa không trung. Cảm giác ấm áp này là gì, cái mà người ta thường gọi là tình thân sao?! Không biết, rất lạ nhưng có vẻ nàng có chút thích, lần đầu cảm nhận được, rất kì diệu. Đưa tay ôm lại Nam Cung Hữu, khuôn mặt nở nụ cười, cười sáng lạng, cười đến hoa nhưong nguyệt thẹn, cười đến khuynh đảo thiên hạ.

Mọi người sững sờ vì nụ cười của Vân Y, đây nhất định là tiên nữ lạc xuống hồng trần. Nụ cười ngây thơ không lẫn một chút tạp chất. Tiểu thư là đang cười từ tận đáy lòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bành trướng thế lực

Sau khi Nam Cung Hàn rời đi, một đoàn người gồm thái giám đi đầu và nhiều cung nữ cầm khay phía sau tiến vào Khanh Dư viện. Miệng còn hô to.

-Thánh chỉ đến.

Đáp lại hần không có gì hết, không một người ra nhận thánh chỉ. Vội kêu thêm vài tiếng nữa. Điệp nhi hốt hoảng từ trong chạy ra quỳ xuống trước mặt thái giám.

-Mong Trần công công không tính toán, công chúa đang bị bệnh nên không thể ra ngoài được.

-Không sao, tiếp chi.

Mặc dù bất mãn nhưng nô tài như hấn lại không thể mở miệng oán trách, lúc sáng hoàng thượng không lâm triều là vì đến chỗ của thất công chúa, đây chứng tỏ địa vị của công chúa trong lòng hoàng thượng rất là cao đi. Thân là nô tài không nên đắc tội.

-Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, thất công chúa tài mạo song toàn, nay ban cho Thiết Yến viện, trăm khúc lụa thượng hạng, một rương châu báu. Khâm thủ.

-Tạ hoàng thượng.

Bên trong phòng, Vân Y đang ho sặc sụa, đổ hết nước trà lên người Tiểu Vũ, bị cục bông trắng lên tiếng phản ánh. Nghe xong thánh chỉ, chỉ thiếu cái cười to lên, “tài mạo song toàn”, làm hoàng đế sợ hãi, thích nói gì thì nói. Chỉ là, nàng có nơi ở mới sao. Thích nha.

Di chuyển qua Thiết Yến viện. Cả đám không khỏi trầm trồ xuýt xoa. Có căn lớn như vậy không. Nhìn sơ cũng biết diện tích gấp trăm lần biệt viện cũ của nàng. Phóng tầm mắt nhìn khắp nơi, đình đài lầu gác, lâm viên non bộ, tất cả đều thuộc quyền sở hữu của nàng. Há há, nơi này sau này thuộc về nàng sao, giàu rồi, nàng giàu to rồi.

Một lúc sau, mọi người đang ngồi trong đình các nhỏ trên hồ sen.

-Công chúa, đại công chúa Nam Cung Nhiên, nhị công chúa Nam Cung Yên, ngũ công chúa Nam Cung Nhi xin cầu kiến.

Điệp nhi đến bên cạnh Vân Y bẩm báo. Vân Y cau mày tỏ vẻ không vui.

-Không tiếp.

-Vâng.

Nhìn Điệp nhi rời đi, đám Khả Di ghé sát lại chỗ Vân Y, tò mò hỏi chuyện.

-Tiểu thư với hoàng thượng có quan hệ mập mờ gì vậy, nhìn rất thân thiết.

Đám Phong Thiên “vô tình” nghe thấy chuyện thú vị, cũng căng tai lên thăm dò.

-Là huynh muội.

-Chúng em/bọn tôi không tin.

Sáu người ngược mắt nhìn nhau, rất ấn ý cho nhau ánh mắt tán thưởng. Vân Y nhún nhún vai.

-Là thật, chỉ là bọn ta cũng cùng một mẹ sinh ra. Và lại ta còn là truyền nhân của Mị Ảnh.

À. Trong lòng mọi người thầm than. Muội muội ruột của hoàng đế Huyền quốc a~. Đãi ngộ thật tốt.

Phong, Thiên, Hạo, Thần nhìn nhau âm thầm đưa ra quyết định. Cả bốn đồng loạt quỳ xuống trước mặt Vân Y khiến nàng có hơi bất ngờ.

-Thuộc hạ có việc muốn cầu xin tiểu thư, mong người thành toàn.

Liếc mắt qua Hạo mới vừa lên tiếng. Trầm giọng lộ vẻ uy nghiêm.

-Các người có gì để đặt điều kiện với ta.

Trầm mặc một lúc, đúng là bọn họ không có quyền gì nhờ vả tiểu thư giúp đỡ, nhưng ngoài ra họ không có phương pháp cầu cứu người khác.

Nhìn vẻ mặt của họ, Vân Y biết đây đã là bước đường cùng rồi, làm người ép người khác quá cũng không được.

-Nói.

-Chúng tôi là huynh đệ, người của Mộ Dung gia. Gia tộc bị người khác hãm hại nên diệt vong. Mong chủ tử thay chúng tôi báo thù, huynh đệ chúng tôi nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp.

-Mộ Dung gia??

-Tiểu thư, là đại gia tộc đứng đầu của Ngọc quốc. Nghe nói trong một đêm bị giết cả nhà vì tội tạo phản.

Khả Di sững sờ, tất nhiên cũng bị lời nói của bốn người họ dọa có chút sợ. Hai ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện, thân phận của tiểu thư sáng tỏ, bây giờ lại đến bốn công tử thế gia này nữa. Bị tiểu thư hỏi đến kịp thời trả lời.

-Được.

Sáng khoái đáp ứng, không lời cũng không lỗi, có thêm 4 thuộc hạ trung thành. Rút ra 50 vạn lượng ngân phiếu đưa cho Thiên và Thần. Bọn họ ngẩn ngơ nhìn Vân Y, nhất thời không hiểu ý của nàng. Vân Y lên tiếng giải thích.

-Yêu cầu của các người ta đáp ứng, trước tiên hãy đi làm cho ta chút việc. Đến Chu quốc và Thiên quốc thu mua hai thanh lâu lớn nhất tại đó, trong vòng một tháng phải tu sửa lại, lấy màu trắng và đen làm chủ đạo, các chi tiết khác sẽ là tử sắc. Tuyển thêm người vào. Nhớ, tất cả phải bí mật, không được truyền ra ngoài. Có thời gian ta sẽ đến đó.

-Nhưng...

-Chần chừ cái gì?! Đây là mệnh lệnh. Khả Khả, em ban cho hai người này vài khúc vải đưa Điệp nhi may hai bộ nữ trang vừa kích cỡ của bọn họ.

-Dạ.

-Tiểu thư?!!

-Để dễ dàng hành động. Có ý kiến gì à?!

Tuy là câu hỏi nhưng lại mang hàm ý uy hiếp rõ ràng, bọn họ không có lựa chọn khác đành cúi đầu tuân theo. Phong, Hạo có chút hả hê khi người gặp nạn, Khả Di thì không nhịn được cười.

-Thưa, không có.

-Vậy thì thi hành đi.

-Vâng.

Hai bóng lưng cô đơn đi xa, Khả Khả phụ trách dịch dung cho bọn họ cũng cười cười theo sau.

-Ai muốn hãm hại các người?!

-Dĩ?!??

-Chẳng lẽ lại không biết!!

-Là An gia.

-Chắc bọn họ sẽ không vuron thể lực qua tới hai nước Chu- Thiên nhỉ.

Mọi người lúc này cứ như sức tỉnh mộng. Tiểu thư là đang bảo vệ huynh đệ bọn họ sao?! Bây giờ tôn kính của hai người đối với Vân Y cao không tả được, nguyện đời này trung thành với nàng, thà chết không phản bội.

Tự dung thấy nhàm chán, hay luyện kiếm chút nhĩ. Vân Y vuron tay về phía Di Di thốt lên.

-Ma thiên kiếm

Di Di vội lấy thanh kiếm đưa cho Vân Y. Như vô tình va vào vòng tay. Một luồng sáng loé lên, Ma thiên kiếm tự dung biến mất. Chuyện gì vậy, bảo kiếm của nàng đâu?!

Đặt nghi vấn tại vòng tay, lúc trước nàng cũng thấy nó phát ra ánh sáng giống vừa rồi, quái. Chẳng lẽ đồ vật chạm vào sẽ biến mất, cầm cái ấm trà trên bàn gỗ nhẹ vào vòng, không có phản ứng. Đưa tay lên đầu rút Nhất Nhĩ tiếp tục gõ một cái, giống vừa rồi, biến mất.

-Á, không được, không được, sao lại ăn trộm đồ của ta. Trả lại đây.

Tay đeo vòng lắc lên lắc xuống vài lần, sao lại không tháo được, nó cứ dính chặt vào cánh tay của nàng.

Vật lộn một hồi mới chú ý đến điểm nổi bật- đóa mạn đà la chạm khắc trên vòng. Thử sờ vào nhấn xuống. Ma thiên kiếm xuất hiện trên tay Vân Y. Không kiếm nổi hưng phấn hô lên.

-Oa oa, đồ của mẫu thân toàn báu vật không à, là cực phẩm của cực phẩm nha nha~.

Bị tiếng nói của Vân Y kéo hồn về. Ở bên tiểu thư xuất hiện rất nhiều chuyện kì diệu, khả năng tiếp nhận của họ rất lớn nhưng cũng nhiều lần thấy hoang mang, rất kinh dị a.

Nghiên cứu một hồi mới phát hiện, tất cả vũ khí của Mị Ảnh đều có thể bỏ vào trong vòng tay được. Hay nhĩ, cái này ở hiện đại gọi là nhỏ, gọn, tiện lợi. Nhét hết mọi thứ vào trong vòng tay, Vân Y thỏa mãn cười tươi như hoa.

Đang vui vẻ lại nghĩ đến một vấn đề không liên quan khác. Muốn có được một tổ chức lớn xuyên quốc gia thì với vài người bọn họ có hơi khó à.... phải tìm thêm người chứ nhỉ.

-Phong!!

Bị Vân Y điểm tên có hơi giật mình vội đáp lại.

-Có thuốc hạ.

-Người đi tìm 50 đứa trẻ từ 10 đến 15 tuổi, nhớ, phải là trẻ mồ côi. Xong việc về đây báo cáo.

-Tuân lệnh.

Phong dứt lời phi thân qua tường chạy ra ngoài. Ngộ nhỉ, có cửa không đi mà bây giờ lại thịnh hành cái kiểu một leo mà hai cũng trèo vậy. Nghĩ lại nàng đường đường là chủ mà đi cứ như ăn trộm. Không được rồi, phải cải cách lại, chứ đi ra đi vào một hồi thích khách lên vào lúc nào không hay.

Một canh giờ sau.

Khả Di bị Vân Y sai đi mua một vài vị thuốc.

Trong thư phòng.

Vân Y một tay cầm sách y thuật một tay tẩy mấy đồng thảo dược trên bàn. Nhìn qua nhìn lại giữa sách và thành phẩm, sao thấy kì kì.

-Hạo, thử thuốc.

Đây là lần thứ 5 nàng bắt hấn làm chuột thí nghiệm. Đáp lại nàng là một khoảng không yên lặng, hừ, dám trón sao, đợi đó. Cúi xuống nhìn phạm vi xung quanh chân mình, không thấy cục bông trắng đâu cả. Hay cho một người một vật, dám gia nhập hàng ngũ bỏ trón.

Đang tập trung cao độ vào việc chế thuốc, bỗng Vân Y hưng phấn hô lên.

-Đúng rồi, thiếu Ngân hoàng phiến. Hình như trong biệt viên của mình có.

Thái độ của Vân Y cứ như tìm được lục địa mới, nhảy nhót vui mừng. Nghĩ là làm lập tức chạy ra cửa, phanh một tiếng.

Cùng lúc đó Nam Cung Hàn đang đi về phía thư phòng, trên tay cầm cây trầm chế tác tinh xảo, miệng cười toe toét. Dọc đường không thấy bóng dáng nha hoàn, ừm, về phải tuyên vài người vào cung hầu hạ mới được.

-Vân nhi, ta đến thăm...

Bước lên bậc thềm chuẩn bị gõ cửa thì cửa bỗng mở ra.

Vân Y xuất hiện trước cửa, nàng một thân bạch y bó sát tôn lên đường cong quyến rũ. Tóc vẫn nhẹ nhàng đơn giản, một nửa xoắn dài xuống vai, mắt to trong sáng cùng hàng lông mi cong vút, làn da trắng hồng phấn nộn nhìn vào chỉ muốn cắn một cái, đôi môi hoa đào nở rộ. Vẻ đẹp bên ngoài thanh thuần, thánh thiện nhưng bên trong lại tà ác, chính người thê thảm.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn ngang liếc dọc.

-Rõ ràng nghe có tiếng mà.

-Ta đây.

Từ sau cánh cửa, một khuôn mặt mỹ nam tựa nàng bốn phần bước ra, trên còn in một vết đỏ thật lớn. Hình như đoán được chút chuyện vừa xảy ra, bày ra khuôn mặt ngây thơ hỏi.

-Sao huynh lại ở đây?! Mặt còn bị đỏ kìa.

-Huynh không sao.

-Tất nhiên là không sao rồi, tội cho cánh cửa của ta.

Ai đó tức xém phát hỏa, sao lúc sáng hấn lại không phát hiện tiểu muội của mình phúc hắc như vậy chứ.

-Ta đang buồn, huynh đi dạo với ta nha?!

-Được. Cho muối nè.

Ném cây trâm về phía Vân Y, thả bước đi trước.

Định lực không tồi, có thể chơi lâu dài, hắc hắc. Ý nghĩ xấu xa của Vân Y đang nhấn vào vị đại ca thân ái.

Dù gì cũng là huynh muội, bỏ qua được thì cứ bỏ qua. Nhưng không hiểu sao hấn lại có cảm giác bị tính toán.

Trên đường đi tiện tay hái luôn nguyên liệu cuối cùng, cho vào lọ lắc nhẹ. Vậy là đã có thành phẩm hoàn chỉnh. Bây giờ chỉ thiếu người “tình nguyện” thử thuốc nữa thôi.

Cảm thấy có ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm bắt chọt rùng mình.

Đến cái đình viện nhỏ, Vân Y cẩn thận diu Nam Cung Hàn ngồi xuống ghế, bưng trà rót nước đều làm đầy đủ. Người nào đó được đối đãi tốt bỗng dưng thấy bất an.

Nhanh tay lẹ mắt bỏ một chút thuốc vào trà, chăm chú nhìn Nam Cung Hàn uống một hớp.

1 khắc, 2 khắc, thời gian thấm thoát trôi qua. Không có hiện tượng gì cả.

-Huynh có thấy thân thể khó chịu chỗ nào không?!

-Bình thường.

-Thật không có?!

-Ừ.

-Thử cảm nhận lại đi?!

-Không sao hết, hoàn toàn khỏe mạnh.

Quái, chẳng lẽ thuốc có vấn đề.

Nam Cung Hàn cũng thấy muối muối có chút kì lạ, không phải chút mà là rất kì lạ.

-Muối sao vậy?! Hôm nay có chút khác thường.

-Huynh lo cho mình trước đi.

-Ý muối là sao??

-Lúc nãy ta có bỏ một chút thuốc vào trà của huynh, sao bây giờ chưa ngấm nhỉ.

Vân Y tay chóng cảm, ưu nhã uống trà, đôi mắt thì thoảng nhìn Nam Cung Hàn.

Như sét đánh giữa trời quang, hấn bị hạ độc, còn là tiểu muội của hấn hạ nữa.

-Nam Cung Vân Y....

Một tiếng hét vọng to ra khỏi đình viện, nam tử tức giận đến tím mặt. Còn nữ tử thì hai tay bịt tai, miệng còn lầm bầm lâu lâu.

-Ta cũng đâu có điếc, cần gì hét lên vậy chứ.

-Muội cho ta uống gì vậy??

-I don't no.

-Ai đồng nô??? Thế loại ngôn ngữ gì vậy.

-Cái này gọi là “English”: Ok.

Tuy nàng không giỏi môn này nhưng bây giờ, tại đây Vân Y tự tin hô to rằng “trình độ tiếng anh của nàng cao siêu nhất” vì căn bản bọn họ còn không hiểu nàng nói gì.

Nhìn vẻ mặt ngu ngơ của Nam Cung Hàn, Vân Y xém chút nữa là cười rộ lên. Những thứ nàng nói đều là ở hiện đại, nếu hấn biết thì chắc không phải người rồi.

Hai người cứ tôi một câu anh một câu, dần dần quên mất chuyện chính. Xem ra hai anh em nhà này có điểm chung đó nhỉ, hay quên.

Từ sau ngày hôm đó, Nam Cung Hàn đã tin muối muối của mình không giống trước đây, mặc dù đã nghe Trương ma ma báo cáo qua nhưng chỉ nghĩ muối ấy tâm tình thay đổi. Bây giờ lại khác hoàn toàn, riêng hần lại thấy muối ấy rất dễ thương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Sắp xếp cuộc gặp mặt

Sáng hôm sau.

Hầu hết tất cả thái y đều bị truyền vào trong cung. Hoàng thượng mắc chứng bệnh rất kì lạ, thường xuyên mệt mỏi, đau đầu, buồn nôn, hay bị chảy máu cam. Bất mạch ra căn bệnh mà mọi người không thể tưởng tượng được. MANG THAI.

Chuyện này nhanh chóng lan khắp hoàng cung.

Nam Cung Hàn uể oải nằm trên giường thăm oán trách ai đó. Thuốc của muối ấy đúng là đồ bỏ đi, hần cứ tưởng là độc không đau quần quai thì cũng sống dờ chết dờ (MVY: Huynh xác định thích!! NCH: Ta đùa thôi *nịnh nọt chạy theo*.)

May cho Nam Cung Hàn nếu để Vân Y biết được ý nghĩ lúc này thì từ giờ trở đi hần sẽ có “tiền được” bồi bổ hằng ngày. Không thể trách được đồ của nàng toàn là cực phẩm nhân gian nga.

Trong Thiết Yến cung.

Vân Y đang ngồi trầm tư, dĩ nhiên là nàng đã nghe được tin đồn không mấy vẻ vang của đại ca. Chẳng lẽ tác dụng của thuốc là như vậy, kì lạ nha, đây có thể coi là thí nghiệm thất bại. Lấy một ít thuốc giải trong Nhị Nhĩ.

-Khả Khả, em cầm lọ này vào hoàng cung đưa cho hoàng huynh, và nói xin lỗi hộ ta. Sau đó đến Trần Hương lâu. Di Di thì ở lại dạy Điệp nhi sử dụng khinh công và một ít chiêu phòng thân.

-Công chúa, Điệp nhi không cần...

-Bên cạnh ta tuyệt không thể có người vô dụng.

“Nếu không sẽ thành yếu điểm chí mạng”, những lời này Vân Y giữ trong lòng.

Điệp nhi rất muốn ở bên cạnh công chúa, tuy không giúp được gì nhiều nhưng sẽ không làm hòn đá cản đường người. Người yên tâm Điệp nhi sẽ học tập tốt.

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghiêm túc túc của nàng ấy Vân Y rất muốn cười. Không muốn ở lại đợi nghe vị đế vương tới cần nhân, tốt nhất nên tránh đi thôi.

-Tiểu Vũ à, ráng ở lại Thiết Yến cung nha.

-Grừ...

Cái nam trang mang theo Hạo rời khỏi hoàng cung.

Trên đường đi vô tình ngang qua một cái xe ngựa xa hoa bậc nhất, xung quanh kiệu đính đầy cảm thạch, vàng ròng và bây giờ nước miếng của Vân Y cũng đang chảy ròng. Một dòng “nước suối” theo bờ môi hoa anh đào xuống cái cảm nhỏ nhắn rồi trực tiếp đáp xuống mặt đất. (*...*)

Một con gió vô tình thổi tốc lên rèm che cửa xe, có một nhúm tóc màu bạch kim bay vào tầm mắt xanh lam của nàng. Đôi con ngươi chột co rút lại, chân tăng nhanh cước bộ phóng thân bay đi nhanh nhất có thể.

Thượng Quan Tử Tước ngồi trong xe ngựa chậm rãi đi vào hoàng cung, đôi mắt nhắm lại nghỉ ngơi, bỗng dưng có cảm giác cái gì đó quen thuộc vừa vụt qua. Vén rèm xe lên nhìn về phía sau, không có gì cả. Không hiểu sao lại thấy mất mát.

-Ái chà, ai đây!! Nhị vương gia đến đây làm ta thấy rất là vui mừng a.

Sau giọng nói nửa châm biếm nửa giễu cợt, thân hình Thượng Quan Tử Tước nhảy ra đứng trước nam nhân, nhìn lên nhìn xuống. Người nào đó bị nhìn đến bực mình hướng hần quát lên.

-Ngươi nhìn gì mà nhìn chứ?! Thu ánh mắt đó lại ngay lập tức.

-Nghe nói Nam hoàng mang thai nên cố tình đến thăm, không biết tác giả bào thai này là của ai, bỗn vương có chút tò mò.

Thuộc hạ của Thượng Quan Tử Tước cố gắng nhịn cười, vẻ mặt lại càng đa dạng khi đang cực lực kiềm chế nên trông bọn họ càng khôi hài. Nam Cung Hàn rất muốn nhào lên đại chiến hai trăm hiệp với con hồ ly thành tinh trước mặt nhưng không thể, hẳn là đầu không lại nga. Về mặt đa sắc màu, tuy thời có thể cạp chết đối phương.

-Hận không thể băm cái người hại ta ra nông nổi này.

Hắn chỉ vô ý trêu chọc Nam Cung Hàn thôi, ai ngờ lại lời ra thông tin quan trọng như vậy, mà chẳng lẽ hắn bị đoạn tụ thật, ba ngàn giai nhân chỉ là che mắt thiên hạ. Bất chợt Thượng Quan Tử Tước lui về sau một bước, vì sự trong sạch của bản thân, phải tránh xa người này.

Nam Cung Hàn như hiểu được ý tứ trong hành động của huynh đệ, giận tím mặt. Hắn tiếp thu được uy lực của muội muội rồi, sau này ngàn vạn lần không được đắc tội, nếu lỡ chạm vào thì chắc xương cốt không còn.

Để hoá giải tia phòng bị trong ánh mắt Thượng Quan Tử Tước, hắn đành phải mở miệng giải thích.

-Ngươi đừng có suy nghĩ lung tung, mấy cái triệu chứng này là do hoàng muội của ta hại.

-Đám nữ nhân nhà ngươi to gan nhỉ. (MVY: Ta có bao giờ nói mình gan nhỏ đâu.)

-Đám nữ nhân là sao!! Ngươi nghĩ bọn họ dám hạ độc sao. Ta chỉ có một muội muội, những kẻ khác chỉ là bình hoa đi động thôi.

-Một muội muội?! Chẳng lẽ huynh đệ các ngươi làm chuyện thương thiên hại lý gì hay sao.

-Tốt nhất ngươi đừng để muội ấy nghe được, bằng không ta không biết đi đâu để hốt xác của ngươi nữa.

-Chỉ bằng một nữ tử?! Ngươi chắc?! (MVY: Ta chắc. TQTT: *..*)

Nam Cung Hàn cho Thượng Quan Tử Tước một ánh mắt tự cầu phúc. Muội phải chinh trên kiều ngao này thật thảm cho vị đại ca này được nở mày nở mặt. Trong lòng thầm nghĩ nhưng thật ra thì Tước ca đã bị Vân tỷ hãm hại biết bao nhiêu lần và đây chỉ là màn mở đầu cho thảm kịch của các huynh sau này.

-Nếu ngươi muốn nhìn thử nhan sắc chim sa cá lặn của muội ta một lần thì đến Tuý lâu một chuyến, ta nghĩ bây giờ muội ấy cũng ở đó rồi. Đi hay không tùy.

Nếu ngươi không đi ta chết chắc. Nam Cung Hàn đỏ mặt hôi hột.

-Được, tại sao lại không đi.

Sáng khoải đáp ứng, tiêu soái quay đi. Để lại một mình Nam Cung Hàn ở lại với khuôn mặt đắc ý.

-Muội muội thân yêu, đừng ngần ngại mà hãy bắt bỏ tù trái tim hắn cho ta, để ta xem ngươi làm sao để rước nhóc con nhà ta về. Ha ha ha ha.

Trầm Hương lâu.

Vì thân phận Vân Y đặc thù nên phải che mặt. Bước vào thanh lâu dẫn đến sự chú ý của mọi người. Tất cả đều hướng Vân Y quỳ xuống chào hỏi.

-Cung nghênh chủ tử.

Hạo có hơi bất ngờ nha, tiểu thư cao quý mà sao lại trở thành chủ thanh lâu thế này, nếu có thì không nên tự mình ra mặt chứ, không phải nữ tử đều kiêng kỵ những nơi như vậy sao?!

Vân Y nhà ta là ai cơ chứ, thanh lâu chỉ là chuyện nhỏ, vào Linh Nhân quán* nàng còn dám nữa là.

*là nơi dành cho nam kỹ á.

Đưa mắt nhìn quanh thanh lâu, ừm, đúng ý nàng đó. Giải quyết một chút việc lật vật. Bây giờ Vân Y đang thông thả ngồi uống trà trong căn phòng Hồng Nhi chuẩn bị sẵn.

-Tiểu thư.

-Tiểu thư.

Ngẩng mặt nhìn hai người vừa vào phòng. Khả Khả và Phong tự dưng lạnh sống lưng, thăm thán không ổn.

-Đi vào cùng lúc sao!! Có vấn đề nga.

-Cái gì không ổn ạ?!

-Xem kìa xem kìa, đồng thanh luôn. Có gian tình, đúng không Hạo.

Ánh mắt uy hiếp bắn thẳng về phía Hạo khiến hắn cuống quýt gật đầu như gà mổ. Đồng thời cũng nhận được hai ánh mắt khinh thường. Miễn không bị tiểu thư chính thì hắn mặc kệ tất cả.

Cả hai đều bị Vân Y trêu đùa để giết thời gian.

-Tiểu thư, hoàng thượng nhắn với người là đến Tuý lâu, ở đó có chuyện rất là vui.

-Chuyện vui sao, nhất định sẽ đi.

-Thuộc hạ đã tìm đủ 50 đứa trẻ, bọn chúng đang tập hợp tại ngôi nhà hoang gần đây.

-Hào, vậy chúng ta đi xem trước.

Bốn bóng hình nhảy từ cửa sổ của thanh lâu ra, chạy trên các nóc nhà.

Vân Y một thân lam y uyển chuyển. Đi trong một con đường vắng người, gió nổi lên, mái tóc phát phơ chuyển màu xanh lam ánh bạc. Một đóa mạn đà la màu đỏ nở rộ trên cái trán tròn nhắn. Hạo phía sau thót tim, lắp bắp kinh hãi.

-Tiểu thư, tóc của người???

Phong đi trước dẫn đường nghe thấy tiếng động quay lại quan sát, bị mái tóc của Vân Y dọa sợ vội nhảy dựng lên.

-Người là ai?! Tiểu thư của ta đâu??

-Ta đây.

Lại một người mắt chữ O mồm chữ A.

Khả Khả căn bản đã nhìn quen cảnh này, cũng làm lơ khuôn mặt ngạc nhiên của hai nam nhân, theo sát tiểu thư.

Đứng trước ngôi nhà hoang. Khả Khả rút mảnh lụa ra nói với Vân Y.

-Tiểu thư, người che mặt lại đi.

Khâu chuẩn bị đã xong, Vân Y dẫn đầu đi vào.

Đập vào mắt là một trận ầu đã, hai thiếu niên quần áo đều rách đứng ở trung tâm, những người xung quanh đều hò reo cổ vũ.

Vân Y như không có gì đi vào thảo đường gần như đổ nát, ngồi lên ghế chủ vị Phong đã sớm chuẩn bị. Ừm, ghế không gãy, nếu không sẽ có vài người được đặc cách đi gặp diêm vương sớm rồi.

-Bọn họ đều ở khu nghèo nàn nhất Huyền quốc, hầu hết là những người bị hoàn cảnh dồn vào đường cùng. Nơi này ít người qua lại nên họ ở đây sẽ không gây nhiều sự chú ý.

-Àn.

Nhiều người cũng dời sự chú ý lên sinh vật xanh lè vừa mới vào. Tuổi cũng chừng 15-16, bên cạnh là người đàn ông hôm trước đã cứu mạng họ. Thức thời nhận biết vị cô nương đang ngồi là chủ nhân chân chính. Tuy dung mạo bị che đi một nửa nhưng vẫn nhận ra là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, cả bông hoa đỏ rực trên trán nữa.

Cái dạng tiểu thư khuê các này đáng làm chủ nhân sao?! Chỉ là buồn chán nên ra ngoài tìm thú vui??

-Các người còn không dừng lại.

Vừa nghe thấy âm thanh đáng sợ, đám thanh niên nhất thời luống cuống, ngơ ngác nhìn người vừa nói, nhất thời lại dâng lên cảm giác sợ hãi, tất cả đứng ngay ngắn lại.

-Nói, đã xảy ra chuyện gì?!

-Chỉ là một cuộc ầu đã nhỏ, không nhọc công chủ từ.

Người này, có ý tứ.

-Phải trải qua bài kiểm tra chứ nhii!! Tất cả thử xông lên tấn công họ. Nhớ, toàn lực.

Tay chỉ đám Khả Khả, khiến ba khuôn mặt vạch vài đường hắc tuyến, tiểu thư đúng là bóc lột sức lao động. Thủ thế tiếp nhận công kích.

Từng nhóm vây đến đánh trực diện. Khả năng không tệ, duy chỉ nàng thấy có hai người ưu tú, một tuần tú ngũ quan cương nghị, chắc võ công không tệ, còn lại là tên lên tiếng lúc nãy, nhìn đáng vẻ như thư sinh nhưng ánh mắt sắc bén. Cả hai đứng chung một chỗ không có bất kì hành động gì, hình như có quan hệ.

Hai người tránh khỏi cuộc chiến tấn công thẳng hướng Vân Y vùng kiếm. Hai ngón tay kẹp đầu kiếm phát nội lực, lập tức kiếm hoá thành bụi, phát tay áo một chương đánh lui người còn lại. Chỉ hai chiêu của nàng khiến hai người mất khả năng chiến đấu.

Chỉ một lát sau, Khả Phong Hạo đã áp chế được tất cả. Gật đầu tỏ vẻ đồng ý, bọn họ trở về sau lưng Vân Y.

-Kể từ bây giờ các ngươi có biết số phận của mình sẽ như thế nào không.

Một mảnh im lặng. Có thể sống đến bây giờ thì họ đã nhìn rõ sự đời, không có gì là miễn phí, để đứng được ở đây cũng có nghĩa là họ sẽ đánh đổi tương lai của bản thân. Số phận sau này sẽ do một tay chủ tử sắp đặt.

-Thủ đoạn, cách thức giết người, tư chất của một sát thủ, quy định của một tổ chức, phải cố gắng học hỏi và tuân theo mệnh lệnh vô điều kiện. Ai chống đối chỉ có một chữ... CHẾT.

Đi ra khỏi căn nhà với tư thế oai hùng, ngẩng mặt nhìn trời.

-Làm tốt lắm, nhìn mình ngầu vãi ra.

Nhóm người nghếch mặt với trình độ tự ki của tiểu thư, bó tay. Bây giờ đến chỗ hẹn xem kịch chứ nhii.

Tuý lâu.

Thượng Quan Từ Tước đang trong tình trạng lửa bốc cao hơn đầu. Nữ nhân đó lại dám cho hắn đợi lâu như vậy, còn tên Nam Cung Hàn lại nói đến là sẽ thấy, bây giờ cả bóng dáng cộng tóc cũng chưa xuất hiện.

Hết kiên nhẫn, đứng lên phát tay áo bỏ đi.

Vân Y đứng trước Tuý lâu, nhìn khung cảnh hùng vĩ trước mắt. Wow, chắc chủ nhân cũng rất khí phách.

Đi vào không bao lâu thì phải giật lùi trở ra. Cái thế giới này nói nhỏ không nhỏ, lớn không lớn, cmn tui nó, đi chỗ nào cũng dính phải tên oan hồn này. Khả Phong Hạo thấy hành động kì lạ của tiểu thư thì trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Vân Y không nghĩ ngợi gì nhiều quay đầu bỏ chạy.

Vừa bước chân xuống tầng một lại thấy khuôn mặt “thân quen”. Trông nàng ta có xu hướng chạy trốn vội quát lên.

-Đứng lại, người đâu, bao vây Tuý lâu không để ai rời khỏi đây.

Đùa sao, Thượng Quan Từ Tước hẳn rút kinh nghiệm nhiều rồi, nếu không nhanh ra tay thì sẽ để vụt nàng lần nữa. Huống chi thoát được ngay trong địa bàn của hắn thì cái danh xưng chiến thần coi như không cần nữa đi.

Vài chục người không biết chạy đâu ra, thân hình cao to lực lưỡng phong tỏa toàn bộ Tuý lâu.

-Khả Khả em mang Hạo ra phía sau dịch dung nữ trang, khi có tín hiệu thì vào.

Vân Y nhỏ giọng thăm thì, lợi dụng khách đang hoảng loạn thúc giục họ lên ra ngoài.

Sợ nàng ta trốn đi lần nữa, Thượng Quan Từ Tước tăng nhanh cước bộ cầm tay Vân Y, cứ nghĩ là nàng sẽ phản kháng nhưng không ngờ lại gió yên biển lặng như vậy. Hiện giờ phe địch đang bất động, sự việc dần theo chiều hướng bất bình thường.

-Buông ra.

Hắn có nghe lầm không, sao lại có mùi vị nước mắt vậy.

Thượng Quan Từ Tước không có lầm, Vân Y với khuôn mặt ủy khuất, nước mắt giàn dụa ngược nhìn hắn. Chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Đấy mắt Vân Y loé lên một tia ranh mãnh, ta sẽ chụp cái nón thật lớn cho ngươi luôn, há há.

-Không phải chàng yêu nàng ấy sao?! Không phải chàng đã đưa hũ thư cho thiếp sao?! Gia thế, nhan sắc, cầm kì thi họa, thi từ ca phú đều không thể sánh với nàng ấy. Thiếp biết thân phận của mình không xứng với chàng, nàng ấy sẽ giúp chàng được nhiều việc. Lựa chọn ra đi để chàng bớt đi một gánh nặng.

Thượng Quan Tử Tước á khẩu, hoàn toàn không biết Vân Y đang nói cái mô tê gì, nhìn khuôn mặt vô (số) tội đang đầm đìa nước mắt.

Đám nam nhân xung quanh đang thất thần vì nhan sắc khuynh thành của Vân Y nhất thời nháo nhào lên.

-Mỹ nhân, nàng về với ta đi, ta hứa sẽ không nạp thiếp.

-Không biết câu này ngươi nói với biết bao nhiêu kỹ nữ lầu xanh rồi. Mỹ nhân, đừng nghe hấn, theo ta, ta sẽ cho nàng hạnh phúc.

-Tướng công à,...

Trong Tuý lâu, tình hình rất là phức tạp, có thể miêu tả bằng một con bão vừa đổ bộ. Vân Y đã tạt qua và phá hủy gần như toàn bộ bàn ghế, không khí đang từ hoà bình chuyển qua khuynh hướng bạo lực. Khách nam đang giao chiến còn khách nữ thì không ngừng chỉ chỉ chỏ chỏ, gây hoang mang lo sợ cho người dân sinh sống xung quanh, thiệt hại ước tính lên đến vài vạn lượng bạc và rất may không có tiểu nhị nào thiệt mạng. Tình trạng thương vong sẽ được thông tin trong chương kế tiếp. Mời các bạn đón xem

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: “Mỹ nữ” Hạo lên sàn.

Đám người cao to nhanh chóng áp chế tình hình hỗn loạn và Vân Y thì vẫn tiếp tục đổ dầu vào lửa. Trước giờ nàng luôn sống theo phương châm- càng loạn càng tốt, người loạn ta chạy.

Thấy Vân Y sắp khóc rống lên, Thượng Quan Tử Tước chợt luống cuống. Trực tiếp quát lên.

-Im lặng.

-Tướng công, thiếp đợi chàng lâu lắm đó.

Nhận được tín hiệu của tiểu thư, Khả Khả lôi kéo một mỹ nhân từ trên lầu ba đi xuống. Hạo một thân hồng y nhìn yếu điệu thực nữ, vẻ mặt không cam lòng. Giọng nói lúc này là của Khả Khả giả nũng nịu. Gọi một tiếng “tướng công” liền làm hàng ngũ lính to trên người Vân Y lập tức đứng lên hành lễ.

Hạo khóc không ra nước mắt, chỉ trốn thử thuốc một lần thôi mà, có cần phải trả thù ác tay vậy không. Sau này hấn không dám đắc tội tiểu thư nữa đâu, uống thuốc độc thì ít nhất là có thuốc giải, còn thể diện đâu phải thứ có thể đùa, chỉ một lần thôi là đeo mo đi gặp người đó.

Cước Vũ, Hắc Ung giật nảy mình nhìn hướng vừa phát ra âm thanh. Tướng công?! Cứ như sét đánh ngang tai vậy. Vương gia lãnh khốc đây sao, vương gia ghét nữ nhân đây sao, hình như bọn hấn đã thấy tương lai không mấy khả quan trước mắt. Gia ngài là bị đập đầu ở đâu hay là rớt vực khiến não không bình thường. Đầu ra một nưong tử và... tiểu thiếp thất sủng nữa vậy.

-Thiên Tuyết tỷ.

Vân Y thấy người tới bèn cụp mi xuống, dịu dàng kêu một tiếng. Không ai chú ý, Vân Y liếc xéo ý “Ngươi liệu diễn cho tốt vào”.

Hạo đáp trả lại nàng bằng ánh mắt “Tiểu thư ngài tha cho thuộc hạ đi”.

Hai người mất qua mất lại khiến cho người ngoài nhìn vào tưởng Vân Y bị ức hiếp, bất bình thay nàng. Nhìn sao cũng không ra vị Thiên Tuyết tiểu thư này có gì hơn nàng chỉ riêng về dung mạo đã có sự chênh lệch một trời một vực rồi. Bọn họ thắc mắc tướng công trong lòng nàng có phải mất bỏ câu con đậu con bay (lẽ) hay không mặc dù tuấn mạo thoát nhìn như tiên nhân, khí chất tao nhã nhưng lạnh lùng khiến biết bao cô nưong e thẹn đỏ mặt.

Thượng Quan Tử Tước là nạn nhân bị Vân Y chơi đùa đang về mặt vạn dầu chấm hỏi nhìn tình cảnh xung quanh. Hấn chỉ tìm con nhóc này thôi, không ngờ trên trời rơi xuống một người “nưong tử”.

-Nam nhi muội, muội đang làm gì ở đây vậy?!

Hạo chỉ biết họ tiểu thư, gọi vậy cũng không sao nhỉ? Vân Y cho hấn một ánh mắt hài lòng.

Thượng Quan Tử Tước chợt nhận ra mình bị chơi khăm. Cảm giác muốn giết người lan tràn trong cơ thể. Mặt vô cảm nhìn chủ mưu, lạnh giọng nói.

-Người có đẹp cái trò này đi không!!

Nhìn thấu sát ý trong mắt đối phương. Không ngại thì cứ ra tay đi, những người xung quanh sẽ cho là hấn vì thể diện mà giết thê tử hoặc người đã từng chung chăn gối. Đến lúc đó nàng sẽ diễn nốt vở kịch bi ai ngược thân ngược tâm này.

-Chàng nói gì vậy?! Thiếp không hiểu?!

Đôi mắt lấp lánh ánh sao chớp chớp tỏ vẻ ngây thơ. Thượng Quan Tử Tước đáy mắt loé lên một tia kinh diễm, đôi mắt như ánh trăng, thanh lệ tuyệt luân, đẹp không gì sánh bằng. Nàng là dùng ánh mắt dịu dàng nhìn hấn, thất thần trầm luân vào ánh mắt chứa đựng nhu tình. Hấn vô tình đã coi bỏ vẻ lạnh lùng khiến cho tim Vân Y đập nhanh một nhịp, hại nàng cứ tưởng mình mắc phải căn bệnh quái ác gì rồi. (~_~)

-Thấy muội ở đây tỷ rất vui, dạo này cuộc sống của muội như thế nào!!

Thân thể mềm mại cơ hồ dán hết lên cánh tay của Vân Y. Phát hiện bản thân thất thần chợt bối rối quay mặt đi.

Bây giờ hấn là nữ nhân nhưng lại không thể nào chấp nhận việc ôm ấp với một nam nhân khác, càng lại không muốn diễn tuồng “Tướng công, thiếp có thai rồi”. (T/g: Căn bản là huynh ấy sẽ ới).

Phong đứng từ xa cực lực kìm nén nụ cười đã kéo đến khoé mắt, không khỏi sâu sắc vài phần cảm thụ bản lĩnh của tiểu thư. Hấn thay mặt ông trời phù hộ đệ đệ mình tại qua nạn khỏi. Cũng nhân cơ hội cách xa Vân Y một chút, bây giờ không chạy thì chờ đến khi nào nữa.

-Phong ca dẫn muội đi đi, muội không muốn ở lại đây nữa.

Mãi chìm đắm trong suy nghĩ nên Phong không ý thức được có người đến gần, mặt chợt đỏ lên vì xấu hổ, nếu người tiếp cận hấn có ác ý thì không phải cái mạng sớm chiều trời gập ông bà rồi sao!!

Lại cái vẻ mặt bị thương, áp sát Phong gần trong gang tấc, rồi vẻ mặt xấu hổ của nam nhân cơ hồ như châm lên ngọn lửa giận của ai đó.

Hấn không biết tại sao bản thân lại tức giận như vậy, Thượng Quan Tử Tước tự tin rằng mình có khả năng ổn định bản thân, không dễ dàng bị mất bình tĩnh. Nhưng cái cảm giác mãnh liệt trong lòng, đơn giản là không thích người khác đụng chạm vào cái nha đầu này, đặc biệt là nam nhân. Không biết từ bao giờ đã bị cô nhóc ảnh hưởng sâu sắc đến tâm trạng, có lẽ là một năm trước.

Hành động như bị mất kiểm soát, lần đầu tiên không bị lý trí khống chế vài ba bước bước tới trước kéo nha đầu vào trong ngực mình. Khi bình tĩnh lại thì phát hiện có rất nhiều đạo ánh mắt phóng tới. Nghi vấn của Vân Y, ngạc nhiên của thuộc hạ, tức giận của Khả Khả, đề phòng của Phong Hạo.

Mồ nam nhân then quá hoá giận rống lên.

-Mau cút.

Đám dân thường xung quanh tụ tập xem kịch nghe được kinh hãi, vội ba chân bốn cẳng nhà ai nấy về, như đàn nai chạy thoát khỏi miệng hổ.

Thời cơ đã đến, Vân Y nhân cơ hội cũng lủi nhanh. Chân vừa chạm đến cửa lại bị một lực đạo mạnh mẽ kéo lại.

-Muốn trốn sao tiểu nương tử?! Đừng mơ.

Bất thành linh một giọng nói trầm thấp nguy hiểm từ bên tai truyền tới. Thượng Quan Tử Tước âm thầm cười, nếu nàng muốn diễn thì hấn sẽ hảo hảo phối hợp. Không phải là thêm một người bên cạnh thôi sao. Chẳng qua xúc cảm ôm nàng thật tốt a~.

Nhanh chóng vác người trên vai rồi vận công tính bỏ đi, Khả Phong Hạo lườm trước tất cả đều hướng Thượng Quan Tử Tước mà ra chiêu. Cước Vũ và Hắc Ứng chạy lên tiếp trả, hai bên tranh đấu kịch liệt bất phân thắng bại.

Vân Y trong một tư thế không mấy hình tượng cho lắm được Thượng Quan Tử Tước “ôm” chạy về phía hoàng cung.

-Lựa chọn thủ hạ khá tốt.

-Hèn xui.

-A~, không đóng kịch nữa sao.

Vân Y nhăn mày tỏ ý khó chịu, hình như muốn ôm bụng thót lên.

-Đau quá.

Người nào đó ngây thơ tưởng thật vội thay đổi thành tư thế bế ngang người. Lại thấy biểu hiện tựa như hài lòng tươi cười. Giọng điệu lười biếng thêm chút khen thưởng.

- Ân, tư thế này được.

Ánh mắt Thượng Quan Từ Tước ai oán nhìn Vân Y, không biết hắn đã đắc tội với thần thánh phương nào nữa. Thật muốn ném nàng xuống.

-Tuỳ lâu của ta bị nàng phá tan hoang, phải bồi thường chứ nhỉ!!

-Ta từ đầu chí cuối chưa động vào một hạt bụi ở đó, sao lại bắt ta bồi thường. Vô lý hết sức.

Nam Cung Hàn sớm ngồi trong đình nhỏ trên hồ sen, khí tức như oán phụ nhìn chăm chăm bức tường. Miệng lại không ngừng lẩm bẩm.

-Sao lâu như vậy chứ?!

-Hay hai người đó trực tiếp choảng nhau tại quán rồi?!

-Không có khả năng tiếng sét ái tình, bây giờ đang chàng chàng thiếp thiếp nơi nào rồi?!

..... vân vân... và.. vân vân.....

Từ xa nhìn thấy bóng dáng bằng hữu đang bế một người nhảy qua tường hướng về đình viện.

Vân Y còn đang ngơ ngác không hiểu tại sao hắn lại đưa nàng vào cung. Tầm mắt quét tới khuôn mặt của vị đại ca thân yêu. Bất chấp tất cả nhào về phía Nam Cung Hàn.

Bất ngờ vì hành động của nàng, Thượng Quan Từ Tước túm cổ áo kéo lại. Một mùi chua lan tràn khắp không khí.

-Nàng làm gì vậy?! Gặp nam nhân là chạy tới sao?!

Phớt lờ lời nói của hắn, Vân Y khóc lóc vờn tay như đòi đồ chơi, rất bi thương a~.

-Hoàng huynh, cứu muội.

-Hoàng huynh??

-Ngươi làm gì với tiểu muội của ta vậy?!

Hét lên với Thượng Quan Từ Tước, vội vàng kéo Vân Y vào trong lòng nhẹ giọng dỗ dành. Nam Cung Hàn tựa như quên những việc nàng đã làm với hắn, đơn giản che chở cho người thân, không muốn thấy nàng khóc.

Thượng Quan Từ Tước như thoát khỏi sương mù. Chứng thực ý nghĩ của bản thân.

-Vậy người mà ngươi muốn giới thiệu cho ta là nàng ấy.

Không phải câu hỏi mà là khẳng định lời nói của hắn. Liên tiếp đung mắt, đây có thể coi là hữu duyên không?!

Giới thiệu?! Hay cho Nam Cung Hàn, dám đẩy nàng vào tình huống nguy hiểm.

-Sao nước mắt nàng phong phú vậy, nói chảy là chảy.

-Ai bảo ta khóc chứ!..

Hai nam nhân bắt ngờ về trình độ lật mặt còn nhanh hơn trang sách của nàng.

-Đây là nén cười mà ra.

-... ..

Nói vậy là hắn bị nàng đùa giỡn từ đầu rồi sao. Tâm trạng không khỏi trầm xuống. Lịch sử lặp lại, đối với mấy việc không mấy vẻ vang này khiến hình tượng hắn xây dựng trước nay bị nàng chà đạp không thương tiếc.

Vân Y gạt đi ít nước đọng ở khoé mắt, nở nụ cười tinh nghịch, nhìn đến Thượng Quan Từ Tước cứ như cục băng bên cạnh, nhìn không được tò mò hỏi.

-Vị đây là ai vậy??

-Đây là bằng hữu của huynh, trước đây có kể qua với muội. Danh xưng chiến thần nhị vương gia Vũ quốc.

-Phụt..... khụ khụ..

Toàn bộ trà qua sự thương thức tệ hại của Vân Y bị phun ra khỏi miệng. Mặt hai người như cái chậu hứng nước vạch ra ba đường hắc tuyến tức giận liếc Vân Y đang không ngừng cười sặc sụa.

-Chiến thần!!! Cái tướng này mà đánh giặc. Chắc khi người ra chiến trường thì ai cũng nghĩ như ta quá. Ha ha....

Tiếng cười có khuynh hướng khoa trương. Phần Nam Cung Hàn hiếm khi thấy vị Thượng Quan công tử bị làm nhục, cười so với muối muối càng to hơn.

Tâm tình Thượng Quan Tử Tước đang tuột dốc do bị Vân Y liên tục đá kích và vẫn tiếp tục chuyển biến theo chiều hướng xấu, dự báo là bão sắp đổ bộ xuống đất liền.

-Nam hoàng đừng quá kích động ảnh hưởng thai nhi.

Nam Cung Hàn ngưng bật tiếng cười, Vân Y tạm gác hình tượng qua một bên nằm trên bàn cười không ngừng, lâu lâu còn ôi ôi vài tiếng, ôm bụng gục xuống.

Hàn ca có khổ mà không thể nói, đành ngược mặt nhìn trời than vãn. Sao hắn luôn làm cái thót cho người ta chém vậy nè. Cười người chưa được bao lâu lại bị người cười.

-Tiểu thư ơi, em về rồi nè.

Khả Khả nhanh nhay chạy về phía Vân Y, bốn nam nhân một đoàn theo sau. Tất cả ai cũng bộ dạng toàn thân xưng phù, nhìn cứ như gà con tập đi, nghiêng bên này ngã bên kia.

-Bọn họ đều trúng độc sao?!

-Vâng ạ, hình như lọ thuốc người đã làm từ tuần trước, bây giờ mới có dịp thử nghiệm. Còn Phong Hạo bị dính độc là do vô tình đứng trong tầm ngắm của em.

-Muội chế thuốc sao???

-Chỉ là học lỏm của Trương ma ma thôi.

-Thật tình, muội không nên...

-Vô công không thể học được thì còn nước chế độc phòng thân thôi.

Bầu môi rất là bất mãn cắt ngang lời cảm nhảm của Nam Cung Hàn, hứng thú nhìn Thượng Quan Tử Tước, hắn nghiêm nhiên trở thành mục tiêu thứ hai của nàng.

-Vương gia có định mở một sàn giao dịch không.

-Nàng tin tưởng vào khả năng của bản thân?!

-Trừ khi là thần tiên, không ai có thể giải được độc của ta.

-Vậy nàng trả giá đi.

-1 vạn.

-Được. Thành giao.

Đều là người thông minh cả, từng câu nói không thừa cũng không thiếu một chữ. Hắn càng ngày càng thấy thích nha đầu này rồi nha.

Cước Vũ và Hắc Ứng thấy vương gia bảo vệ cho họ, cảm xúc trào dâng.

-Gia!!!

-Không cần cảm ơn, trừ lương trả dần.

Biết ngay mà, ngại mà tốt đột xuất như vậy sao. Tự dung 1 vạn lượng không cánh mà bay, tiền ơi là tiền. T-T

-Hình như hai người quen biết nhau trước rồi hả?!

Bây giờ huynh mới phát hiện sao, hơi chậm đấy.

-Không biết.

-Một chút.

Không biết!! Nàng là đang phải sạch quan hệ với hắn, không vui chút nào.

-Rốt cuộc là có quen hay không!!!

-Tốt nhất là nguoi về cung đường thai đi.

Máu trong người như chảy ngược lên não, Thượng Quan Tử Tước không kiêng nê gì cả, tức giận tích tụ lâu nay cứ dồn lên đầu Nam Cung Hàn mà xả.

-Đó là do Vân nhi hại. Ta muốn sao?! Đúng là ức hiếp người quá đáng.

Bực tức la lên, mặt đỏ bừng vì giận, phất tay áp bỏ đi. Vân Y góp vui gọi với tới bóng lưng.

-Cẩn thận hòn đá dưới chân kìa, đứa bé vô tội, đừng có giận lấy mà trút hết lên cháu của ta.

Từ xa thân hình Nam Cung Hàn thoáng lảo đảo. Có một đề tài mà nói hoài không chán, nhưng công nhận đây là nỗi ô nhục trong cuộc đời của một nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất. Biết trước hắn đã không đến đây xem kịch rồi, đi chỉ cho mang nhục.

Không gian trở nên yên tĩnh trở lại, Vân Y cũng toan rời đi nhưng bị một câu nói của Thượng Quan Tử Tước giữ lại.

-Nếu nàng đi thì 1 vạn lượng đừng hòng mà lấy được.

-Nếu nguoi không làm đúng thỏa thuận thì ngày mai cả thiên hạ sẽ biết chuyện của hai chúng ta.

-.....

Ôi không, giờ hắn bị nàng nắm được yếu điểm rồi.

-Nàng không sợ thanh danh bị hủy hoại?!

-Thanh danh của ta vốn không tốt đẹp gì.

Phế vật của hoàng gia, dung mạo xấu xí, không biết quy cũ,... ai, như vậy thì cũng đủ bội nhọ tiểu sử một đời cô nương nhà người ta rồi. Nhưng mà đứa mù nào nói bà nãi nãi đây dung mạo xấu xí vậy, lấy cả tổ tiên nhà nguoi ra chưa chắc bằng cái móng chân của ta.

Kết quả, nhà ai nấy về. Thượng Quan Tử Tước cảm thấy nàng rất thú vị, có nên thú nàng về để cuộc sống không còn tẻ nhạt, tiện thể bịt miệng nàng lại, không may bị lộ ra thì hắn chỉ còn nước thất cổ tự vẫn thôi?! Cũng là một ý hay, phải lên kế hoạch mới được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Người tính không bằng trời tính (1).

Sáng sớm Vân Y có gửi một bức thư với nội dung “một số tiền đổi lấy ngày tháng bình yên“. Nam Cung Hàn còn chưa kịp mừng thì nghe thị vệ báo cáo có người đột nhập quốc khố. Hì hục chạy tới thấy Vân nhi lôi hai cái túi đi ra lại nhìn đến đám người nằm lê lết trên mặt đất, trong lòng thầm nghĩ bọn họ bị đánh chỗ nào mà nhìn có vẻ thảm thế. (Nhím! Tỷ ấy chưa sử dụng võ công, chỉ là thượng cẳng chân hạ chút thôi. Mọi người tự tưởng tượng nhé.)

Nam Cung Hàn ngu ngơ chưa kịp tiếp thụ tình hình hỗn loạn. Nhìn một tên đang ôm hạ bộ gấn giọng hỏi.

-Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!??

Tên lính nằm trên đất vẻ mặt tái nhợt cố gắng bò dậy, quỳ trước mặt hoàng thượng.

-Bẩm, thuộc hạ đang canh gác thì vị tiểu thư này nhảy ra tập kích, sự việc xảy ra quá nhanh nên không kịp phản ứng. Mong hoàng thượng trách tội.

Bất lực nhìn Vân Y, muội ấy giống ai thế không biết. Chẳng có đáng về gì là thất công chúa của Huyền quốc cả.

Vậy là trước mắt bao nhiêu người Vân Y huênh hoang vác túi tiền chạy mất.

Cả hoàng cung truyền đến một tin Hàn vương sủng ái một tiểu cô nương tựa như thiên tiên, khí chất phi phàm, tiền nữ hạ phàm còn không sánh bằng nàng khiến những người trong cuộc chỉ biết than thở.

Cuộc đời có lúc lên voi xuống chó, lần thứ hai nàng đi trốn lại quang minh chính đại bước ra khỏi cửa, làm giới trộm đạo nờ mầy nờ mặt.

Trở lại đáng về vô ưu vô lo.

Thân hình nhỏ nhắn màu xanh lam cao hứng nhảy xung quanh một bụi hoa, tà váy phất phơ giống con bướm tìm vị trí thích hợp để đậu xuống.

Bốn người đi theo bồi nàng cũng ngần ngại, than thở với ông trời. Sao linh hồn ác ma này lại ở trong một thân xác nhìn tưởng như ngây thơ đến vô hại khiến đối phương không nỡ đánh nàng dù chỉ bằng một nhành hoa. Điều đáng nói là ác ma chỉ trôi dạt khi có kẻ ngu nào đó chọc nàng giận. Chẳng hạn như bây giờ đây.

-To gan, nhìn thấy bản công chúa mà không biết quý xuống. Người đâu, lời nàng ra chém cho ta.

Một giọng đánh đá chói tai mém làm nàng thùng cả màng nhĩ. Vân Y tò mò quay lại nhìn, khẽ nhướng mắt, một cô gái khoảng chừng 16 tuổi trang phục lòe loẹt, nàng còn tưởng là nhìn thấy cầu vồng nữa chứ. Mà khoan, nàng ta nói chém cái gì cơ, nhất thời sát khí nổi lên. Gần từng chữ qua kẽ răng.

-Nói lại thử coi.

Nam Cung Nhi thất kinh, là tam công chúa, em họ hoàng hậu, em gái cùng huyết thống với hoàng đế, con gái của Tả tướng, nàng nhận được muôn vàn yêu thương, cưng chiều hết mực. Nữ nhân trước mắt không xem nàng ra gì, nụ cười lúc vô tình lại chói mắt như vậy. Đáy lòng lại nổi lên ghen tị, ý nghĩ muốn loại bỏ nàng ta cứ như nước lũ tràn đê.

-Lời nàng... ta.... ra ngoài chém..

-Cút.

Tâm trạng vui vẻ cứ như khói tiêu tan, Nàng đang cố thực hiện lòng từ bi, gửi đến đức phật bằng cả tấm lòng nhưng hai từ này có vẻ rất xa xỉ. Bọn Phong Di mà biết được suy nghĩ của Vân Y chắc chắn sẽ khinh bỉ nàng một trận.

-Chuyện gì đang xảy ra vậy?!!

Nam Cung Hàn và Thượng Quan Từ Tước từ xa đi tới, một thân vàng kim một thân bạch y sóng vai nhau.

Mỗi lần gặp Vân nhi thì y như rằng đây sẽ là câu cửa miệng của hần vậy. Ngày nào cũng vậy chắc có ngày vị đại ca này bị muội ấy phiền chết mất.

Nam Cung Nhi như vợ được cảnh cây cứu mạng, không ngừng khóc lóc chạy về phía Nam Cung Hàn tố tội. Mắt thấy có một vị công tử tóc trắng phiêu dật, dung mạo phi phàm, đôi mắt mặt ngọc thạch đen láy hút hồn người nhìn nhưng ánh mắt đó lại thủy chung bóng dáng lam y nữ tử kia không khỏi thấy ghen tị.

Ai đó đằng xa thấy “cầu vồng bảy màu” liếc mắt đưa tình với Thượng Quan Từ Tước lại bất giác thấy bức mình, quay qua nhìn đến hần cũng không có biểu hiện quá phận nào tự dưng cảm thấy hài lòng.

Bắt gặp ánh mắt của Thượng Quan Từ Tước nhìn mình mình lại bắt đầu nhe răng trợn mắt, nhưng trong mắt hần lại thấy hành động này rất đáng yêu.

Sau một hồi hỗn loạn, bị Nam Cung Nhi vừa khóc vừa nháo khiến lòng kiên nhẫn của Vân Y đã mất sạch. Thời buổi này làm người tốt cũng khó. Nghĩ đi nghĩ lại Vân Y có cảm giác mình giống lao công, luôn “dọn dẹp rác thải”, giữ cho môi trường trong sạch bằng một vài biện pháp không được thân thiện cho lắm. Nếu những người này chán sống thì nàng sẽ tạ tội nguyện cho họ. Mắt liếc xéo qua vị đại ca đang xem trò vui, lạnh lùng phản phó.

-Huynh tự xử lý đi.

Nam Cung Hàn thờ phào, tự dưng lại có cái cảm giác một con lạnh buốt vừa tràn qua, nhìn đến nữ nhân đang khóc rất thương lại tràn lên cảm giác chán ghét cực độ. Phất tay áo bào ra lệnh.

-Lời xuống đánh 50 đại bản, chếp phạt nữ tặc 200 lần.

Như tiếng sét giữa trời quang lâm Nam Cung Nhi sợ đến xanh cả mặt. 50 đại bản đối với một nữ nhân như nàng may mắn không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

Vân Y nhìn đến thân hình nhỏ nhắn của Nam Cung Nhi thì nhẹ thở dài, chỉ sợ chưa đến 10 cái thì nàng ta đã chịu không nổi rồi.

-Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, đâu cần phải vòng vo như vậy.

Nam Cung Nhi nghe vậy thầm thờ phào trong lòng. Nhưng

-Một chiêu giải quyết tất cả. Có phải nhanh gọn lẹ hơn không.

Âm thanh bình thản như đang nói thời tiết hôm nay rất đẹp đã trực tiếp phán xét sự sống chết của một con người.

Khoé miệng Thượng Quan Từ Tước co giật vài cái. Tiểu ác ma này đúng là đủ độc, không muốn cho đối phương một đường thoát.

Nam Cung Nhi bần thần một lúc mới oà lên khóc như “hoa lê đài vũ”. Vân Y bực dọc xách váy nhấc chân định đạp thẳng mặt ả ta.

Phong Di thấy chủ tử mất hình tượng như vậy vội chạy lên ngăn cản nhưng lại chậm chân. Thượng Quan Từ Tước tiến lên ôm ngang eo Vân Y lại. Vì chộp cái góc độ rất đẹp nên phần chân nòn nà lộ ra khỏi váy đập thẳng vào mắt hấn. Khuôn mặt phớt chốc đỏ lên vội xốc lại y phục của nàng. Miệng thì cắn nhằn.

-Nàng không có một chút ý tứ gì hết vậy.

Nghe lời trách mắng của hấn nàng lại không cảm thấy tức giận mà sao tim lại đập nhanh vậy nè.

Hai khắc sau.

Trên mặt Vân Y hiện rõ một chữ chán.

Ngán ngẩm đập mạnh bàn đứng phất dậy, vì sự khác biệt nam nữ nên khi nàng đứng cũng không cao hơn bọn họ ngồi là bao nhiêu, uy nghiêm cũng bị giảm đi rất nhiều. Điều này lại làm nàng rất bực nha.

-Ngay cả con ruồi bay hướng nào cũng thành đề tài để hai người đầu vồ mồm, chả có gì thú vị.

Đoạn quay đi, Thượng Quan Từ Tước vội kéo tay nàng lại.

-Lát nữa đệ đệ ta sẽ tới, nàng cũng nên gấp một chút.

-Liên quan gì ta.

-Sao lại không. Hấn, người đi xem một chút.

-CÁI Gìiiiiiiii?!!

Kẻ không phận sự bỗng nhiên hét lên. Mọi con sông đều đổ ra biển, thế nhưng bao nhiêu rắc rối mặc là bắt nguồn từ đâu đều rơi trên đầu hấn. Cái số khi chó gì vậy, vua một nước mà bị sai như người ở. Chưa kịp phát tác con tức chợt nghe giọng nói nam tử từ xa vọng tới.

-Không khí có vẻ náo nhiệt nhỉ.

Tò mò quan sát đối phương nhưng lại cảm nhận được Khả Di nhẹ kéo mình, quay lại nhìn hai nàng.

-Tiểu thư, hấn là cái người cứu được ở chỗ bọn thổ phi.

Di Di gật đầu thật mạnh để phụ họa. Có chuyện trùng hợp như vậy sao. Dán hai con mắt nhìn nam nhân vừa mới đến. Uhm, có sáu bảy phần giống Thượng Quan Từ Tước. Cũng cái dáng “khuyên quốc khuyên thành” như thẳng anh nhưng coi bộ về khí chất thì vị ngồi bên cạnh nàng có vẻ vượt trội hơn.

Trước mắt tối sầm lại, một bàn tay che đi tầm nhìn của Vân Y.

-Có gì hay mà nhìn, ta tự tin mình đẹp hơn nó.

-Xì.

Không ngoài dự đoán, Thượng Quan Từ Viễn sau khi nhìn thấy Khả Di lập tức lông tóc trên người dựng hết lên, ngón tay theo phản xạ chỉ thẳng đám người. Miệng lắp bắp nói không nên lời.

Vân Y quăng chướng ngại vật qua một bên, xông tới bẻ ngoặt tay Thượng Quan Từ Viễn lại, nàng không muốn sự việc bản thân xuất hiện trong doanh trại thổ phi bị lộ đâu. Bị tấn công bất ngờ khiến nam nhân bực tức chửi thề.

-Shít, bỏ ra.

Thân hình Vân Y chấn động nhẹ.

-Người hiện đại?!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Người tính không bằng trời tính (2).

Cả hai mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, qua một lúc chợt vỡ oà lên.

Theo suy nghĩ của Nam Cung Hàn và Thượng Quan Tử Tước về hai đối tượng “cực kì nguy hiểm” trước mắt thì rất có thể họ sẽ xông vào choảng nhau một trận.

Rốt cuộc là mỗi người một bên kéo Vân Y và Thượng Quan Tư Viễn ra khiến cao hứng của hai người chợt vụt tắt. Vân Y chợt sa sầm mặt.

-Hai người làm cái gì vậy?!

Mồ nam nhân mặt ngơ ngác như con nai tơ thành thành thật thật trả lời.

-Ngăn hai người không đánh nhau a.

-Nhìn ta giống loại người giải quyết bằng bạo lực sao!!!

Riêng ai chứ Khả Di thì biết rất rõ là đằng khác. Tiểu thư không những bạo lực mà khi ra chiêu lại đầy mỹ cảm nha~. Luôn ép đối thủ đến bước đường cùng nhưng về mặt trước sau đều như một- thiên chân vô tà (ngây thơ).

Hiện giờ Thượng Quan Tử Tước đang gắt gao ôm sát Vân Y theo tư thế lưng dính sát ngực khiến hai người trông như không có một khe hở nào.

Khi Nam Cung Hàn nhìn đến dáng vẻ thân mật của bọn họ thì nở nụ cười ám muội. Trong đầu thoáng qua một kế hoạch nho nhỏ. Sau lại thay đổi về mặt lo lắng kéo Vân Y qua một bên rồi đóng tốt vai của một vị đại ca thương yêu và che chở em gái.

-Nam nữ thụ thụ bất thân cậu có biết không, sao lại ôm Vân nhi chặt như vậy chứ. Cậu nhất định phải chịu trách nhiệm.

Thượng Quan Tử Tước như ngộ ra được chân lý. Cười cười đáp.

-Tất nhiên phải chịu trách nhiệm rồi.

-Trách nhiệm gì cơ?!

Vân Y lò mò nhìn bọn họ hỏi, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

-Ta phải có trách nhiệm vì đã làm ô uế danh tiết của nàng.

-Danh tiết gì cơ??!

Lần này là đến Nam Cung Hàn mù mờ, chỉ chạm một cái thôi mà, danh tiết gì ở đây.

Khả Di Phong Hạo đều công nhận hai huynh muội này có điểm rất giống nhau. Lúc thì tà ác chinh người thẳng tay, lúc thì mờ mịt như lạc trong sương mù.

Bây giờ Thượng Quan Tử Tước đang trong quá trình gài bẫy Vân Y. Chỉ cần đưa nàng vào tròng là được chứ gì.

Ghé sát vào Vân Y nói nhỏ bên tai nàng.

-Nàng nói với Hàn một năm qua nàng ở đâu?!!

-Ta bị bắt cóc bán đi a~.

-Thật?!

Vân Y chợt dạ hơi né tầm mắt của hắn.

-Ta lừa ngươi làm gì.

-Có gì thì nói to lên cho ta nghe với.

Nam Cung Hàn bất mãn đồng thời nhận được sự đồng tình của đám Khả Di. Cần gì lén lút nói chuyện mờ ám thế.

-Nửa tháng sau ta sẽ đưa sinh lễ tới rước Y Y về.

Nghe đến đây Vân Y mới hiểu ra sự tình. Lên tiếng kiên quyết phản đối.

-Ta không cưới.

-Ta cảm thấy bản thân mình cần có trách nhiệm với nàng.

-Không cần người trách nhiệm.

-Vậy nàng cho ta biết năm trước nàng ở đâu, làm gì.

-Thì ta bị....

Thượng Quan Tử Tước cắt ngang lời Vân Y quay qua hỏi Nam Cung Hàn nhưng cũng cố ý nói cho ai đó nghe.

-Ám Các của Âu Dương Thần hình như mở đầu về lĩnh vực buôn bán người thì phải. Nếu muốn tra một người chắc không khó nhì.

Câu nói này khiến Vân Y ngậm miệng lại. Nàng lộ rồi sao.

-Xin lỗi. Vì một năm trước không biết thân phận của nàng nên mới mạo hiểm đưa nàng đi.

-Hai người quen lâu vậy sao?!

-Không những quen lâu. Nếu mà may mắn thì chắc bây giờ người có cháu bé rồi đó.

Nam Cung Hàn quát mắt nhìn bọn họ, đến mức đó rồi sao.

Vân Y nghe vậy hoảng hồn. La toáng lên.

-Người nói bậy bạ cái gì đó. Ta nào có....

-Chúng ta từng nằm trên một giường đúng không.

Vân Y ngây thơ suy nghĩ. Gật đầu một cái.

-Lúc đó nàng không mặc gì.

Gật đầu. Hoàn toàn trần truồng.

-Lúc đó nàng rất đau.

Bị đánh ngất không đau mới lạ. Gật đầu.

-Lúc đó nàng còn hôn ta.

Đỏ mặt gật đầu.

-Không bàn cãi gì nữa. PHẢI CƯỚI.

Đập bàn một cái Nam Cung Hàn quát to tiếng, phất tay áo rời đi.

-Hoàng huynh.

Bóng dáng màu vàng đi xa. Vân Y tức giận đập Thượng Quan Tử Tước nhưng hắn đã kịp hôn má nàng một cái dùng khinh công bay đi. Nở một nụ cười, mưu kế đã thành.

-Tiểu nương tử, nàng đợi ta đến đón nha.

-A A A., ta điên mất.

Thượng Quan Tử Viễn này giờ xem trò vui đến giờ mới lên tiếng.

-Không ngờ người lại đấu khẩu thua cả người cổ đại nữa.

Vân Y cho một chương lực phá nát cái bàn đá bên cạnh khiến Thượng Quan Tử Viễn kinh ngạc không thôi. Lườm hắn một cái rồi bỏ đi.

Tối đến đèn đóm sáng trưng. Đoàn người qua qua lại lại chuẩn bị tiệc sinh thần cho đương kim hoàng hậu Tả Ngọc Lan.

Vân Y cũng bị bắt phải vào cung tham dự nên bây giờ đang ngồi chung kiệu với Thượng Quan Từ Tước. Không hiểu tại sao Nam Cung Hàn giận nàng từ đó đến giờ, đáng lẽ người giận là nàng mới đúng chứ.

Còn cái tên trước mặt này nữa, buổi chiều thấy lén lả lén lút, mặt dính đầy tro là nghi rồi. Hắn bảo là muốn nướng khoai nên tìm chút củi. Mới quay qua mắt luôn cái kiệu. Vậy tối nay nàng vào cung bằng cái gì?! Chẳng lẽ quốc bộ?!

Thủ phạm chạy mất, con tức không biết trút vào đâu, đành vào kiếm vài củi ăn thì bất ngờ bật ngựa ngay cửa. Định thì thôi đi sao người mình cũng có phần là sao. Hắc Ung, Cước Vũ, Khả Di, Phong Hạo cả đám túm tụm xung quanh đám tro để bới khoai.

Kết quả là Vân Y tổng cho mỗi người một đồng khoai vào bụng. Xem các người đánh răng được bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dự tiệc.

-Sao nàng cứ nhìn ta vậy.

Thoáng hồi thần, Vân Y nhìn khuôn mặt Thượng Quan Từ Tước cười gian.

-Ta tự nhận mình xuất sắc hơn người nhưng bị nàng nhìn vậy dù mặt dày tới đâu cũng cảm thấy ngại ngùng.

Thấy hắn làm biểu hiện xấu hổ Vân Y bất giác đánh cái rùng mình. Tiến sát lại đặt tay lên mặt hắn, xúc cảm mềm mại truyền đến tay không khỏi khiến nàng cảm thán: Còn mịn hơn cả da nàng nữa. Đúng là trời đất bất công, tạo hoá bất công.

Vân Y có cái suy nghĩ này mà không biết ngại, với cái nhan sắc khuynh thành này của nàng cũng đủ chứng minh ông trời đã bất công với nhiều người khác rồi.

Thượng Quan Từ Tước bất ngờ vì hành động của nàng, vui sướng trong lòng tăng lên không kiểm soát. Nhưng chưa kịp mừng xong thì bị Vân Y tạt cho một gáo nước lạnh.

-Làm sao đây, ta không có hứng thú với tiểu mỹ nhân như chàng. Bên ngoài thì đóng giả nương tử nhưng trong nhà lại là phu quân chàng. Một lúc làm hai việc cực lắm.

Thấy nụ cười của hắn thoáng cứng đờ. Nàng thấy hả dạ lắm.

Không chịu lép vế, đầu óc hắn lại lái qua một đề tài khác.

-Vậy là nàng không phản đối ta cưới nàng sao.

Câu nói khiến Vân Y giật mình. Thật sao?!! Nàng thật không phản đối sao?!! Ngẫm kĩ lại chiều đến giờ cũng không có phản ứng quá khích nào cả, chỉ là những chuyện liên quan đến tình cảm không phải nàng muốn là có thể kiểm soát được. Vốn không được ai dạy cách yêu thương khiến nàng luôn bị động và việc duy nhất có thể làm là dựa theo bản năng.

Mang theo tâm lý rối loạn ra khỏi kiệu, không chú ý đến ai đó phía sau.

Hừ, mặc kệ trong nhà hắn đóng vai trò gì, để rước nàng về dinh đã rồi ai trên ai dưới cũng không thể nói trước được. (“-”)

Thế là lợi dụng Vân Y thả tâm trí bay xa, Thượng Quan Từ Tước dắt nàng vào điện, tiện tay đeo cho nàng một cái mạng che mặt.

Lưu Vân điện.

Chỉ cần nhìn lướt qua một cái thôi là thấy đủ sắc màu. Quan cấp cao, sứ giả rồi đến các hoàng hoa khuê nữ đều- việc ai nấy làm, chả động chạm gì nhau.

-Nhị vương gia Vũ quốc nhập điện.

Giọng the thé của thái giám vang lên kéo đến sự chú ý của tất cả mọi người cũng như Vân Y. Ai cũng muốn một lần nhìn thấy chiến thần trong truyền thuyết nhưng ai đó lại cảm thấy bất mãn. Nàng cũng có địa vị mà sao không thấy hô.

Nhiều đạo ánh mắt phóng tới khiến nàng không thoải mái, khề cau đôi phượng mâu lại, thoáng chốc sát khí trên người lại tràn ra. Nhưng có vẻ người trước nàng bật công suất tối đa hay sao vậy, cứ có cảm giác như ở hầm băng chui ra.

Thượng Quan Tử Tước hận không thể móc mắt bọn họ xuống bỏ xuống đất mà chà, vương phi của hắn để các người nhìn chăm chăm vậy sao. Nhất là cái tên nhìn như nữ nhân kia, hắn ta cứ nhìn Vân Y rồi cười một cách nham nhở.

Thượng Quan Tử Tước vươn tay ra để kéo nàng vào lòng nhưng chưa kịp thực hiện thì bị Vân Y sấp tới, dính chặt trên cánh tay hắn.

Vân Y e thẹn cổ rúc sâu vào lòng hắn. Âm hồn cổ đại khó dây dưa mà nàng lại dính tới 4 tên lận. Sao sống nổi đây trời!!! (NCHân: Tính thêm ta nữa sao!?)

-Nàng lại làm gì người ta vậy?!

-Hả!??

Nhất thời không hiểu. Thượng Quan Tử Tước đưa tay điểm mũi nàng một cái.

-Mỗi lần gặp ta y như rằng nàng gặp ma vậy. Nói xem nạn nhân là ai!!

-Người nhìn xem tên đẹp đến nổi hoa nhường nguyệt thẹn nữ nhân hòn kia kìa.

-Nàng đang nói bản thân sao!

-Ta biết mình đẹp rồi không cần người khen.

Vừa nói Vân Y vừa đưa mắt nhìn xung quanh mới phát hiện hầu hết nữ nhân trong điện đều nhìn nàng với ánh mắt hình viên đạn. Hiện tại nàng đang sở hữu số lượng anti fan không hề nhỏ, chẳng mấy chốc đã thành người của công chúng rồi.

Mọi người ai cũng nhìn thấy hành động thân mật của hai người càng thêm tò mò về thân phận của nữ nhân trong lòng nhị vương gia không gần nữ sắc trong lời đồn. Hơn hết là muốn xem đằng sau lớp sa mỏng đó sẽ có hình dạng như thế nào.

-Ta nói người nghe, chẳng qua chỉ là một ý nghĩ thoáng qua đầu thôi, ta định cải trang cho hắn bán vào thanh lâu kiếm chút bạc. Người nói xem hắn có bám ta ra không?!!

Mắt Thượng Quan Tử Tước khẽ giật nhìn Vân Y với ánh mắt không thể tin.

-Nàng vì bạc mà bất chấp tất cả sao??

-Người đùa à, bây giờ ăn-mặc-ở đều đề đầu chữ “bạc” ra mà nói chuyện. Có câu “tiền có thể sai khiến cả quỷ thần” nhưng tạm thời ta không muốn gặp mấy ông sớm như vậy.

Phụt, hahaha... Không ngờ lại có người có suy nghĩ thú vị như vậy.

Đông Phương Quốc Khanh có cảm giác nói không nên lời, vui không thể tả. Cô bé đó rốt cuộc cũng chịu xuất hiện, hại hắn tìm người đến mệt là ra. Hắn thắc mắc nàng có quan hệ gì với nhị vương gia đó. Mà không sao, chỉ cần nàng chưa trao tình cảm cho kẻ khác thì hắn vẫn còn cơ hội.

Thấy bọn họ tiến đến vị trí bên trái của ngai vàng, vừa hay lại đối diện với Đông Phương Quốc Khanh. Vân Y có cảm tưởng muốn đập đầu.

Nâng ly rượu lên kính hai người.

-Nghe danh chiến thần nhị vương gia đã lâu, nay mới được gặp khiến tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Danh hắn vang xa vậy sao. Thật là tướng này có thể đánh giặc?!!

-Thái tử quá khen rồi.

Shit, nàng đụng vào đại nhân vật rồi.

Vân Y trực tiếp đập đầu xuống bàn nhưng không cảm thấy đau. Nàng biết Thượng Quan Tử Tước đã đỡ trán cho nàng.

Nàng tỏ ra quan ngại sâu sắc với số phận bị dòng đời đưa đẩy, sau này nhất định sẽ không tùy hứng nữa, không tùy tiện chinh người nữa.

Một ý nghĩ thoáng qua đầu. Vân Y chuyển từ chế độ cộng bún sang ngọn lửa bùng cháy. Cứ hễ là kẻ thù của nàng thì y như rằng đều liên quan đến hắn.

-NAM CUNG HÂN.

Nghiến răng nói ra một cái tên. Bàn tay nắm chân bàn cố gắng kiềm chế lực đạo nhưng vẫn phát ra tiếng rắc rắc, may mắn bị tiếng hô của thái giám át mất.

-HOÀNG THUỶNG GIÁ ĐÁOOOOO.

Nam Cung Hàn vận hoàng bào đi đầu, bên cạnh là đệ nhất nữ nhân độc chiếm cả hậu cung Tả Ngọc Lan. Sau cùng là một đám công chúa cùng thái giám và cung nữ. Số lượng không phải đùa đâu.

Hàng người hai bên đồng loạt hành lễ, âm thanh vang ra khỏi cung điện. Nàng được dịp nhìn thấy đại ca oai phong như vậy không nhiều. Thôi tạm gác lại, về sau tính tiếp.

Khi đám người hoa lệ đó an vị trên ngai vàng mới phát hiện duy chỉ có hai người không quỳ. Bằng hữu của hoàng thượng Thượng Quan Từ Tước thì không nói chi, còn Vân Y thì bị toàn trường nhắm tới.

-To gan, còn không mau hành lễ.

Tả thừa tướng lớn tiếng hô bị Nam Cung Hàn chặn hòng lại. Đùa sao, hần cũng không muốn lên bàn thờ ngồi đàm đạo với mấy cụ đâu.

-Ta miễn, Vân nhi lên đây ngồi cạnh trẫm.

Câu nói khiến mọi người chú ý. Vân Y lờm quanh một lượt. Hừ, các người nhìn mãi thế, người ta thùng vãi lỗ rồi nè.

Thì ra chiếc ghế thứ ba là chuẩn bị cho nữ nhân này nhưng thân phận thấp kém sao có thể ngồi ngang hàng với vương với hậu được, dù là công chúa cũng chỉ xếp dưới sứ giả và vương thất thôi. Lập tức có người đứng lên phản bác.

-Khởi bẩm hoàng thượng,.....

-Ta nói này lão già, ngươi không vừa mắt thì nói đại đi, sao cứ lòi lăm cái quy củ đó ra làm gì. Dọa người sao!!

Tả thừa tướng tức xanh mặt, hần cảm thấy mặt mũi mình mất hết rồi. Không tiện ra tay khiến cho người khác nhân cơ hội nói ra nói vào, chỉ hừ lạnh mĩa mai.

-Thật không phân biệt tốt xấu.

-Tiểu Vân trong nhà có Hàn cung, ra ngoài có ta chiều. Không cần phải tốt với vãi loại người.

Lão ta không thể phản bác thêm một câu nào nữa. Có thể khiến nhị vương gia buông lời vàng ngọc nói giúp chứng tỏ địa vị của nàng ta trong lòng vương gia không hề nhỏ, còn chưa xét đến nội dung của câu nói nữa.

-Mọi người không định mừng sinh thần của bốn cung nữa sao.

Hoàng hậu đã cho cục diện bế tắc một bậc thang để đi xuống. Bây giờ càng nói nhiều đắc tội càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Gả đi.

Từng người lần lượt tặng quà sinh thần cũng không chú ý Vân Y ngồi bên trái hoàng thượng đang che miệng ngáp.

-Chán à.

Nam Cung Hàn dùng truyền âm nói với nàng, không sợ ai nghe lén. Vân Y chỉ “ừ” một tiếng.

Tả Ngọc Lan nghe tiếng nàng thì quay lại nhìn, xem ra nàng ta cũng biết võ công.

-Không biết nên xưng hô với cô nương như thế nào.

Nàng ta nở một nụ cười rất ấm áp, thấy cũng không có ác ý, vui vẻ đáp.

-Gọi ta Vân Y là được.

-Được, chắc muội nhỏ hơn tỷ, chúng ta xưng hô tỷ muội được không.

-Tùy.

Thấy Vân Y cũng không tỏ ra quan tâm, nàng bắt giác nhủ mảy may chợt bắt gặp cái nhìn không vui của hoàng thượng thì hoảng hốt, vội tươi cười như không có gì xảy ra.

Dần dần mọi người trong điện cũng dời sự chú ý tới cuộc nói chuyện của bọn họ.

Tà Ngọc Lan cười đùa với nàng.

-Muội không định tặng quà cho tỷ hả?!

-Làm hoàng hậu thiếu thốn vậy sao??!

Người nói vô tâm, người nghe có lòng. Nam Cung Hàn cười thâm trong lòng, Vân Y muội mới xuất hiện đã đắc tội người khác rồi.

Ai ai mang họ Tà trong điện đều xanh mặt, loáng thoáng có thể nghe được tiếng cười nhạo xung quanh. Tà Ngọc Lan tay để dưới bàn siết chặt lại, trong lòng thoáng qua ý nghĩ thâm độc nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười tươi.

-Chỉ là tỷ tò mò muội sẽ tặng gì nên mới hỏi, khiến muội hiểu lầm.

-Vậy hả, ta quên chuẩn bị rồi.

-Thiếp xin tặng hoàng hậu một điệu múa. Mong người không chê.

Vân Y lần theo tiếng nói nhìn qua. Là cái nữ nhân cứ nhìn Thượng Quan Từ Tước rồi đỏ mặt, vô tình nàng đã cảm thấy chán ghét người này. Quay qua nhìn hắn với ánh mắt cảnh cáo.

Một cảm giác lạ lẫm lan tràn.

Nhạc bắt đầu nổi lên, một thân hồng y uyển chuyển theo điệu nhạc. Không phủ nhận rằng nàng ta vừa có tài vừa có sắc, nhưng cảm kì thi họa thông thạo thì được ích gì chứ. Tài nữ không là cái thứ gì so với Khả Di của nàng.

Theo góc độ của Vân Y thì vậy nhưng với người khác đây đã là kì tài rồi. Mọi người rối rít vỗ tay và không ngừng tán thưởng.

Tà Diệp Ninh ngại ngùng hướng Thượng Quan Từ Tước cúi chào.

-Khiến vương gia chê cười rồi.

-Tà tiểu thư khiêm tốn quá, tại hạ không dám.

Thượng Quan Từ Tước khẽ liếc Vân Y một cái, hần phát hiện Vân nhi đang ghen, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tuy bị tấm sa mỏng che đi nhưng cái vẻ tức giận không thể che được.

Nam Cung Hàn háng giọng.

-Nữ nhi Tà tướng không hổ danh tài nữ kinh thành. Ban thưởng.

-Tạ hoàng thượng.

-Còn nữa, trẫm muốn tạo một mối liên kết bền chặt với Vũ quốc. Nay vương gia quý quốc đồng ý liên hôn, có thể chọn đối tượng thích hợp.

Đám tiểu thư công chúa cứ như vớ được cục vàng ríu rít cả lên. Phải biết rằng sau khi Nam Cung Nhi bị buộc tội thì không còn ai ý thể hiếp đáp bọn họ nữa. Bây giờ thì cơ hội bay cao làm phượng hoàng cũng không hẳn là chuyện khó.

Đông Phương Quốc Khanh ngồi xem vui nãy giờ bỗng chốc có hứng thú, khẽ phe phẩy quạt trên tay.

-Phong quốc cũng muốn tạo mối liên kết bền chặt với quý quốc. Bỏ thái tử cảm thấy rất thích vị cô nương đó, không bằng Nam hoàng tứ hôn cho ta đi.

Phất quạt chỉ hướng Vân Y ngồi trên cao. Mọi người đều sững sốt, bao gồm cả Thượng Quan Từ Tước. Hần nhìn qua thái tử với ánh mắt đầy sát khí. Phút chốc vận nội lực nhắc bổng Vân Y từ xa kéo về phía mình.

Vân Y khi hoàn hồn đã thấy bản thân rơi vào vòng ôm của hần. Đây là hành động thể hiện quyền chiếm hữu. Nương tử của hần không phải ai muốn cũng được.

Nam Cung Hàn thấy không khí chợt trầm xuống, cười cười hoà giải.

-Trẫm thất lễ rồi, Vân nhi đã được đính hôn cùng vương gia, hai người họ tâm đầu ý hợp. Chắc thái tử sẽ không nỡ chia rẽ đôi uyên ương này chứ?!!

Tà tướng- người cứ tưởng sẽ nắm chắc hôn sự này bỗng lên tiếng.

-Hoàng thượng, tuy người sủng ái cô nương này nhưng không thể để một kẻ vô danh đi hoàn thành hôn sự này được.

Cứ tưởng con gái lão sẽ là người được chọn nhưng lại bị ả ta phồng tay trên. Tuy trong lời nói có chút độc nhưng hoàn toàn là sự thật. Các quan viên khác cũng một lượt đồng tình với lão. Xem thử cô ta có thể làm gì.

Nam Cung Hàn tức giận không thể kiềm chế. Lúc này người cứ tưởng sẽ rúc luôn trong lòng Thượng Quan Tử Tước lạnh lùng nói.

- Vô danh?! Ta dù gì cũng là công chúa nhất phẩm, thái độ của ngươi là đang coi khinh dòng máu hoàng tộc sao!! Đây có thể khép vào tội khi quân, chém đầu cả gia tộc đấy.

- Chính ngươi mới mạo danh hoàng tộc, từ đâu mà lại xuất hiện một....

Tả Diệp Ninh đang phẫn nộ, lời nói không một chút tiết chế. Chợt một cái tên thoáng qua khiến nàng ta lập tức ngậm miệng lại.

Trong đầu mọi người ai cũng hình dung ra thân phận của nàng. Tuy nói là phế vật nhưng dù gì cũng là công chúa. Bọn họ là không thể đắc tội, ít nhất là trước mặt hoàng thượng.

- Người của bốn vương không đến lượt các ngươi quan tâm, thu mấy cặp mắt đó lại.

Thượng Quan Tử Tước hiên ngang ôm nàng ra khỏi đại điện. Sắc mặt thâm trầm khó đoán. Vân Y đưa tay vuốt chân mày đang cau chặt của hắn.

- Có gì mà phải tức giận.

- Bọn họ là đang sỉ nhục nàng.

- Thì sao chứ, thực chất lúc đó ta đâu nghĩ nhiều được như vậy.

Thượng Quan Tử Tước cho nàng một ánh mắt mờ ám.

- Nghĩ tới ta sao!!

- Không, là tên thái tử kia.

Hắn sa sầm nét mặt, riết chặt vòng eo nàng cảnh cáo.

- Cho nàng nói lại lần nữa.

- Ngươi ở đây ra oai với ai. Ta chỉ nghĩ nếu tên thái tử đó đánh tới thì có thể tiện tay kéo ngươi ra lãnh đồn. Ngươi một thân võ công như vậy chỉ bị thương nhẹ còn ta không biết phải nằm trên giường mất bao lâu, nói không chừng còn được đặc cách tặng luôn cái hòm kèm theo mảnh đất rộng 1 thước dài 2 thước làm nơi an nghỉ cuối cùng, lúc đó thì thăm lắm.

Thượng Quan Tử Tước phì cười, nói lỏng vòng tay rồi ôm nàng lên kiệu. Nàng tò mò vì sao hắn lại cười, chẳng lẽ đã kích quá lớn nên điên rồi sao, cái người này tâm hồn cũng quá yếu ớt đi.

- Trẫm không mong các ngươi có lại những hành động như vậy, đến lúc đó đến trẫm cũng không biết bản thân có thể làm ra chuyện gì đâu.

Hắn biết như vậy là gây khó khăn cho Vân Nhi nhưng nếu có đánh đổi cả tính mạng của mình thì cũng phải bảo vệ muội ấy được an toàn.

Thượng Quan Tử Tước từ khi lên kiệu đều ôm Vân Y thật chặt, mà người trong lòng cũng không phân đối. Lưu luyến thân thể nàng chỉ là chuyện nhỏ, mới này nếu hắn không nhanh tay thì Vân Y cứ ngủ vậy mà lăn ra khỏi kiệu rồi. Vì vậy, khi có cơ hội dừng nên lẳng phí.

Đôi lúc cái đầu nhỏ nhỏ của Vân Y cọ vào cổ hắn, hơi thở nóng hổi phả lên làn da khiến người hắn tê dại, hơi thở dần dần dập, cơ thể nóng ran.

Vân Y vẫn ngủ say sưa không biết có nguy hiểm rình rập. Đôi môi hồng đào cứ chếp chếp, ướt át và dụ hoặc.

Cổ họng khô khốc nuốt xuống một ngụm nước bọt, là nàng dụ dỗ ta. Xong hắn cúi xuống khẽ ngậm lấy môi Vân Y. Động tác nhẹ nhàng, nhưng dần dần dường như không kiềm chế được, điên cuồng đòi hỏi, mút lấy một cách mãnh liệt. Bàn tay từ vòng eo còn nhỏ hơn một cái ôm lần mò lên trên, chạm vào một bên núi cao sừng sững khiến Vân Y bật lên tiếng rên khe khẽ.

Tiếng rên của nàng như xuân dược kích thích đầu óc của hắn. Dù không cam lòng nhưng đành dừng lại động tác, nhìn nàng thờ dốc mà hắn thấy trong lòng ngứa ngáy.

Vân Y mơ thấy xuân cảnh, cảm thấy rất chân thực, nàng thích cảm giác này. Chợt cảm thấy vật mềm mềm trên môi rời đi. Trán nhăn lại, gương mặt tò vò về bất mãn, môi bĩu ra thì thầm.

- Muốn nữa...

Hắn di chuyển thân mình đè Vân Y xuống dưới. Đôi môi trượt theo làn da trắng nõn, từ má, cằm, cổ đến xương quai xanh, hắn chầm mút từng chỗ rất kĩ

càng

-Vương gia, đã đến dịch quán rồi.

Giọng nói của Hắc Ứng vọng vào. Khi này trang phục hai người xộc xệch nhìn rất ám muội. Áo ngoài của nàng đã bị Thượng Quan Tử Tước kéo xuống ngang hông, phía trên còn độc một cái yếm che giấu cảnh xuân bên trong.

Thượng Quan Tử Tước chỉnh lại y phục cho hai người rồi bế Vân Y rời kiệu. Hắc Ứng và Cước Vũ nhìn hai người lại có cảm giác mình vừa làm sai điều gì, vẻ mặt vương gia có vẻ không được tốt cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Gian Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.